

CAInazdm eialpvnbease zlle tt
friBgJoylanlácedksa fosztogatói

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Campbell Black: Raiders of the Lost Ark
Published in 1981 by arrangement with
Ballantine Books,
New York, USA

Copyright © Lucasfilm Ltd. (LFL) 1993.

© Ballantine Books 1993

Fordította: Schéry András

Szerkesztette: Trethon Judit

Fedél tipográfia: Kovács Imre

Hungarian translation ©Schéry András,
1993

Hungarian edition S-King Kft. King Kiadó
1993

ISBN 963-2789-06-5

Kiadja a King Könyvkiadó

Felelős kiadó: Czine Sándor és Schrauf
György

ügyvezető igazgatók

Készítette: Dabasi Nyomda Rt.

Felelős vezető: Bálint Csaba vezérigazgató
Munkaszám: 93-0756
DÉL-AMERIKA, 1936

Sötéten zöldellt az őserdő, titokzatosan,
fenyegetően.

A napfény, mire átküzdötte magát az
égbe nyúló ágak, a tekervényes indák közt,
tejfehérré
sápadt. A levegő nyirkos, tömör fallá tapadt
össze. Madarak rikoltoztak riadtan, mintha
váratlanul valami óriás hálóba gabalyodtak
volna.

A földön fényes hátú rovarok hemzsegték,
a lombok sűrűjében láthatatlan állatok
lapultak,
jelenlétüket csak a hangjuk árulta el. Mintha
ősi háborítatlanságában feledésbe merült
volna

a táj: feltérképezetlen, ember nem járta
vidék

volt ez, a világ vége.

Egy keskeny csapáson nyolc ember haladt:

szinte lépésenként meg kellett állniuk, hogy utat vágjanak maguknak az indák szövevényében.

A csapatot egy magas férfi vezette, rövid bőrkabátban, fején széles karimájú nemezkalappal.

Nyomában két perui lépkedett, óvatosan fürkészve az őserdőt, mögöttük pedig öt kecsua

indián küszködött a megmegbokrosodó, felmálházott

öszvérekkel.

Az élen haladó férfi az Indiana Jones névre hallgatott. Beceneve - Indy - egyszerre utalt függetlenségére, magányosságára (independent),

egyéniség voltára (individuum), és arra is, hogy úgy ismeri az erdőt, akár az indiánok.

Izmos volt, mint egy atléta, aki ugyan túljutott

már pályája csúcsán, de a közeli hanyatlás még

nem fenyegeti. Jó pár napos, piszkos,
szőke borosta
és sötét patakokban csörgő verejték lepte
el az arcát, amely valaha behízelve
vonzó
lehetett, most azonban már szarkalábak
húzódtak
a szeme és a szája körül, markáns
érelve
a szépfiús vonásokat. Azt a látszatot
keltette,
mintha a bensejében felgyülemlett
tapasztalatok
lassanként a külsejét is átrajzolták volna.
Indy Jones nem lépdelt olyan óvatosan,
mint
a két perui: magabiztosságából ítélve
inkább ő
látszott közülük a helybelinek. De hetyke
lezsersége
csak álca volt: valójában éberén figyelt.
Épp eléggé ismerte ahhoz az őserdőt,

hogy tudta: időről időre észrevétlenül körbe
kell

jártatnia a tekintetét, lesve, mikor szabadítja
rá

fenyegető veszélyeit a dzsungel. Egy
hirtelen

meghajtó ág, egy odvas fa reccsenése
megannyi

figyelmeztető jel volt számára, amelytől
megszólalt

benne a vészjelző. Néha megállt, levette
a kalapját, megtörölte verejtékező homlokát,
s

azon morfondírozott, vajon mi zavarja
inkább:

a pára vagy a kecsuák nyugtalansága. Az
indiánok

minduntalan izgatott, káráló-kerepelő
hadarásba

kezdték különös nyelvükön, amely Indyt
a dzsungel madarainak hangjára, a párába
burkolt, áthatolhatatlan levélerdő mögött
sosem

csituló zsivajgásra emlékeztette.

Végignézett a két peruin, Barrancán és Satipón,

és ráébredt, hogy valójában mily kevésbé bízhat meg bennük, s mégis mennyire rájuk van

utalva, ha meg akarja szerezni azt, amiért nekivágott

a dzsungelnek.

Micsoda expedíció - gondolta. Két sunyi perui,

öt rettegő indián és két makacs öszvér.

Vezetőjüknek meg itt vagyok én, aki egy cserkészcsapattal

is alig boldogulnék.

Indy odafordult Barrancához, s bár biztos volt

benne, mi lesz a válasz, megkérdezte:

- Miről beszélnek az indiánok?

Barranca bosszúsan csattant fel:

- Hogy miről, senior Jones? Hát amiről szoktak.

Az átokról. Folyton csak az átokról.

Indy megvonta a vállát, és újból szemügyre vette az indiánokat. Ismerte a babonáikat, hiedelmeiket, valamelyest még bele is tudta magát élni a helyzetükbe. Az átok... A chachapoya harcosok templomának ősi átka. A kecsuák születésüktől fogva hittek benne: ez a rettegés

mélyen áthatotta hiedelemvilágukat.

- Mondd meg nekik, Barranca, hogy ne izguljanak.

Nem lesz semmi bajuk. - Közben tudta, hogy amit mond, üres szó csupán. Úgy érezte

magát, mint a kuruzsló, aki valami kipróbálatlan

szérumot ad be a betegeinek. Honnan a pokolból

tudhatná, hogy nem lesz semmi bajuk?

Barranca végigmérte Indyt, aztán ráförmedt az indiánokra, akik ettől egy időre elcsendesültek,

de ez a csend a visszafojtott félelem
némasága
volt. Indy már-már megsajnálta őket:
néhány
ködösen nyugtatgató szó nem oszlathat
el évszázados babonákat. Föltette a
kalapját, és
lassan tovább indult az ösvényen.
Megcsapták
az őserdő szagai: a virágzás illata és a
rothadás
búze, a féreglepte dögök, korhadó fák,
pusztuló
növények szaga. Jobb helyet is találhattál
volna
magadnak, gondolta. Vonzóbb helyet.
Forrestal jutott az eszébe: elképzelte őt,
ahogy
évekkel ezelőtt végighaladt ugyanezen a
csapáson,
elképzelte, milyen lázas, lüktető izgalom
járhatta át, mikor a templom közelébe ért.
De

bármilyen jó régész volt is Forestal, erről az
útváról

nem tért vissza: bármilyen titkokat rejt a
templom, ma is ott vannak még elzárva.

Szegény

Forrestal. Meghalni ezen az isten háta
mögötti

helyen... Ronda egy halál, Indy irtózott
még a gondolatától is, hogy ugyanúgy
végezze.

Ment tovább a csapáson, nyomában az
emberei.

Egy folyóvölgybe érkeztek: a csapás úgy
húzódott a partfalban, akár egy régi
sebhely.

Ritkás ködpára gomolygott a talaj fölött:
Indy

tudta, hogy később az egyre sűrűsödni fog,
benszorul a folyóvölgyben, mintha maguk
a

fák szőnének köré hálót.

Hatalmas, a szivárvány minden színében
tarkalló

arapapagáj röppent fel a bozótból, s
rikoltozva
eltűnt a fák között; Indy összerezzen. Az
indiánok már megint karattyoltak, élénken
hadonászva
magyaráztak valamit egymásnak.
Barranca hátrafordult, és egy kurta
parancsszóval
elnémította őket. Indy azonban tisztában
volt vele, hogy egyre nehezebb lesz
kordában
tartani a kecsuákat. Szinte a testén érezte a
szorongásukat,
akár csak a bőrére tapadó nyirkosságot.
Pedig az indiánok miatt kevésbé fájt a feje,
mint a két perui miatt: egyre növekedett
benne
a bizalmatlanság irántuk. Főleg Barrancával
szemben. Meghatározhatatlan, tudattalan
megérzés
volt ez, az a fajta, amelyben mindig
megbízott
s amely most csaknem az út kezdetétől

motoszkált benne. És azóta csak erősödött.
Tudta, hogy a két perui akár egy marék sós
mogyoróért
is elválná a torkát.

Már nincs messze az a hely, mondogatta
magának.

Amikor rájött, hogy valóban milyen közel jár
a templomhoz, egész lényét átjárta az
ismerős
bizsergés, ereiben hevesebben lüktetett a
vér:

egy álom teljesül hamarosan, egy
fogadalom,
amelyet régen, még kezdő régészként tett
önmagának.

Mintha visszapörgette volna az időt,
vissza tizenöt évvel ezelőtti önmagához, az
ámulat ismerős érzéséhez, a rögeszmés
készítéshez,
hogy felderítse a történelem sötét feltjait
- ahhoz, ami kezdettől fogva izgatta a
régészetben.

Álom, gondolta, álom, amely alakot

ölt, kibontakozik a homályból,
kézzelfoghatóvá
válik. Érezte a templom közelségét, a
csontjaiban
érezte.

Megtorpant; az indiánok megint izgatott
hadarásba
kezdtek. Ők is tudják már. Igen, tudják,
milyen közel a cél. És borzalmasan félnek
tőle.

Továbbindult. Innentől jószerivel már látni
se lebetett
a csapást: befonták a kúszónövények, a
gyökereket fojtogató gyomok; a göcsörtös
gyökerekről
azt se lehetett megállapítani, melyik
növényhez tartoznak - úgy nőttek ki a
földből,
mintha a szél valahol felkapott volna egy
spórát,
aztán merő szeszélyből itt hullajtottá volna
el. Indy megsuhogtatta széles pengéjű
kését,

amely olyan könnyen szelte ketté a liánokat,
mintha csak szalmaszálak lettek volna.

Átkozott

dzsungel! Az ember nem hagyhatja, hogy
a buja, elvadult természet fölébe
kerekedjék. Mikor

Indy szünetet tartott, hogy kifújja magát,
szakadt róla a verejték, minden izma
sajgott.

Arra figyelt fel, hogy sűrűsödik a pára: nem
hideg,

borzongató nyirkosság volt ez, inkább a
dzsungel párolgó verejtéke. Mély lélegzetet
vett,

és továbbhaladt a csapáson.

Mikor a végére ért, elakadt a lélegzete.

Ott volt.

Ott, a távolban, a fák sűrűjében, ott állt a
templom. Indyt egy másodpercre különös
érzés

kerítette hatalmába: lenyűgözte a
történelem

megszakíthatatlan folyamatossága,
amelynek

folytán egy Indiana Jones nevű ember
1936-ban

éppúgy megcsodálhat egy építményt, mint valaha,

jó kétezer évvel azelőtt azok, akik emelték.

Vallásos áhítat lett úrrá rajta, jelentéktelen porszemnek érezte magát. De ezek semmitmondó

szavak. Ezt a borzongató izgalmat nem lehet

szavakba szorítani. Egy darabig nem is tudott

megszólalni.

Némán csodálta az épületet, és arra gondolt,

milyen irdatlan erőfeszítéssel hozhatták ezt létre

itt, a könyörtelen őserdő szívében. Az indiánok

ordítása zökkentette vissza a jelenbe; mire felkapta

a fejét, már csak azt látta, hogy három indián eszeveszetten rohan visszafelé a csapáson.

Barranca előrántotta a pisztolyát, s már célzásra emelte, amikor Indy elkapta csuklóját, könnyedén megcsavarta, s keményen a perui

szeme közé nézett.

- Ne - mondta.

Barranca vádló pillantással felelt:

- Ezek gyáva kutya, señor Jones.

- Nincs rájuk szükségünk. És arra se, hogy megöljük őket.

A perui kelletlenül leengedte a pisztolyt, összenézett a társával, Satipóval, majd megint

Indyhez fordult:

- Señor, ha az indiánok elmennek, ki fogja cipelni a málhát? Satipo meg én nem teherhordásra szerződünk.

Indy erősen belenézett a perui szemébe,
egyenesen

a jeges fénnnyel csillogó sötét pupillába.

Elképzelni se tudta, hogy ez az ember
elmosolyodjék.

Nincs az a napsugár, amely utat találna

Barranca leikébe. Indynek eszébe jutott, hol
látott

már ilyen élettelen tekintetet: egy cápa
szeme

volt.

- Majd eldobjuk a tartalékokat. Ha
megszerezzük,

amiért jöttünk, sötétedésig visszaérhetünk
a géphez. Nem lesz szükség a tartalékokra.

Barranca a pisztolyával babrált.

Az átkozott revolverhős, gondolta Indy.

Szemrebbenés

nélkül lelőne három indiánt.

- Tedd el azt a pisztolyt, Barranca - szólt

rá. - Csak akkor szeretek pisztolyt látni, ha
az

én ujjam van a ravaszon.

Barranca megvonta a vállát, és megint
összenézett

Satipóval; valamiféle néma párbeszédet
folytattak egymással. Indy tudta, hogy csak
az

alkalmat lesik. Amint elérkezettnek látják az
időt, lépni fognak.

- Dugd csak szépen vissza az övedbe, jó?

Indy vetett egy pillantást a megmaradt két
indiánra,

akik felett most éberén őrködött Satipo.

Lerítt róluk, hogy szinte magukon kívül
vannak

a félelemtől: mintha eleven holtak lettek
volna.

Indy visszafordult a templom felé,
lenyűgözve

nézte, élvezte a pillanat örömét. A pára
egyre

sűrűsödött; talán a természet hadicsele volt
ez:

mintha a dzsungel eltökélte volna, hogy
örökre

megőrzi titkait.

Satipo lehajolt, hogy kiszedjen valamit egy fa

kérgéből. Odanyújtotta Indynek.

Tenyérében

egy parányi nyílhegy feküdt.

- A jovitók - szólalt meg Satipo. - A mérég még friss, alig háromnapos, senior Jones.

Biztosan

követnek bennünket.

- Ha tudnák, hogy itt vagyunk, már megtámadtak

volna minket - felelte Indy nyugodtan.

Elvette a nyílhegyet. Primitív, de hatékony fegyvernek látszott. A jovitókra gondolt, legendás

harciasságukra, a templomhoz való ragaszkodásukra.

Megbabonázottan félnek attól,

hogy a templom közelébe merészkedjenek, viszont

féltékenyebben őrzik annál, hogy bárki eleven lényt odaengednének.

- Gyerünk - szólalt meg. - Essünk túl rajta.
Ismét utat kellett törniük maguknak az
egymásba
fonódó liánok közt, elvágni a
kúszónövényeket,
amelyek zsákmányra váró hurokként
lapultak
a földön. Indy zihálva engedte le a kését;
a szeme sarkából látta, hogy az egyik
indián
egy vastag faággal vesződik.
Hirtelen üvöltés hasított a fülébe; kését
védekezésre
készen lendítette a levegőbe. Mire
odarohant
a fához, a kecsua már eszelősen üvöltve
eltűnt az őserdőben. A másik indián is a
pániktól
eszét veszten rohant a társa után, nem
törődve
azzal, hogy a tüskés ágak össze-vissza
szúrják.
Mindkettőjüket elnyelte a vadon. Indy, kését

szorosan markolva, félrehúzta az ágat,
amely úgy megrémítette az indiánokat.

Kész

volt szembezállni bármi szörnyűséggel,
ami ott

leselkedhet, kész volt belevágni a pengét.

Fékehúzta

az ágat.

Ott volt, a gomolygó ködpárában, kőbe
faragva,

időtlenül; arca, mint valami dermesztő

rémálom szüleménye: egy chachapoya
démon

szobra állt előtte. Indynek elég volt egy
pillantást

vetni rá, hogy megborzongassa a
rezzenéstelen

kőarcból áradó gonosz fenyegetés; tüstént

rájött, azért tették oda, hogy elijesszen
minden

erre vetődőt.

Csak egy szobor, mondta magának, s
próbálta

higgadtan, műalkotásként nézni; elképzelni,
milyenek lehettek alkotói, milyen volt a
hiedelemviláguk,
s milyen vallásos borzadályt kelthetett
társaikban egy efféle szobor. Erőt vett
magán,
kinyújtotta a kezét, és megérintette a
démon
vállát.

Ekkor valami másra is felfigyelt, valamire,
ami
még a kőarcnál is félelmetesebb, baljósabb
volt.

A csend.

A különös, hátborzongató csend.

Minden néma mozdulatlanságba meredt.

Nem

röpdöstek a madarak, nem nyüzsögtek a
rovarok.

Semmi. A levegő is megállt, egyetlen
fuvallat

se borzolta össze a fák levelét. Mintha
valami

természetfölötti, pusztító kéz megbénított,
elhallgattatott
volna mindent. Végighúzta kezét
a homlokán. Hideg. Csak hideg verejtéket
érezett.

Szellemek, gondolta. Szellemek lakják a
vidéket. A teremtés előtti csendet képzelne
ilyennek az ember. Odébb lépett a
szobortól, a

két - láthatólag megrettent - perui követte.

- Teremtő ég, mi ez? - kérdezte Barranca.

Indy megvonta a vállát.

- Mi volna? Valami régi szobor. Minden
chachapoya

háztartásban kellett lennie egynek,
nem hallottatok róla?

Barranca komoran nézett.

- Néha nagyon félvállról veszi ezt, senior.

- Tudsz jobbat?

A pára sűrűsödött, gomolyogva betöltötte a
levegőt, mintha vissza akarná riasztani a
három

embert. Indy a párafüggönyön át megpillantotta a templom bejáratát: ámulva nézte a primitív, mégis finoman kidolgozott domborműveket, amelyeket az idő múlásával belepett a növényzet.

Cserjék, levelek, indák fonták köréjük a maguk

mintáit, de ami még inkább vonzotta a tekintetet,

az maga a sötét bejárat volt, a kerek, fekete nyílás: akár egy halott kilátott szája.

Eszébe jutott Forrestal, akit ez a fekete száj nyelt el örökre.

Barranca tekintete is a bejáratra tapadt.

- Mégis, miért higgyünk magának, señor Jones? Innen még senki se jött ki elevenen.

Miért

kéne megbíznunk magában?

Indy elmosolyodott.

- Barranca, Barranca... Ideje megtanulnod,

hogy néha még egy nyavalyás gringó is
mondhat

igazat.

Inge zsebéből egy összehajtott pergament
húzott

elő. Tekintete a két perui arcát fürkészte.

Lerítt róluk, mi jár a fejükben; szemük
sóváran

csillogott. Indy kíváncsi lett volna, vajon
kinek

a torkát vágta el az a két sötét alak, hogy
megszerezze

a pergamen másik felét.

- Ez a biztosíték, Barranca - mondta, s
kiterítette

a pergament a földre.

Satipo egy hasonló pergament kotort elő a
zsebéből, s odatette az Indyé mellé. A két
rész

tökéletesen összeillett. Mindhárman
szótlanul

vártak; Indy tudta, hogy mostantól kétszer is

meg kell gondolnia minden szót, minden mozdulatot.

Feszülten várta, hogy mi lesz.

- No hát, amigos - szólalt meg végül -, partnerek

vagyunk. Összeköt bennünket a... mondjuk, az egymásrautaltság. A ti fél pergamenetek meg az enyém együtt kiadja a templom teljes

alaprajzát. A miénk az, amit eddig senkinek sem sikerült megszereznie. Most pedig, nézzük

csak... tegyük fel, hogy ez a pillér itt a sarkát

jelzi a...

A mondat vége benne rekedt; látta, mintha lassított filmet nézett volna, hogy Barranca a

pisztolya felé nyúl. Látta, hogy az inas, barna

kéz ráfonódik az ezüstösen fénylő fegyver markolatára...

És ekkor megmozdult. Indiana Jones

olyan gyorsan mozgott, hogy a perui a tekintetével se tudta követni: csak egy elmosódó foltot látott, amint Indy egy ugrással eltávolodott tőle, s a bőrkabátja alól előkapott egy összetekert karikás ostort. Szorosan markolta az ostor nyelét, az izmok, a reflexek, s az egyensúlyérzék pompás összjátéka révén mozdulatai légiesen könnynyeddé váltak, az ostor szinte egybeolvadt a karjával, mintha abból nőtt volna ki. Megsuhogtatta az ostort, amely szisszenve hasított a levegőbe, és szorosan rátekeredett Barranca csuklójára. Indy erősen megrántotta az ostort, és a pisztoly a földre hullott. A perui egy pillanatig mozdulni se volt képes. Elhűlve bámult

Indyre, zavart tekintetében keveredett a fájdalom és a gyűlölet, hogy túljártak az eszén,

megalázták. Amint meglazult csuklója körül az

ostor szorítása, sarkon fordult, és futásnak eredt; akár az imént az indiánok, Barranca is

eltűnt az őserdőben.

Indy Satipo felé fordult. A férfi tüstént felemelte

mindkét kezét.

- Könyörgök, senior - szólalt meg -, én nem tudtam semmit a tervéről. Örült. Igen, örült.

Könyörgök,

senior, higgyen nekem.

Indy végigmérte egy pillantással, aztán bólintott,

és fölszedte a térkép két felét.

- Leengedheted a kezed, Satipo.

A perui megkönnyebbülten felsóhajtott, és gépiesen,

mereven leeresztette a kezét.

- Itt az alaprajz - mondta Indy. - Mire várunk még?

Azzal elindult a templom bejárata felé.

A szag a néma csendben, síri homályban lepergett

évszázadok bennrekedt szaga volt, az
ősvadonból beszüremlett nyírkosságé,
rothadó

növényeké. A mennyezetet benőtte a moha,
olykor

átszivárgott rajta egy-egy vízcsepp, majd
lehullott,

apró tócsákba gyűlve a földön. Nyüzsgő
rovarok, rágcsálók neszezése töltötte be a
folyosót.

A levegő meglepően hideg volt: sohasem
járták át a nap sugarai, itt örök sötétség
uralkodott.

Indy Satipo előtt ment, hallgatta lépteik
visszhangját. Idegen hangok, gondolta.
Megzavarják
a holtakat... S egy pillanatra hatalmába

kerítette az érzés, hogy illetéktelenül hatolt be

ide: betörő, fosztogató, aki megbolygatja a hely

ősidők óta tartó nyugalma.

Jól ismerte ezt az érzést, a betolakodó bűntudatát.

Igyekezett elhessegetni magától, mielőtt elronthatná az örömét, mint egy kellemetlen vendég, aki egymaga tönkreteszi egy társaság

kellemes hangulatát. Saját árnyékát nézte, amint Satipo fáklyájának fényében mozog.

A folyosó a templom belseje felé kanyarodott.

Indy minduntalan szeretett volna megállni, s a

fáklya fényénél szemügyre venni a térképet, hogy emlékezetébe vésse az útvonalat.

Szomjas

volt, kiszáradt a torka, olyan volt a nyelve, akár

a tapló, de nem akart megállni. Szinte hallotta, hogy egy óra ketyeg a koponyájában, azt hajtogatva:

„nincs időd nincs időd”...

Falba vésett párkányok mellett haladtak el. Indy néha szeretett volna megállni, megnézni egyet-egyet a párkányon heverő tárgyak közül.

Szakértő szeme azonnal felmérte, mi az, amit

érdemes lenne magával vinni. Érmek, parányi

medalionok, cseréptárgyak, amelyek elég aprók

ahhoz, hogy elférjenek a zsebében. Tudta, mi

értékes, mi nem. De minden eltörpült jövetelének

igazi célja, a bálvány mellett.

Megszaporázta a lépteit, a perui szedte a lábát

mögötte, kapkodta a levegőt, ahogy próbált lépést

tartani vele. Indy váratlanul megtorpant és mozdulatlaná dermedt.

- Miért álltunk meg? - kérdezte Satipo, olyan hangon, mintha a tüdeje tüzet fogott volna.

Indy nem felelt; dermedten állt, a lélegzetét is visszafojtotta. Satipo nem értette, mi a baj;

közelebb lépett, hogy megbökje Indy karját, de

ekkor ő is megtorpant, keze félúton megállt a

levegőben.

Indy hátán őrijítő lassúsággal egy jókora fekete

tarantulapók mászott fölfelé. Indy érezte, ahogy

lassan közeledik fedetlen nyaka felé. Várt - úgy

tűnt neki, egy örökkévalóságig -, míg végül az

undorító állat megállt a vállán. Érezte, hogy

Satipo pánikba esett, alig tudja türtőztetni magát,
hogy fel ne üvöltsön. Tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, ugyanakkor látszólag hanyag
nemtörődömséggel, különben Satipo elmenekül.

Egyetlen határozott villámgyors mozdulattal lefricskázta a pókot a válláról, bele a sötétségbe.

Megkönnyebbülten indult tovább, de akkor meghallotta, hogy Satipónak elakad a lélelgzete:

amint megfordult, látta, hogy perui karjára újabb két pók pottyant. Ösztönös mozdulattal

rántotta elő az ostorát, s egy suhintással a földre söpörte a pókokat. A rusnya dögök próbáltak eliszkolni, de Indy odaugrott, s a csizmája

sarkával beletaposta őket a földbe.

Satipo halottsápadt lett, mint aki rögtön ájultán

rogy össze. Indy elkapta a karjánál fogva,
és erősen tartotta, amíg vissza nem tért
belé

az élet. Ekkor a folyosó végében
megpillantott

egy kamrát, amelyet egyetlen vékony
napsugár

világított meg a mennyezeten vágott lyukon
keresztül.

A tarantulapókokról abban a pillanatban
megfeledkezett: tudta, hogy újabb
veszélyekkel
kell szembenéznie.

- Hagyjuk itt, senior - suttogta zihálva Satipo.

- Forduljunk vissza.

Indy válaszra se méltatta. Tekintetét a
kamrára

szegezte, fejében rajzoltak a gondolatok,
képzelete

kereste az utat azoknak az embereknek

a gondolatvilága felé, akik hajdan
felépítették

ezt a templomot. Biztos, hogy meg akarták védelmezni

a templom kincseit, gondolta. Akadályokat emeltek, csapdákat állítottak, hogy biztosak lehessenek benne: soha senki idegen nem hatolhat be a templom szívébe.

Elindult előre, olyan ösztönös óvatossággal, mint a vadász, aki megérzi a veszélyt, mielőtt

bármilyen jelét látná. Lehajolt, körültapogatózott,

míg végül kezébe akadt egy vastag gyökér; kitépte,

meglóbálta a levegőben, és behajította a kamrába.

Egy másodperc töredékéig nem történt semmi.

Aztán egy halk szisszenés, reccsenés - és a kamra falai mintha meghasadtak volna, amint

a két szemközti falból kipattanó óriási fémtüskék,

akár egy cápa fogai, összecsapódtak a

kamra közepén. Indiana Jones elismerő
mosolylyal
nyugtázta a templom tervezőinek
igyekezetét,
iszonyú csapdájuk fortélyosságát. A perui
halkan átkozódott, aztán gyorsan keresztet
vetett.

Indy épp szóra nyitotta a száját, mikor
észrevette,
hogy az egyik irdatlan fémtüskére fel
van tűzve valami. Abban a másodpercben
rájött,
mi az.

- Forrestal!

A csontvázat már csak foszlányokban fedte
a hús. Arca a hőmérséklet hatására
hátborzongatóan
ép maradt, groteszk fintoiba torzult a
meglepetéstől és a kintől; mintha csak azért
hagyták volna ott érintetlenül, hogy
figyelmeztetésül
szolgáljon minden betolakodónak. Forrestal
mellkasát és ágyékát döfték át a fémtüskék,

terepszínű öltözékén megfeketedett a vér,
arcán hullafoltok. Úristen, gondolta Indy.

Ilyen

halálra senki sem szolgált rá. Senki. Hát
ebbe

beletört a bicskád, cimbora. Nem a te
műfajod

volt ez. Maradtál volna szépen a katedrán.

Indy

egy pillanatra lehunyta szemét, aztán
belépett

a kamrába, leszedte Forrestal maradványait
a

tüskékről, s lefektette a hullát a földre.

- Ismerte? - kérdezte Satipo.

- Igen. Ismertem.

A perui megint keresztet vetett.

- Amondó volnék, senior, ne menjünk
tovább.

- Már ennyitől is inadba szállt a bátorságod?
Ugyan, Satipo...

Indy elhallgatott. Nézte, ahogy a fémtüskék

lassan visszahúzódnak, besülyyednek a falakba,
ahonnan kipattantak. Csodálattal töltötte el,
milyen egyszerűen működik a szerkezet -
egyszerűen
és halálosan.

Indy bátorítóan rámosolygott a peruire,
megveregette
a vállát. A férfiről szakadt a veríték,
minden tagja reszketett. Indy a kamra
közepére
ment, figyelve a tüskéket, amelyek gyilkos
hegye

ott lapult készenlétben a falakban. Némi
habozás után, még mindig reszketve, a
perui

is követte, és közben suttogva káromkodott.
Átmentek a kamrán, ahonnan egy legalább
ötven láb hosszú, egyenes folyosó nyílt.
Végében

egy ajtó ragyogott a fentről áradó
napfényben.

- Közel van - szólalt meg Indy -, egészen

közel.

Még egyszer áttanulmányozta a térképet, emlékezetébe

véste a részleteket, mielőtt összehajtott volna a pergament. De nem indult rögtön tovább. Tekintetével végigpásztázta a helyiséget:

újabb csapdákat, újabb kelepceket keresett.

- Biztonságosnak látszik - mondta Satipo, magához térve.

- Épp ez a leggyanúsabb.

- Nincs itt semmi - erősítgette a perui. -
Menjünk tovább.

Satipo hirtelen nekibuzdulva elindult.

A következő lépésnél a jobb lába alatt nem érzett talajt. Üvöltve tántorodott előre. Indy egyetlen ugrással ott termett, övénel fogva elkapta

a peruit, és visszarántotta. Satipo elcsigázottan terült el a földön.

Indy lenézett a földre, amely az imént el akarta

nyelni a peruit: pókhálók, ősidők óta szőtt pókhálók

finom ívű szövevénye, rajta vastag porréteg.

Megtévesztésig olyannak tűnt, mintha szilárd talaj volna. Fölvett egy követ, ledobta

a mélységbe. Semmi, se koppanás, se visszhang.

- Jó mély - morogta Indy.

Satipo megnyikkanni se tudott, kapkodta a levegőt.

Indy felemelte tekintetét a pókhálókról: a napsütötte

ajtót nézte, amely egyszerre nagyon távolinak

tűnt.

Hogy lehetne átjutni a verem fölött?

- Ugye, most már visszafordulunk, senior? - nyögött fel Satipo.

- Nem. Tovább megyünk.

- Hogyan? Szárnyakon? Mégis, hogy gondolja?

- Szárnyak nélkül is lehet repülni.

Előhúzta az ostorát, és fölneézett a mennyezetre.

Néhány gerendát látott. Lehet, hogy a belsejük

elkorhadt, gondolta. De az is lehet, hogy elbírák a súlyát. Mindenesetre meg lehet próbálni.

Ha nem megy, még dobhat egy búcsúcsókot

a halványnak. Megcélozta az ostorral az egyik gerendát, látta, hogy rátekeredik, aztán

rácsimpaszkodott az ostorra, hogy kipróbálja,

kibírja-e. Satipo a fejét csóválta:

- Nem lesz jó. Örültség.

- Na és? Van más ötleted?

- Nem fogja elbírní az ostor. Eltörík a gerenda.

- Uram, ments meg a vészmadaraktól -
sóhajtott

fel Indy. - Ments meg a kételkedőktől.

- Satipóhoz fordult: - Bízd csak rám. Aztán
csináld utánam.

Indy két marokra fogta az ostort, ismét
rántott

rajta egyet, hogy tart-e, aztán lassan
nekilódult

a levegőnek; tudta jól, hogy odalent, a
pókhálók

alatt a nagy, sötét semmi tátong, hogy a
gerenda

eltörhet, az ostor kioldódhat, és akkor... de
nem volt ideje fontolóra venni a gyászos
lehetőségeket.

Még szorosabban markolta az ostort,
és átlendült, hasítva maga körül a levegőt.

Addig

lendült, amíg biztos nem volt benne, hogy
átjutott a verem túlsó peremén; mikor
leérkezett,

szilárd talajt érzett a lába alatt.
Visszalódította

az ostort a peruinak, aki mormolt valamit
spanyolul; Indy nem hallotta, mit, de biztos
volt

benne, hogy valami fohászt. Eljátszott az
ötlettel,

vajon van-e valahol a Vatikán pincéiben
védőszentjük azoknak is, akik a sors
különös

szeszélye folytán ostoron utaznak a
szakadék
fölött.

Nézte, amint a perui földet ér mellette.

- Na, nem megmondtam? Még
kényelmesebb
is, mint a busz.

Satipo nem szólt semmit. Indy még a
félhomályban

is látta, hogy halottsápadt. Az amerikai
a falhoz támasztotta az ostor nyelét.

- A visszaútra - mondta. - Én mindig
retúrjegyet

váltok, Satipo.

A perui megborzongott, ahogy a napsütötte
ajtón át beléptek egy kupolás terembe; az
áttört

kupolán keresztül napsugarak vetődtek a
feketefehér

lapokból kirakott padlóra. Indy megpillantott
valamit a terem végében, valamit, amitől
elakadt

a lélegzete, ami áhítattal töltötte el, s valami
olyan gyönyörűséggel, amelyet nem is
tudott

szavakba foglalni.

A bálvány, a chachapoya harcosok
bálványa.

Valami oltárszerűségen állt, félelmetesen és
gyönyörűen,

arany körvonalai csillogtak a mennyezeten
át sugárzó napfényben.

Elöntötte a túláradó sóvárgás izgalma, a
vágy,

hogy odarohanjon, megérintse, hozzáérjen
ehhez

a szépséghez, amelyet akadályok és csapdák

vettek körül. De ugyan miféle fortélyos csapdát tartogattak a végére? Milyen csapda veszi

körül magát a bálványt?

- Bemegyek - mondta.

A perui is meglátta a bálványt, de nem szólt semmit. Csak bámulta a szobrocskát, arcáról lerítt,

hogyan egyszeriben hatalmába kerítette a mohóság,

és semmi más nem érdekli már, mint

hogyan minél hamarabb megkaparinthassa.

Indy

ránézett, s arra gondolt: látta. Látta, milyen gyönyörű. Nem lehet megbízni benne.

Satipo át

akarta lépni a küszöböt, de Indy megállította.

- Emlékszel Forrestalra?

- Emlékszem.

Indy a fekete-fehér kőlapok mintázatát
nézte,
csodálta a rajzolatot, az összeillesztés
pontosságát.

Az ajtó két oldalán, rozsdáette
fémtartokban,
egy-egy fáklya volt. Felnyúlt, leemelte
az egyiket; próbálta maga elé képzelni
annak
az embernek az arcát, aki ezt a fáklyát
utoljára
a kezében tartotta; mindig ámulatba ejtette,
hogymég a legjelentéktelenebb tárgy is
fennmarad
az évszázadok során át. Meggyújtotta a
fáklyát, Satipóra pillantott, aztán lehajolt, s a
fáklya végével megbökte az egyik fehér
kőlapot.

Megkopogtatta. Tömör. Semmi visszhang,
semmi
kongás. Egészen tömör. Erre az egyik
fekete
lapot kopogtatta meg.

Előbb történt, mint hogy a kezét elkaphatta volna. Valami neszt hallott, valami sziszegve átsüvített

a levegőn - s a fáklya nyelébe egy parányi nyílveessző állt bele. Elrántotta a kezét. Satipóból

kiszakadt egy megkönnyebbült sóhaj, aztán a terem egyik falára mutatott.

- Onnan jött. Látja azt a lyukat, senior? Onnan

jött a nyílveessző.

- Száz meg száz ilyen lyuk van - mondta Indy. A helyiség minden fala, akár valami méhkaptár,

apró, sötét lyukakkal volt tele: mindegyikben egy-egy nyílveessző lapult, hogy azon nyomban kirepüljön rejtekhelyéről, amint a hozzá

tartozó fekete lapot megérinti valaki.

- Maradj itt, Satipo.

A perui fontolgatva mérte végig.

- Ha nagyon akarja...

Indy, kezében az égő fáklyával, óvatosan elindult

a terem belseje felé; vigyázva kerülgette a fekete lapokat, csak a veszélytelen fehérekre lépett.

Látta a fáklyafényben a falakra vetülő árnyékát,

látta a falakon a fenyegetőn sötétlő lyukakat.

De tekintetét mégis inkább a bálvány vonzotta, amelynek tiszta szépsége mind szembetűnőbb

lett, ahogy közeledett hozzá: delejes csillogása rejtelmes arckifejezése ellenállhatatlanul

hívta magához. Milyen különös, gondolta

Indy: egy hat hüvelyk magas, kétezer éves aranyrög, egy szobor, amelynek arcát mindennek

lehet mondani, csak szépnek nem - s az emberek furcsamód mégis elvesztik tőle az eszüket, ölni tudnának érte. Őt is annyira megbűvölte,

hogy alig tudta levenni róla a szemét,
hiába tudta, hogy másra kell figyelnie. A
kőlapokra
koncentrálj, mondogatta magának.
Csak a kőlapokra. Semmi másra. Nem
hagyd
elaludni az ösztöneidet.
Az egyik fehér kőlapon egy döglött madárka
feküdt: a nyílveesszők szitává lyuggatták.
Indy
döbbenten bámult rá, s egyszeriben
görcsbe
rándult a gyomra, amint beléhasított a
felismerés:
aki ezt a templomot építette, ezeket a
csapdákat
kitervelte sokkal csavarosabb eszű volt
annál, semhogy csak a fekete lapokhoz
kapcsolja
a gyilkos szerkezetet: legalább egy fehér
lap
is halálos veszélyt rejteget.
Legalább egy.

- És ha több is?

Elbizonytalanodott, kiverte a veríték,
melege

lett a besütő naptól, az arcát hevítő
fáklyaláng

tói. Óvatosan átlépett a madártetemen, s
végignézett

a fehér lapokon, amelyek közte és a
bálvány

között húzódtak, mintha minden egyes lap
megannyi ellenség lehetne. Néha, gondolta,
az

óvatosság nem célravezető. Néha az ember
épp

azért nem nyeri el az áhított jutalmat, mert
habozik,

mert nincs mersze vállalni a végső
kockázatot.

Az óvatosságnak merészséggel kell
párosulnia

- de az embernek ki kell puhatolnia,
milyenek

az esélyei. Tekintete ismét a halványra tapadt.

A látvány mágnesként vonzotta. Hátában ott érezte Satipo tekintetét; szemernyi kétsége

sem volt afelől, hogy a perui is forgat valamit a

fejében. Indulj, hagyd a pokolba az óvatoskodást.

Egy táncos könnyedségével, a borotvaéles kardokat kerülgető akrobata furcsa eleganciájával

lépkedett. Mintha aknamezőn járt volna.

A fekete kockákat átlépve, óvatosan tette le a lábát, várva, hogy testsúlyának nyomására

süvítő nyílveesszők pattannak ki a falból.

Minden

lépés közelebb vitte az oltárhoz, a halványhoz.

A jutalomhoz. A győzelemhez. És az utolsó csapdához.

Megint megállt. Szíve vadul kalapált,
pulzusa

lűktetett, a vér perzselte ereit. Homlokáról
folyt

a verejték, lecsöpögött a szempillájára, alig
látott tőle. Keze fejével letörölte az
izzadságot.

Már csak pár lépés, gondolta. Még pár
lépés.

- És pár kocka.

Tovább indult, óvatosan lépegetve. Ha
valaha

szüksége volt egyensúlyérzékre, hát most
nagyon.

A bálvány mintha csalogatva hunyorított
volna rá a szemével.

Még egy lépés.

Még egy.

Jobb lábával előre lépett, lassan
ránehezedve

az oltár előtti utolsó fehér kockára.

Sikerült. Eddig sikerült. Lapos üveget húzott

elő a zsebéből, lecsavarta a kupakját, és jócskán meghúzta. Megérdemelted, gondolta. Eltette az üveget, s merően nézte a halványt. Az utolsó csapda, jutott eszébe. Mi lehet az utolsó csapda? Sokáig törte a fejét, próbált a templomépítők eszével gondolkodni: valaki idejön, hogy elvigye a bálványt, ehhez föl kell emelnie, el kell mozdítania a simára csiszolt kőlapról.

- És akkor?

Valamiféle gépezet a halvány alatt érzékeli a tárgy súlyának hiányát, és működésbe hozza a... mit? Újabb nyílveesszőket? Nem, valamit, ami még sokkal pusztítóbb. Tovább töprengett;

gondolatai gyorsan pörögtek, idegei lüktettek.

Lehajolt, szemügyre vette a földet az oltár körül:

kődarabkák, piszok, homok, évszázadok üledéke. Egy tarsolyt húzott elő a zsebéből, kirázta

belőle a pénzérméket, és elkezdte megtölteni

kaviccsal, földdel, piszokkal. Tenyerében méregette a súlyát. Talán gondolta. Talán, ha

sikerül elég gyorsan csinálni, olyan gyorsan, hogy a gépezetnek ne legyen ideje érzékelni a

cserét. Feltéve persze, ha csakugyan ez a csapda

lényege.

Ha... Túl sok a „ha”.

Tudta, hogy más körülmények közt már meghátrált

volna, nem vállalva ennyi kiszámíthatatlan tényező következményeit. De nem most,

nem itt. Megint megmérégette tenyerében a
zsacskót, latolgatta, vajon van-e olyan
nehéz,
mint a bálvány. Remélte, hogy igen. Aztán
egy
gyors mozdulattal felkapta a halványt, és a
helyébe,
a csiszolt kőlapnak ugyanarra a pontjára
letette a zacskót.
Semmi. Egy hosszú pillanatig semmi.
Tekintete a zacskóra tapadt, majd a
kezében
tartott halványra pillantott; ekkor valami
különös,
távoli morajlás ütötte meg a fülét, mintha
valahol messze egy hatalmas gépet
indítottak
volna be, valami felébredt volna hosszú
álmából,
s most recsegve-ropogva, dübörögve
megindult
volna a templom járataiban. A kőoltár

csiszolt lapja hirtelen besüllyedt: öt
hüvelykkel,
hattal. A moraj egyre erősödött, fülsiketítő
robajlássá
vált; minden rázkódni, remegni kezdett,
mintha az épület alapjai süllyedni
kezdenének,
meghasadnának a falak, pozdorjává
zúzódnának
a gerendák.
Sarkon fordult, s a fekete lapokat
kerülgetve,
olyan gyorsan futott a kijárat felé, ahogy
csak
tudott. S közben a moraj, mint szünni nem
akaró
mennydörgés, egyre erősödött, dübörgött,
visszhangzott
a templom ősi járataiban, kamráiban,
termeiben. Indy látta, hogy Satipo kővé
dermedve
áll az ajtóban, arcán túlvilági rettenet.

Most már minden mozgott, hullámozott,
rázkódott,
kövek hullottak, inogtak, beomlottak a
falak. Mikor Indy az ajtóból visszaneézett,
épp
egy kőtömb görgött keresztül a terem
padlóján,
a nyílveesszők ezreit szabadítva el, amelyek
cél
nélkül repültek az összeomló helyiségbe.
Satipo zihálva elérte az ostort,
megmarkolta,
és átlendült a verem fölé. Mikor a
túloldalon
földet ért, sötét pillantást vetett Indy felé.
Tudtam, hogy ez még hátravan, gondolta
Indy.
Éreztem, tudtam, és most, amikor
bekövetkezik,
mit tehetek? Láta, hogy Satipo lerántja az
ostort a gerendáról, és összetekeri.
- Kössünk üzletet, senior! Cseréljünk! A
bálványt

az ostorért. Dobja ide a bálványt, én meg átdobom az ostort.

Indy hallotta a háta mögött a földindulást. Satipóra nézett.

- Van más választása, senior Jones? - kérdezte a perui.

- És ha a verembe dobom a bálványt? Kerestél

a munkáddal egy ostort, sokra mész vele...

- És maga mire megy az ostor nélkül senior?

Indy megborzongott. Mögötte egyre erősödött

a zaj; érezte, hogy a templom falai remegnek, inog a föld.

A halványra gondolt: nem hagyhatja, hogy csak úgy elnyelje a mélység.

- Oké, Satipo. A halványt az ostorért.

Átdobta a halványt a peruinak. Nézte, ahogy

Satipo fölkapja az erekljét belegyömöszöli a

zsebébe, az ostort pedig - a földre dobja.

Satipo elvigyorodott:

- Igazán sajnálom senior Jones. Adios! És sok szerencsét!

- Hát még én hogy sajnálom - morogta Indy, amint a perui eltűnt a járatban. Az egész építmény

rázkódott, mintha valami bosszúszomjas őserdei istenség tombolt volna benne.

Mögötte kövek omlottak, oszlopok dőltek össze. A halvány átka, gondolta. Jó cím lenne

azoknak a filmeknek, amelyeket srácok kigúvadó

szemekkel bámulnak szombat délutánonként

a mozik sötét nézőterén. Csak egyvalamit tehetsz

- egyetlenegy, nincs más választásod.

Ugranod kell. Meg kell kockáztatnod, neki kell

rugaszkodnod - és reménykedj a gyorsaságodban,

az izmaidban. Mögötted elszabadult a pokol,
előtted feneketlen mélység tátong. Hát
ugorj, fuss neki a sötétségnek, és bízz a szerencsédben.

Ugorj!

Nagy lélegzetet vett, és nekirugaszkodott a levegőnek,

akkora lendülettel, amekkora csak az erejéből tellett. Imádkozott is volna, ha imádkozós

fajta, imádkozott volna, hogy ne nyelje el az alatta tátongó sötétség.

Szinte hallotta, ahogy süvít mellette a levegő.

Aztán érezte, hogy fogyóban a lendülete. Zuhant

lefelé. Remélte, hogy talán a verem másik oldalán ér földet.

Nem oda esett.

Megcsapta a sötét mélységből felszálló nyirkos

bűz, miközben keze kétségbeesetten kapott
valami
után, amiben megkapaszkodhat. Érezte,
hogy ujjai földbe mélyednek a verem
peremébe;
próbálta felhúzni magát, de a föld
szétmorzsolódott
ujjai alatt, göröngyök, kődarabok hullottak
a tátongó üregbe. Próbálta megvetni a lábát
a verem falán, mindkét kezével
kapaszkodott,
vergődött hogy feltornázza magát, kijusson
a
veremből, bárhová, hisz ehhez képest
minden
maga a biztonság. Izmait, akaratát feszítve,
fogcsikorgatva, lábát a verem falának vetve
küszködött. Nem hagyhatja, hogy az áruló
perui
meglépjen a bálvánnyal. Lábával egyre
keresett
valamit, ahonnan feljebb húzódkodhat,
valamit, bármit, nem számít, hogy mit. És a

templom eközben úgy omladozott, mint egy
szánalmas fűkunyhó a forgószélben. Indy
nyögve,
kétségbeesetten vágta bele ujjait a szétmálló
földbe; úgy érezte, izmai mindjárt a
megpattannak
az erőlködéstől, erei lüktettek; nem is
figyelt oda a fájdalomra, amikor a körmei
letörtek.
Erősebben! - parancsolt rá magára.
Még erősebben!
Egész teste megfeszült, a verejték
elvakította,
izmai remegni kezdtek. Valami mindjárt
megpattan
bennem, gondolta. Vagy kicsúszik a kezem
alól a föld, és akkor megtudom, mi van
ennek
a veremnek az alján. Egy pillanatnyi
szünetet
tartott, hogy összeszedje erejét,
átcsoportosítsa
fogyó energiáit, aztán iszonyú erőfeszítés

árán ismét feljebb tornázta magát néhány centivel.

Végre sikerült egyik lábát átvetnie a peremen,

és egy utolsó erőfeszítéssel kievickélt a veremből

a viszonylagos biztonságot jelentő földre, de

az is úgy remegett alatta, mintha bármely pillanatban

kettéhasadna.

Minden porcikájában remegve felegyenesedett,

s arra felé nézett, amerre Satipo eltűnt.

Elindult a kamra felé, ahol Forrestal maradványait

megtalálták. Hirtelen beléhasítóít, mi vár

a peruire; már tudta, mi lesz a sorsa, mielőtt

meghallotta volna a fémtüskék iszonyú összeecsapódását,

s a perui hátborzongatóan visszhangzó

ordítását. Felkapta az ostorát, és odarohant

a kamrához. Satipo az egyik falon lógott,

felszúrva, mint valami groteszk óriáslepke,
egy

őrült gyűjteményében.

- Adios, Satipo - búcsúzott Indy a halottól.

Kivette a bálványt a perui zsebéből,
kioldalazott

a gyilkos fémhegyek között, és futva elindult
a kifelé vezető folyosón. Már látta a
kijáratot,

a fényben úszó nyílást, mögötte a vastag
fatörzseket.

De a dübörgés még mindig egyre erősödött,
nemcsak a dobhártyáját remegtette meg,
egész testét is. Hátranézve döbbenten látta,
hogymeg egy irdatlan kőgolyóbis gurul a
nyomában

a folyosón, egyre növekvő sebességgel. Az
utolsó

utáni csapda, gondolta. Gondoskodni
akartak

róla, hogy valaki netán behatolna is a
bálványig,

keresztüljutna minden rá leselkedő

veszélyen, akkor se jusson ki elevenen.
Rohant.

Eszeveszetten száguldott a kijárat felé,
miközben

egyre közelebbről hallotta a kőgolyó robaját.

Egy ugrással megcélozta a kijáratot: a
másodperc

töredékével azelőtt landolt a sűrű, puha
fűben, hogy a sziklagömb nekivágódott a
kijáratnak,

örök pecséttel zárva le a templomot.

Kimerültén, zihálva feküdt a hátán.

Túl közel vagy, suhant át az agyán. Túl
közel,

semhogy megpihenhess. Aludni szeretett
volna

pedig. Semmire se vágyott inkább, mint
hogy

behunyhassa a szemét, és átadja magát a
jótékony

sötétségnek, az álom nélküli, mély
megkönnyebbülésnek.

Százszor is meghalhattál volna

odabent - döbbent rá. Többször
meghalhattál
volna, mint az egy embernek kijár az
életben.

Elmosolyodott a gondolatra, felült,
megforgatta
kezében a halványt.

De megérte, gondolta, A halvány megérte
mindezt.

Bámulta az aranszobrot.

Még akkor is azt bámulta, mikor egy árnyék
vetődött rá.

Döbbenten rezzent össze. Hunyorogva
nézett

föl. Két jovito harcos nézett le rá, arcukra
harci

jelek voltak festve, hosszú bambusz
fúvócsöveiket

dárdaként szegeztek neki. De Indy nem is
annyira az indiánoktól ijedt meg, inkább
attól

a fehér embertől, aki közöttük állt,
szafáriöltözékben,

fején trópusi sisakkal. Beletelt némi időbe, míg Indy tudatában teljesen megvilágosodott a helyzet. A trópusi sisakos férfi szája mosolyra húzódott: jeges, gyilkos mosolyra. - Belloq - szólalt meg nagy nehezen Indy. Hogy a világon élő minden ember közül éppen Belloq... Indy egy pillanatra elfordította tekintetét a francia arcáról, vetett egy pillantást a kezében tartott bálványra, aztán a fák felé nézett, ahol még vagy harminc jovito harcos állt felsorakozva. Az indiánok mellett pedig Barranca. Barranca, aki bárgyú, mohó vigyorral bámult Indy felé. De a vigyor lassan lehervadt az arcáról: döbbenet váltotta föl, majd tekintete hirtelen üresen meredt a semmibe.

Az indiánok, akik kétoldalt karjánál fogva tartották

az áruló peruit, elléptek mellőle, a Barranca előrebukott. Néhány kés nyele meredezett ki a hátából.

- Kedves dr. Jones! - szólalt meg Belloq. - Önnek páratlan érzéke van ahhoz, hogy rosszul

válogassa meg a barátait.

Indy nem válaszolt. Rezzenéstelenül nézte, ahogy Belloq lehajol, és kiveszi a kezéből a bálványt.

A francia gyönyörködve nézegette az ereklyét, látszott rajta, hogy mély megalégedéssel tölti el.

Elismerően biccentett felé: a helyzethez csöppet

sem illő gesztust akár a jó modor jelének is lehetett vélni.

- Ön bizonyára azt hitte, hogy feladtam. De ismét láthatja: ön nem szerezhetsz meg semmi

olyat, amit én el ne vehetnék.

Indy a harcosok felé pillantott.

- A jovitók, gondolom, azt várják, hog átadja nekik a bálványt...

- Pontosan - hagyta helyben Belloq.

Indy felnevetett.

- Naiv lelkek.

- Ahogy mondja - nyugtázta a francia. - Ha beszélne a nyelvükön, ráébreszthetné őket, mekkorát tévednek, ám így...

- No igen.

Nézte, ahogy Belloq az összesereglett harcosok

felé fordul és magasba emeli a bálványt; mire a harcosok, olyan egyszerre, mintha egy

számtalanszor végigpróbált mozdulatot hajtanának

végre, arccal a földre borultak. A vallásos áhítat néma csöndje ereszkedett a csoportra.

Más körülmények közt az ilyesmi engem is úgy

lenyűgözne, hogy tátott szájjal bámulnék,
gondolta

Indy. Más körülmények közt igen, de nem
most.

Lassan térdre emelkedett, végignézett a
neki

háttal álló Belloqon, s a földre borult
harcosokon.

.. aztán föl pattant és rohanni kezdett a fák
felé. Tudta, hogy amint az indiánok
fölállnak,

nyílve szők tucatjai veszik célba. Alig
sikerült

beugrania a fák közé, amikor meghallotta
hogy

Belloq valami ismeretlen nyelven - minden
bizonnyal

a jovitók nyelvén - elkiáltja magát. Rohant
a folyó felé, ahol a hidroplán várt rá.
Rohanj!

Rohanj! Még akkor is, ha a lábad már nem
bírja tovább, ha minden erőd elfogyott.
Meríts

valahonnan erőt.

Csak rohanj!

És ekkor záporozni kezdtek a nyílvesszők.

Sziszegve, süvítve szelték a levegőt, a halál
dallamát fütyülték körülötte. Indy cikázva
száguldott

a fák sűrűjében. Hallotta, hogy mögötte
recsegnek-ropognak az ágak, ahogy
üldözői

utat törnek maguknak. Egyszeriben
furcsamód

különvált önnön testétől: ahogy futott, nem
érezte

már testi valóját, felülemelkedett az izmok,
az erő korlátain, szinte automatikusan,
reflexszerűen törtetett előre. Hallotta, hogy
egyegy

nyílvessző eltalál valamit, madarak
rebbennek

föl riadt csiviteléssel, állatok iszkolnak a
harcosok útjából. Rohanj, hajtogatta
magának.

Rohanj, amíg csak rohanni bírsz, és azután
még
egy kicsit. Ne gondolkozz, és főleg ne állj
meg
egy pillanatra sem.

Egyszer még eljön az én időm, Belloq -
gondolta

-, no persze, ha ezt megúszom.

Rohant - nem tudta, meddig. Már
alkonyodni

kezdett. Egy pillanatra megállt, a fák sűrű
koronája

közt az eget kémlelte, aztán tovább
vágatott

a folyó felé. Semmire sem vágyott jobban,
mint hogy meghallja a folyó vizének
csobogását,

meglássa a várakozó gépet.

Egy tisztásra ért, ahol nem számíthatott a
fák

jótevény fedezékére. Egy pillanatra
megriadt a

tisztástól, az alkony fenyegető csendjétől.

Meghallotta a jovitók kiáltásait s egyszeriben úgy érezte, mintha egy óriási céltábla középpontjában nyílveesszők süvítettek el mellette, de ő csak futott tovább, rohant a folyó felé. Nagy hiányossága a régészképzésnek - gondolta futás közben -, hogy nem szerepel a tantervben az életben maradás technikája. Ehhez nincs jegyzet, mint például az ásatás módszertanához. Arra meg végképp nem készítik föl a hallgatókat, mi az eljárás egy Belloq nevű dörzsölt, alávaló franciával szemben. Megint megállt, hogy hallja, milyen messze vannak az indiánok. És ekkor egy másik hangot is meghallott, ami muzsika volt a fülének, ami

szárnyakat adott neki: a sebesen folyó víz zaját.

A folyó! Milyen messze lehet? Erősen fülelt, hogy biztos legyen a dolgában, aztán megindult

a hang irányába, felvillanyozódva, feltöltődve

energiával. Gyorsabban, most aztán még gyorsabban,

mindent bele! Ne kerülgesd az ágakat, ne törődj vele, hogy lehorzsolják a bőrdet, hogy a tövisek összekarmolnak. Gyerünk, szedd össze az erődet! Kilépett a fák közül. Ott van.

A mérgeszöld növényzet borította lejtő aljában

ott a folyó.

A folyó, melynek hullámain ott ringatózik a hidroplán. Ennél szívmengetőbb látványt elképzelni

se tudott. Elindult lefelé a lejtőn, s csak akkor döbbent rá, hogy innen nem lesz könnyű

megközelíteni a gépet. Kerülőt tenni viszont már

nincs idő. Le kell menni addig a sziklaszerű kiszögellésig,

amely benyúlik a folyó fölé, onnan

pedig leugrani. Az sem lesz könnyű, gondolta.

Na és? Még egy életveszélyes ugrás ma már meg

se kottyan.

Ahogy közelebb ért, mind élesebben kirajzolódott

a férfi körvonala, aki odalent, a gép egyik szárnyán ült. Indy most már csaknem pontosan

a gép fölé ért; egy pillanatra lenézett, aztán behunyta

a szemét, és elrugaszkodott a szikláról.

A gép szárnyához közel, a langyos vízbe esett. Alaposan megütötte magát, és alámerült;

a sebes hullámok kissé elsodorták, de hamar

a felszínre úszott, és irány a gép. A férfi a gép szárnyán meghökkenve ugrott talpra, amikor Indy kievickélt a vízből.

- Indítsd be azt az átkozott masinát, Jock! - ordított rá Indy. - Indítsd már, hallod?!

Jock végigrohant a szárnyon, és bekászálódott a pilótaülésre; Indy zihálva követte, s elnyúlva csapódott mellé. Behunyta a szemét, hallotta, hogy felbőg a motor, a gép megindul, végigborotválva a hullámokat.

- Nem számítottam arra, hogy ilyen hirtelen kell távoznunk - szólalt meg Jock.

- Kímélj meg az ostoba megjegyzéseidtől, jó?

- Valami baj van, öreg?

Indy kényszeredetten elnevette magát.

- Egyszer majd szólj, hogy meséljem el.

Hátradőlt, ismét behunyta a szemét,
legszívesebben

aludni szeretett volna. Arra figyelt föl,
hogy a gép megáll. Kérdőn meredt Jockra.

- Bedöglött - közölte a pilóta.

- Hogyhogy bedöglött?!

Jock felmordult.

- Én csak vezetni tudom ezt a dögöt. Isten
tudja, miért képzelik az emberek, hogy
minden

skót ért a motorokhoz.

Indy az ablakon át látta, hogy a jovitók
megindultak

egy gázlón a gép felé. Harminc lábnyira
vannak... húsz lábnyira... Mintha a folyó
szellemei

indultak volna támadásra, hogy bosszút
álljanak

valami ősi sérelemért. Felemelték
fegyvereiket:

nyflzápor kopogott a repülőgép törzsén.

- Jock...

- Látod, hogy igyekszem, Indy, ahogy lehet.

Indy nyugodtan jegyezte meg:

- Talán ha kicsit még jobban igyekeznél...

A nyílveesszők most már úgy kopogtak a gép szárnyain, törzsén, akár a jégeső.

- Sikerült! - kiáltott fel Jock.

A harákoló motor épp akkor indult be, mikor két jovito már felkapaszkodott a szárnyra.

- Beindult! - kiáltotta hitetlenkedve Jock.

A gép egy darabig siklott előre, aztán nagy nehezen fölemelkedett a folyó fölé. Indy az ablakból

nézte, ahogy a két harcos elveszti egyensúlyát,

és beleesik a vízbe, mint két megnőtt madár.

A gép fölemelkedett a fák fölé, szélvésztt kavart

az ágak közt, ahonnan rémült madarak rebbentek

föl. Indy megkönnyebbülten felnevetett.

- Mi tagadás, nem mertem volna megesküdni

rá, hogy sikerülni fog - szólalt meg Jock.

- Én igen - felelte Indy mosolyogva.
Na, most lazíts egy kicsit, öreg. Aludj.
Felejtse
el ezt a rohadt dzsungelt.
Indy elengedte magát. Átjárta a
megkönnyebbülés.
Izmai ellazultak. Remekül érezte magát.
Jó lett volna így maradni, minél tovább.
Úgy érezte, mintha valami mászna a
combján.
Valami lassú és nehéz.
Arra a látványra nyitotta ki a szemét, hogy
egy óriáskígyó siklik lomhán, de annál
fenyegetőbb
a lábán. Sóbálvánnyá meredt a rémülettől.
- Jock!
A pilóta csak egy pillantást vetett rá a
szeme
sarkából, és elvigyorodott.
- Nyugalom, Indy, nem bánt. Ő Reggie. A
légynek sem árt.
- Szedd le rólam, Jock.

A pilóta fél kézzel megmarkolta a kígyót,
maga
mellé húzta, és megsimogatta. Indy tágra
nyűt szemmel figyelte, ahogy a kígyó
lesiklik

róla. Valami régi viszolygás,
megmagyarázhatatlan
félelem volt ez nála. Van, aki a pókokat
nem bírja, van, aki a patkányokat, van, aki a
bezártságot. Ő a kígyók látványától,
érintésétől

undorodott. Letörölte verejtéktől gyöngyöző
homlokát, megborzongott: egyszeriben
fázni

kezdt a vizes ruhákban.

- Tartsd csak magad mellett, jó? Ki nem
állhatom
a kígyókat.

- Megsúgom neked, hogy a kígyók
többsége
rendesebb, mint a legtöbb ember.

- Ha te mondod, elhiszem. És ha lehet, nem
is akarok meggyőződni róla.

Amikor már épp megörölsz, hogy
biztonságban
vagy, egy óriáskígyó úgy dönt, hogy a te
combodon fogja süttetni a hasát. Kicsit sok
ez
egy napra, vélekedett Indy. Kibámult az
ablakon:
nézte, ahogy a hatalmas ősvadonra lassan
ráborul a sötétség. Tartsa meg magának az
erdő
a titkait, gondolta Indy. Neki hagyom.
Mindet.
Mielőtt a motor ütemes zaja álomba ringatta
volna, abban reménykedett, hogy nem sok
idő
telik bele, és újból összeakad a franciával.
BERLIN

A Wilhelmstrassén levő irodában az SS
fekete
uniformisát viselő tiszt - egy Eidel nevű,
tagbaszakadt
környezetéből cingárságával kirívó emberke

- íróasztalánál trónolt, és szigorúan méregette az előtte szabályos rendben feltornyozott dossziékat. Eidel látogatója - akit Dietrichnek hívtak - tökéletesen tisztában volt vele, hogy a dossziéhalmok lélektani célt szolgálnak: a kis ember nagynak, fontosnak érzi magát mögöttük. Ugyanez megy itt mindenütt, gondolta Dietrich. Az ember értékét azon mérik, mennyi aktával bátyázza körül magát, mennyi és mekkora pecsét használatára jogosult. Dietrich, aki a tettek emberének szerepében tetszelgett önmaga előtt, elfojtott egy ásítást, és az ablak felé fordult, de nem látott mást, csak a lehúzott, fakóbarna redőnyt. Várta, hogy Eidel megszólaljon, de az SS-tiszt kitartóan hallgatott: mintha

még ezzel is önnön fontosságát akarta volna

hangsúlyozni.

Dietrich most a Führer falon függő arcképét nézte. Ettől aztán magába szállt: beletörődve állapította

meg, hogy gondolhat bármit Eidelről

- hogy puhány aktakukac, nagyképű tintanyaló

-, végső soron mégiscsak az számít, hogy Eidel bejáratos Hitlerhez. Úgyhogy az ember

csak hallgasson, mosolyogjon, és tegyen úgy,

mintha rettenetesen meg lenne tisztelve attól,

hogy egyáltalán itt lehet. Eidel közel ül a tűzhöz:

Hitler közvetlen környezetéhez tartozik.

Eidel megigazította magán az egyenruhát, jóllehet

semmi szükség nem volt rá: úgy festett benne, mintha skatulyából húzták volna ki.

Majd végre megszólalt:

- Remélem, kellőképpen fel tudja mérni az ügy jelentőségét ezredes úr.

Dietrich kurtán biccentett. Alig tudta fékezni türelmetlenségét. Gyűlölte a hivatalokat.

Eidel fölkel, lábujjhegyre ágaskodva kinyújtózkodott,

mint aki a földalattin a kapaszkodó

után nyúl, csak az túl magasan van neki, aztán

az ablakhoz sétált.

- A Führer elhatározta, hogy megszerzi ezt a tárgyat. És ha ő egyszer elhatároz valamit...

Eidel nem fejezte be a mondatot; megfordult.

Dietrichre szegezte a tekintetét. Egy kézmozdulattal

jelezte, hogy a Führer elméjét foglalkoztató gondolatok törvényszerűen érthetetlenek a közönséges földi halandók számára.

- Értem, hogyne - törte meg Dietrich a jelentőségteljes

csendet, idegesen dobolva az aktatáskáján.

- A dolog kultikus jelentősége igen nagy - közölte

Eidel. - Nem mintha a Führer különösebb érdeklődéssel viseltetnék holmi zsidó ereklyék

iránt, erről szó sincs... - Fölvihogott, mintha már a pusztá gondolat is nevetséges lett volna.

- Inkább a jelképes értéke miatt érdekli a tárgy;

bizonyára érti, hogy gondolom.

Dietrichet elfogta a gyanú, hogy Eidel hazudik,

de legalábbis elködösít valamit. Bajosan tudta volna elképzelni, Hogy a Führert az égadta

világon bármi is érdekelhetné pusztán a jelképes

értéke miatt. Nézte az asztalon fehérlő táviratot,

amelyet Eidel pár percre olvastatott el

vele; aztán ismét felpillantott Hitler arcképére,
a mosolytalan, összehúzott szemöldökű arcra.

Eidel olyan hangon szólalt meg, mint egy kisvárosi

egyetemi professzor:

- Hátra van tehát a dolog szakmai része.
- No igen... - feszengett Dietrich.
- Pontosabban szólva, a tudományos, a régészeti feladat.

Dietrich hallgatott. Átlátta, mire megy ki a dolog,
mit akarnak tőle.

- Sajnos, ez alighanem meghaladja képességeimet
- kockáztatta meg.

Eidel sejtelmesen elmosolyodott.

- De önnek vannak összeköttetései, ha jól tudom.

Kapcsolatban áll a szakma legnagyobb tekintélyeivel,

nemde?

- Hát, ahogy vesszük...

- Nincs időm körülményeskedni - csattant föl

Eidel.

- Nem azért hívattam ide, hogy az ismerősei szakmai rangját vitassam meg önnel, ezredes

úr! Az én dolgom - s az ön dolga is - az, hogy egy igen magasról jött parancsot végrehajtsak.

- Erre szükségtelen figyelmeztetnie - mondta

Dietrich.

- Tudom - felelte megenyhülten Eidel, s nekidőlt

az íróasztalnak. - Ön pedig bizonyára tudja, hogy egy olyan ismerősére célok, akinek a szaktudása ezen a speciális területen felbecsülhetetlen

számunkra. Így van?

- A francia...?

- Ő bizony.

Dietrich döbbenten hallgatott. Kellemetlen
érzés

fogta el. Úgy tűnt neki, mintha Hitler, látva
az ő habozását, rosszállóan ráncolná
szemöldökét

a képen.

- A franciát nehéz lesz előkeríteni - nyögte
ki nagy nehezen. - Mint minden zsoldos,
ő is az egész világot munkahelyének tekinti.

- Hol volt, mikor utoljára hallott felőle?

Dietrich nagyot sóhajtott.

- Úgy rémlik, Dél-Amerikában.

Eidel a kezét tanulmányozta: vékony, fehér,
s mégis durva keze volt, mint egy
félbemaradt

zongoraművésznek. Szenvtelen hangon
szólalt

meg:

- Ön elő tudja kerítem. Ugye, értjük
egymást?

Tudja, honnan jön ez a parancs...

- Elő tudom keríteni - felelte Dietrich -, de
arra máris figyelmeztetem, hogy...

- Maga engem ne figyelmeztessen
semmire,
ezredes.

Dietrich érezte, hogy kiszárad a torka. Ez a
felfuvalkodott kis hülye, ez az ostoba
aktakukac!

A legszívesebben torkon ragadta volna,
hogyan

pofájába tömje az asztalán heverő iratokat.

- Engedelmeivel megjegyzem - mondta
nagyot

nyelve -, hogy a francia nagyon drágán
dolgozik.

- Ez ne izgassa magát.

- A megbízhatósága pedig enyhén szólva
kétes...

- Ez viszont már az ön gondja lesz. A
lényeg,

Dietrich ezredes, az, hogy kerítse őt elő, és
hozza

a Führerhez. Még hozzá minél hamarabb.

Legkésőbb tegnapra.

Dietrich merőn bámulta a lehúzott redőnyt.

Mindig elfogta a rettegés, amikor közelről kellett

látnia, miféle talpnyalókkal és örültekkel - amolyan

Eidelekkel - vette körül magát a Führer.

Akarva-akaratlanul arra következtetett ebből,

hogy Hitler ítélőképessége nem a legmegbízhatóbb, ha emberekről van szó.

Eidel mosolygott; mintha élvezte volna, hogy

Dietrich fészeng.

- A gyorsaság rendkívül fontos. Talán mondanom

se kell, hogy a tárgy iránt mások is érdeklődnek.

Olyanok, akik nem a birodalom érdekeit képviselik. Világos, amit mondok?

- Világos - felelte Dietrich. A franciára gondolt;

tudta, ha Eidelnek nem is árulta el, hogy

Belloq éppen Dél-Franciaországban van.
Már a
puszta gondolattól is, hogy Belloqkal kell
üzletet
kötnie, görcsbe rándult a gyomra. A francia
felszíni
simulékonyságáról érezte, hogy jeges,
könyörtelen
elszántságot takar: azt az embert
hidegen hagyja minden filozófia, hit, politika;
egyes-egyedül önmagával törődik. Belloqot
csak
az érdekli, amihez valami érdeke fűződik.
Amihez
nem, arról tudomást se vesz.
- A többi „érdeklődőről” szükség esetén
majd gondoskodunk - közölte Eidel. - Rájuk
ne
legyen gondja.
- Ehhez tartom magam - bólintott rá
Dietrich.
Eidel fölemelte az asztalról a táviratot, ismét
elolvasta.

- Amiről most beszéltünk, az szigorúan kettőnk között marad, ezredes úr, ezt ugyebár fölösleges is mondanon?

- Merőben fölösleges - vágta rá Dietrich ingerülten.

Eidel visszaült a helyére, s a dossziéhegy mögül méregette az ezredest. Szótlanul ültek

egy darabig. Majd Eidel, hangjában színlelt meglepetéssel, csak annyit mondott:

- Ön még mindig itt van, ezredes?

Dietrich megmarkolta az aktatáskáját, és fölállt.

Alig tudta magába fojtani gyűlöletét, amit e feketébe bújt bohóc iránt érzett... Eidel, meg

a hozzá hasonlóak úgy tesznek, mintha övék

volna a világ.

- Már megyek is.

- Heil Hitler! - vakkantott föl Eidel, magasba

lendítve karját.

Dietrich a küszöbről ugyanezekkel a szavakkal búcsúzott.

CONNECTICUT

Indiana Jones a tanári szobájában ült, a Marshall

Főiskolán. Épp az imént fejezte be ez évi első előadását a régészhallgatók számára.

Jól

ment. Mindig jól ment. Szeretett tanítani, és értett

is hozzá, hogy felkeltse hallgatóiban a szenvedélyes

lelkesedést a téma iránt. Most azonban nem találta a helyét, és ez idegesítette.

Annál is inkább, mert pontosan tudta, hol lenne

a helye.

Indy föltette a lábát az asztalra, közben lesodort

egy könyvkupacot, de rá se hederített;
aztán

fölpattant, és föl-alá járkált a szobában;
többnyire meghitt zug volt a számára,
ahová

visszahúzódhat, ahol elbújhat - ám most
idegen,

szűk cellának érezte, s benne önmagát is
idegennek.

Jones, reccsent rá önmagára.

Indiana Jones, térj észhez!

Körülötte a tárgyak mintha egyszeriben
tartalmukat

vesztették volna. A falon a nagy Dél-

Amerika térkép valószerűtlen, sötét foltta,
dadaista

mázolmánnyá mosódott. A bálvány

agyagmásolata hirtelen ostobának és
csúfnak

tűnt. Indy csodálkozva vette kézbe: hát
ezért,

ezért a vacakért tetted kockára az életedet?
Normális

vagy te egyáltalán?

Bambán meredt az agyagbálványra.

Esztelen régiségimádatát most
hirtelenjében

bűnös, természetellenes szenvedélynek
érezte.

Miféle örült vágy az, ami úgy rabul ejti az
embert,

hogyan elveszti a fejét a történelem
levegőjétől?

Jobban mondva dehogy a levegőjétől:
inkább

az ellenállhatatlan késztetéstől, hogy a
kezével

érezze, fogja, megragadja a történelmet,

hogyan megértse a múltat a leleteken, a
műtárgyakon

át, míg végül időtlen idők óta halott
kézművesek,

mesteremberek, művészek arcai kezdik

üldözni, fantomkezeket lát maga előtt, amint
ezeket a tárgyakat formázzák, ujjakat,
amelyekről

már nemcsak a hús foszlott le rég, de még
a csontjaik is elporladtak. Mégsem nyelte el
őket

a feledés, és nem is nyeli el soha, vagy
legalábbis

addig, amíg él ő, Indiana Jones, és él
benne

ez a józan ésszel föl nem fogható
szenvedély.

Egy pillanatra ismét rárontott, hatalmába
kerítette a régről ismert érzés, az az
izgalom,

amely először még diák korában járta át.
Hány

éve is már? Tizenöt? Tizenhat? Húsz? Nem
érdekés:

neki mást jelentett az idő, mint az emberek
többségének. Az idő az a valami, amit csak
az

által eltemetett titkokat feltárva érzékel az
ember

igazán: templomokban, romok közt, sziklák,
kövek, por és homok alatt rejtőzik. Az idő

kitágult, rugalmassá vált, azt a szédítő
érzést

keltve, hogy minden, ami valaha is létezett,
elszakíthatatlan

szálakkal kapcsolódik mindenhez,

ami most létezik, és hogy a halál
voltaképpen

semmi, hisz annyi mindent hagy az ember
maga után.

Képzeletében megjelent Champollion, amint
a rosette-i kő fölé görnyed; az ujjongás,
amikor

végre megfejti az ősi hieroglifákat. Láttá
maga előtt Schliemannt, amint rábukkan
Trója

városára. Woolley-t, amint Irakban, Úr
városánál

rátalál a királyok temetőjére. Cartert és
Lord Carnarvont, amint Tutankhamon
sírjánál

állnak.

Ezzel kezdődött minden. A felfedezésnek
ezzel

az eszeveszett mámorával, amely úgy
ragadta
magával, mint a forgószél. Magával
ragadta,
elröpítette, vissza az időben, egy olyan
időgépben,
amelyet a legélénkebb képzeletű írók se
értenének
meg: a saját időgépében, amely csak
őzt kapcsolja össze az életteli múlttal.
Még mindig a tenyerében egyensúlyozta az
agyagbálványt; úgy meredt rá, mintha
esküdt
ellensége lett volna. Nem, mondta
magában: a
te legnagyobb ellenséged te magad vagy,
Jones.
Nem történt volna semmi, ha Forrestal
papírai
közt nem kerül a kezébe egy térkép fele -
és
ha nem akarsz csak azért is megbízni
abban

a két banditában, akiknél a másik fele volt.
Agyalágyult hülye voltál.

No és Belloq. Hát igen, Belloq, a nagyokos.
Hiúzszemmel szúrja ki a kínálkozó
lehetőséget.

Belloqban mindig is megvolt ez a vonás -
akár

a kígyókban, amelyektől annyira
iszonyodsz.

Észrevétlenül kúszik elő egy szikla alól,
nesztelenül

siklik közel a prédához, amiért soha sem
ő küzdött meg.

Gondolatait most teljesen betöltötte Belloq
képe:

megnyerő arca, sötét szeme, ravaszságát
palástoló mosolya. Eszébe jutottak korábbi
esetei

a franciával. Az egyetem, ahol Belloq tarolta
le a Régészeti Társaság díját egy rétegtani
pályamunkával,
amelynek alapvonásaiban Indy a saját

dolgozatát ismerte föl. Belloq valami útonmódon megkaparintotta, és kilopta belőle a lényegét.

Indy pedig nem vesződött azzal, hogy rábizonyítsa ezt: savanyú a szőlő jellege lett volna

a dolognak, márpedig senki se mondja rá azt, hogy irigykedik.

1934. Gondolj vissza '34 nyarára, biztatta magát önkínzóan.

1934 gyászos emlékezetű nyarán több hónapos

munkával ásatást készített elő Szaúd-Arábiában,

a Rub al-Khali sivatagban. Hónapokig gürcölt az előkészítéssel, nagy nehezen előteremtette

az anyagi fedezetet, adatokat gyűjtött, hogy meggyőzzön egy sor embert: nem csal a

megérzése, ott kell ásni és nem másutt: ott, a

halott sivatagban vannak eltemetve egy
Krisztus
előtti nomád kultúra maradványai. És
azután?

Behunyta a szemét.

Az emlék még most is keserűséggel töltötte
el.

Belloq előbb ért oda.

Belloq tárta föl azt a kultúrát.

Igaz ugyan, hogy a francia kevés
történelmileg

fontos leletet talált, de nem ez a lényeg.

A lényeg az, hogy Belloq megint meglopta.

És ő megint nem tudta, hogyan bizonyítsa
rá

a lopást.

És most a bálvány.

Indy összerezzenve tért vissza a múltból,
amint lassan kinyílt a szoba ajtaja.

Marcus Brody lépett be rajta, félig
óvatoskodó,

félig aggodalmas arckifejezéssel. Marcust,
a

Nemzeti Múzeum kurátorát Indy a legközelebbi barátjának tartotta.

- Indiana - szólította meg Brody kissé tétován.

Indy eltartotta magától az agyagmásolatot, mintha felkínálná a belépőnek; aztán váratlanul eleresztette, bele egyenesen a papírkosárba.

- A kezemben volt az igazi, Marcus. Az igazi!

- Indy hátradőlt, behunyta a szemét, és erőteljesen masszírozni kezdte a szemhéját.

- Már mondtad, Indiana. Elmondtad az egészet.

Rögtön, ahogy hazajöttél. Nem emlékszel?

- Vissza tudnám szerezni, Marcus. Egészen biztos. Kigondoltam, hogyan. Belloq el fogja adni,

igaz? Na és hol tudja eladni?

Brody elnézően pillantott rá.

- Hol, Indiana?

- Marrakechben. Csakis ott, és nem másutt.

-

Indy felállt, és az asztalra mutatott. A templomból

elhozott tárgyak sorakoztak rajta, csupa apróság, amit gyorsan felmarkolt. - Idenézz. Ezek azért érnek valamit, Marcus. Annyit biztosan,

amennyiből eljuthatok Marrakechbe, nem?

Brody alig vetett egy pillantást a tárgyra.

A baráti szeretet és aggodalom mozdulatával

tette Indy vállára a kezét.

- A múzeum megveszi őket, mint rendesen.

Ezzel nincs is baj. De erre majd visszatérünk

később. Most szeretném, ha beszélnél két emberrel.

Messziről jöttek, hogy találkozzanak veled, Indiana.

- Kik azok?

- Washingtonból jöttek. Kizárólag azért, hogy veled találkozzanak.

- Jó, de kik azok?

- A katonai hírszerzéstől vannak.

- A katonai... mitől?! Mi az, csak nincs velem valami baj?

- Nincs. Sőt, úgy látom, épp ellenkezőleg: a segítségedre számítanak.

- Nekem viszont most csak az az egy számít, hogy pénzt szerezzek, és eljussak Marrakechbe.

Ezekből itt biztos összejön valamenynyí, és...

- Később, Indiana. Erre majd visszatérünk, jó? Előbb szeretném, ha beszélnél velük.

Indy megállt Dél-Amerika térképe előtt.

- Na jó - mondta megadóan -, beszélek velük.

Ha neked olyan fontos, hát kérlek, beszélek velük.

- Az előadóteremben várnak.

Kiléptek a folyosóra.

Egy csinos, fiatal lány toppant Indy elé.

Nagy

paksaméta könyvet szorongatott, s

láthatólag

igyekezett minél átszellemültebb és

buzgóbb

arcot vágni. Indy egyszeriben felderült,

amint

meglátta.

- Professzor úr, kérem - szólalt meg a lány -

,

szeretnék konzultálni a professzor úrral. -

Félénken

pislogott Brody felé.

- Hogyne, Susan, persze, hiszen meg is

beszéltük...

- Majd később - vágott közbe Marcus Brody.

-

Később, Indiana. - A lányhoz fordult: -

Jones

professzor úrnak most rendkívül fontos megbeszélése

van. Talán keresse meg később, kisasszony!

- Öö... igen, az jó lenne - nyögte ki Indy. - Tizenkettőre végzek.

A lány kissé csalódottan mosolygott, aztán tovalibegett a folyosón. Indy bánatosan legeltette

a szemét a lábán, ringó csípőjén. Arra kapott

észbe, hogy Brody a zakóujját ráncigálja.

- Csinos. Amint látom, nem romlott az ízlésed,

Indiana. De halaszd egy kicsit későbbre, rendben?

- Jó - hagyta rá Indy, megadóan elfordítva tekintetét a lányról.

Brody kitárta az előadóterem ajtaját. A katedrán

két egyenruhás katonatiszt ült. Fejüket egyszerre

fordították az ajtó felé.

- Ha netán be akarnának sorozni, közlöm, hogy már voltam katona - jelentette ki rögtön

Indy.

Marcus Brody Indyt is hellyel kínálta.

- Indiana! Szeretném, ha megismerkednél Musgrave ezredes úrral és Eaton őrnagy úrral.

Az urak Washingtonból jöttek hozzád.

- Örülünk, hogy megismerhetjük - szólalt meg Eaton.

- Már sokat hallottunk önről, Jones professzor.

Tudjuk, hogy a régészeti tudományok doktora,

a régi tudományok szakértője, és ritka leletekre

tett szert.

- Ez többé-kevésbé stimmel, főleg az első kettő

- hagyta rá Indy.

- Minket viszont épp a harmadik hozott ide...

-

folytatta az őrnagy.

Indy Brodyra sandított, aki már meg is szólalt:

- Szilárd meggyőződésem, hogy Jones professzor

a múzeumunk számára végzett munkája során szigorúan betartja a régészeti kincsek védelmére vonatkozó nemzetközi egyezmények irányelveit.

- Hogyne, kétségekívül - bólintott rá Eaton őrnagy,

Musgrave vette át a szót:

- Az ön tehetsége igen szerteágazó, professzor úr.

Indy egy bizonytalanul szabadkozó kézmozdulatot tett. Mit akarhatnak ezek?

- Ha jól tudom, ön Abner Ravenwood professzor tanítványa volt a chicagói egyetemen - folytatta Eaton,

- Igen.

- Nincs tudomása arról, hol tartózkodhat jelenleg a professzor?

Ravenwood... A név hallatán emlékek rohanták meg Indyt, és olyan gondolatok rajzottak a fejében, amelyeknek csöppet sem örült.

- Csak kósza híreket hallottam. Olyasmit, hogy Ázsiában van. Biztosat nem tudok.

- Tudomásunk szerint ön elég közel állt hozzá

- mondta Musgrave.

- No igen... - dörzsölte Indy az állat. - Jóban voltunk... De már évek óta nem láttuk egymást.

Sajnos egy kissé eltávolodtunk egymástól. - „Kissé eltávolodtunk.” De finoman fogalmazol, gondolta. Hiszen megszakadt köztünk minden kapcsolat. Marion jutott az eszébe: kínos emlék,

amelyet máig sem sikerült még száműznie a gondolataiból. Marion Ravenwood, a csodálatos szemű lány.

A tisztek összesúgtak, láthatólag megegyeztek valamiben. Majd Eaton ünnepélyesen fordult felé.

- Amit most mondunk, kérem, kezelje bizalmasan.

- Magától értetődik - bólintott Indy. Ravenwood...

Hogy jön ide az öreg? És mikor böki ki végre már valamelyikük, miről is van szó tulajdonképpen?

Musgrave vette át a szót:

- Tegnap az egyik európai állomásunk lehallgatott

egy német közleményt, amelyet Kairóból küldtek Berlinbe. A hír érdekes információkat tartalmaz,

és az Egyiptomban működő német
ügynökök

nagy fontosságot tulajdonítanak neki.

Musgrave Eatonre pillantott, várva, hogy ő
folytassa a történetet; mintha egyszerre
mindegyikük

csak egy bizonyos adag információt
közölhetett

volna.

És Eaton folytatta:

- Nem tudom, mondok-e azzal önnek valami
újat, Jones professzor, hogy az elmúlt két
évben

a nácik régészeti expedíciókat indítottak a
világ

minden tájára...

- Nem kerülte el a figyelmemet.

- Helyes. A jelek szerint lázasan kutatnak
mindenféle kultikus jellegű műtárgy után.

Hírszerzőinkjelentették,

hogy Hitler megszállottan

vonzódik az okkultizmushoz. Tudomásunk
szerint

még személyi jövődömondót is tart. No,
de nem ez a lényeg. Minden jel arra mutat,
hogy
valami rendkívül titkos ásatást folytatnak a
Kairó

melletti sivatagban.

Indy unottan bólintott. Úgy érezte, mindjárt
elalszik. Ő is hallott már arról, hogy Hitler
látnokoktól

akarja megtudni a jövőt, ólomból akar
aranyat csinálni, varázsitalokat kotyvasztó
sarlatánokat

csődít maga köré és így tovább. Bármit
bemesélhetnek neki, gondolta; minél
nagyobb

a képtelenség, a bajszos kis örült annál
inkább ráharap.

Musgrave egy papírt húzott elő az
aktatáskájából.

Átfutotta, majd megszólalt:

- Ez az a bizonyos közlemény. A sivatagban
folyó tevékenységről van benne szó, ám mi
nem

tudunk mit kezdeni vele. Gondoltuk, talán
önnek

többet mond.

Átnyújtotta a papírt Indynek. Ez állt rajta:

*TANISZI MUNKÁLATOK FOLYAMATBAN.
MEGSZEREZNI*

*RÉ PÁLCÁJÁNAK CSÚCSDÍSZÉT,
ABNER RAVENWOOD, USA.*

Indy kétszer is elolvasta; másodszorra már
kristálytisztá volt előtte minden.

Egyszeriben

felélénkült, fejében rajzottak a gondolatok.

Fölállt,

Brodyra nézett: - A nácik megtalálták laniszt
- mondta, mintha maga se hinné.

Brody elkomorult és elsápadt.

Eaton szólalt meg.

- Elnézést, nem értem. Mi az a lanisz? Mi
van ott?

Indy lesétált a katedráról, az ablakhoz ment;
gondolatai egymást kergették. Kitárta az
ablakot,

és nagyokat lélegzett: a friss levegő
jólesően
járta át tüdejét. Tanisz... Re pálcája...
Ravenwood... Eszébe jutottak a régi
legendák,
mesék, történetek. Fejében rajzolt mindaz a
tudás,
a rengeteg adat, amit az évek során
elraktározott,
olyan ellenállhatatlan erővel, hogy szinte
szétfeszítette a koponyáját: szeretne volna
minél hamarabb kiadni magából az egészet.
Csak lassan, csillapította magát. Szép
lassan
magyarázd el nekik, hogy meg is értsék.
Összeszedte
magát, és a tisztek felé fordult:
- Nem tudom, lehet, hogy önöknek sok
minden
érthetetlen abból, amit elmondok. Nem
biztos
; minden attól függ, tudnak-e hinni benne.

No de mindenesetre az elején kezdem, rendben?

- Megállt, nézte a két tiszt szenvtelen arcát.

-

Tanisz városa az eltűnt frigyláda egyik feltételezett lelőhelye.

Musgrave közbekérdezett:

- Frigyláda? Miféle frigyláda?

Indy igyekezett nyugodtan válaszolni:

- A bibliai frigyláda. Az a láda, amelyben a zsidók a tízparancsolatot hordozták.

Most Eaton szakította félbe:

- Egy pillanat. Azt a bizonyos tízparancsolatot?

- Pontosan. Az eredeti kőtáblákat, azokat, amelyeket Mózes hozott le a Hóreb hegyéről. És amelyeket összetört, mikor látta a zsidók romlottságát.

Amíg ő odafönt volt a hegyen, és Isten megmutatta neki a törvényt, a népe orgiákat rendezett

és bálványokat emelt. Erre ő feldühödött,
és összetörte a kőtáblákat. Eddig érthető?
A tiszteknek arcizma se rezzent. Indy
szeretett

volna rájuk is átragasztani valamit abból
a lelkesedésből, ami rajta mindinkább
elhatalmasodott.

- Ekkor a zsidók a széttört kőtáblák
darabjait

berakták a frigyládába, és ezt aztán
magukkal

hordozták minden hová. Mikor
megtelepedtek

Kánaánban, a frigyládát Salamon
templomában

helyezték el. Évekig ott volt... aztán
eltűnt.

- Hova lett? - kérdezte Musgrave.

- Senki se tudja, hogyan és mikor tűnt el.

Brody nyugodtabban tudott beszélni, mint
Indy, hát ő vette át a szót:

- Krisztus előtt 926-ban egy egyiptomi fáraó

elfoglalta Jeruzsálemet. Lehetséges, de mondom:

csak lehetséges, hogy ő vitte magával Tuniszba...

Indy közbevágott:

- .. .ahol állítólag egy titkos kamrában rejtette

el, amit a Lelkek Kútjának neveztek.

Csönd szállt a teremre.

Aztán Indy szólalt meg:

- Legalábbis a legenda így tartja. Annyi biztos,

hogy minden idegen, aki valamiképp a frigyláda közelébe került, rosszul végezte.

Nem

sokkal azután, hogy az a bizonyos fáraó visszatért

Egyiptomba, egy évig tartó homokvihar tört ki, és Iansz városát eltemette a sivatag.

- A szokásos átok - jegyezte meg Eaton.

Indyt bosszantotta ez a szkeptikus hidegvérűség.

- Fogjuk rá - mondta, türelmet erőltetve magára.

- De Jerikó bevételekor a zsidó papok hét napon át hordozták a frigyládát a város körül,

mire a városfalak leomlottak. Mikor pedig a filiszteusok állítólag elragadták a ládát, mindenféle

bajt zúdítottak magukra, ellenük fordult minden; fekélyek, kelések lepték el őket és így

tovább.

- Ez kétségtelenül roppant érdekes - mondta

Eaton. - De visszatérve a tárgyra, hogyan kerül egy amerikai tudós neve a nácik táviratába?

- Nincs régész, aki nála többet tudna Tanisról

- felelte Indy. - Tenisz volt a rögeszméje.

Néhány onnan származó leletet is felkutatott,

de magát a várost sosem találta meg.

- No de személy szerint iránta miért érdeklődnének

a nácik? - kérdezte Musgrave.

Indy nem felelt azonnal.

- Én azt hiszem, a nácik az egyiptomi napisten,

Ré pálcájának a csúcspdíszét keresik. És úgy gondolják, Abnernél van.

- Ré pálcája?... - kérdezett rá Eaton. - Már megbocsásson, nekem ez az egész kissé ködös.

Musgrave, aki láthatóan kezdett jobban érdeklődni az ügy iránt, előrehajolt a székén.

- Lerajzolom önöknek - mondta Indy. A táblához

lépett, és széles mozdulatokkal rajzolni kezdett. Miközben egy hosszú krétavonallal kettéosztotta a táblát, lelkesen magyarázott:

- A Ré-pálca feltehetően kulcsfontosságú a frigyláda hollétének kiderítéséhez. Szó ami szó,

elég ravaszul kifundálták. Tulajdonképpen egy
hosszú, mintegy hatlábnyi pálcáról van szó,
de
a pontos méreteit senki sem ismeri. Az
viszont
biztos, hogy a csúcsán egy nap alakú dísz
van,
középen egy kristállyal. Eddig világos? Nos,
szóval, elkészült ez a bot, és volt a
városban
egy úgynevezett térképterem, ahol Tanisz
miniatűr
makettjét őrizték. Ennek a szobának egy
adott pontján le kellett szúrni ezt a pálcát,
és
akkor egy bizonyos napszakban a napsugár
a
csúcsdísz kristályán áthaladva pontosan a
Lelkek
Kútját világította meg a maketten.
- Vagyis a frigyláda rejtekhelyét - mondta
Musgrave.

- Pontosan. Nos, hát ezért kell a nácioknak a csúcsdísz. És ezért említik a táviratban Ravenwoodot.

Eaton fölállt, és nyugtalanul járkált föl-alá a teremben.

- No és mondja csak, tulajdonképpen hogy néz ki ez a frigyláda?

- Megmutatom. - Indy végigment a termen, pár pillanatig keresgélt a könyvespolcon, aztán

lekapott egy könyvet, és lázas lapozgatásba kezdett, amíg meg nem talált egy nagy, színes

ábrát. Megmutatta a két katonatisztnek. Némán

bámulták az illusztrációt, amely egy bibliai csatajelenetet

ábrázolt. Ezen az izraeliták serege

éppen győzelmet arat az ellenség fölött: első soraikban

két férfi a frigyládát cipeli, egy hosszúkás, aranyozott ládát, amelyen két kerub trónol.

A láda négy sarkán egy-egy fémgyűrű,
ezeken

bújtatták át a tartórudakat. Maga a frigyláda
is megdöbbenően szép, de még
érdekesebb a

képen az a tündöklő fehér fénysugár, amely
a

kerubok szárnyaiból csap ki, s földöntúli
rémületet

keltve menekülésre kényszeríti az
ellenséget.

Musgrave fel is figyelt rá:

- Mondja csak, professzor úr, mi lehet az,
ami

a szárnyakból kiáramlik?

Indy megvonta a vállát:

- Hát azt nem lehet tudni. Fény? Tűz? Isten
haragja? Mindenesetre ez a valami állítólag
hegyeket

döntött le, egész vidékeket tett
pusztasággá.

Mózes azt mondta, hogy azt a sereget,

amely a frigyládát hordozza maga előtt,
nem

lehet legyőzni.

Indy látta, hogy Eaton továbbra is fapofával
ül a helyén. Ennek az alaknak nincs
fantáziája,

gondolta. Ez az életben nem jön soha tűzbe
semmitől. Eaton egykedvűen bámulta a
képet.

Látszott rajta, hogy egy szót se hisz el az
egészből.

Kocka fejű katona, gondolta Indy.

Musgrave szólalt meg:

- No és ön hogy vélekedik a frigyládának
erről

a... erről az úgynevezett „haragjáról”,
professzor
úr?

- Hát, ahogy az imént mondtam, minden
attól

függ, mennyire tud hinni az ember;
hajlandó-

e elfogadni, hogy a mítosznak lehetett valami valóságalapja.

- Ön kerülgeti a forró kását, professzor úr...

-

mondta Musgrave mosolyogva.

- Csak próbálok előítéletek nélkül gondolkozni

- felelte Indy.

Eaton fölnézett a képről.

- Egy ilyen eszelős, mint Hitler... Róla igazán

feltételezhető, hogy komolyan hisz ebben a bizonyos

sugárban, igaz? Lehet, hogy beveszi az egész maszlagot.

- Lehet - mondta kurtán Indy. Hirtelen elfogta

az ismerős, izgató előérzet, a szíve hevesebben

vert. Tanisz, az eltemetett város... A Lelkek Kútja... A frigyláda... Zene volt ez a fülének, csábító szirénda.

- Talán azt képzelem, hogy ez a frigyláda az ő hadseregét is legyőzhetetlenné teszi - mondta

Eaton, inkább csak magának, mint a többieknek.

- Világos. Ha beveszi ezt a dajkamesét, ez már lélektani előny, legalábbis neki.

- Van még valami - szólalt meg Indy. - A legenda

szerint a frigyládát az igazi Messiás eljövetelkor

fogják megtalálni.

- Igazi Messiás... - mondta tűnődve Musgrave.

- Hitler pedig valószínűleg pontosan annak képzelem magát - jegyezte meg Eaton.

A teremben ismét csend lett. Indy az illusztrációt

nézte: a tüzes fénynyaláb hatalmas erővel kicsap a kerubok szárnyából, és megperzseli a menekülő ellenséget. Minden erőnél hatalmasabb

erő. Szó le nem írhatja. Egy pillanatra
behunyta
a szemét. Mi van akkor, ha tényleg igaz?
Ha csakugyan létezik ez az erő? Na jó,
próbálj
józanul gondolkozni, olyan hideg fejjel, mint
Eaton: te se láss benne többet egy régi
mesénél,
amelyet egy pár babonás vagy épp a
babonát
jól értő ember terjesztett. Megfélemlítő
taktikai
húzás az ellenséggel szemben, amolyan
lélektani
hadviselés. De akkor is, van benne valami,
ami mellett nem mehetsz el szó nélkül, nem
intézheted
el egyszerűen egy legyintéssel.
Musgrave hangjára nyitotta ki a szemét:
- Köszönjük, ön igen sokat segített nekünk.
Reméljük, máskor is fordulhatunk önhöz, ha
a
szükség úgy hozza.

- Bármikor, uraim. Bármikor
rendelkezésükre
állok - felelte Indy.

Mindenki sorra kezet rázott mindenkivel,
aztán

Brody kikísérte a tiszteket. Indy magára
maradt

az üres teremben. Becsukta a könyvet. Egy
percre még elgondolkozott, de közben
próbált

erőt venni izgatottságán. Egyre csak az járt
a

fejében: a náciik megtalálták Taniszt...

- Remélem, nem hoztalak kínos helyzetbe
Brody előtt - mondta Susan. - Ugye nem
csináltam

túl... nyíltan?

- Dehogy - nyugtatta meg Indy.

Egymás mellett ültek Indy faházának zsúfolt
nappalijában. A szoba utazások, ásatások
emlékeivel

volt tele, agyagedényekkel, parányi
szobrokkal,

térképekkel, földgömbökkel - olyan
zűrzavarosán,
gondolta néha Indy, ahogy az egész
életemet éltem.

A lány átkulcsolta föl húzott térdét, és
ráhajtotta
a fejét. Akár egy macska, gondolta Indy.
Egy elégedett kismacska.

- Szeretem ezt a szobát - mondta a lány. -
Az egész házat szeretem... de legjobban
ezt a
szobát.

Indy fölkelte a díványról, és zsebre dugott
kézzel

járkált föl-alá a szobában. Maga se tudta,
miért, de most terhére volt a lány. Amikor
Susan

beszélt, Indy időnként oda se figyelt. Csak a
hangja jutott el a füléig, szavai értelme már
nem. Italt töltött magának, belekortyolt,
aztán

felhajtotta az egésztestet; jólesően perzselte
belülről,

mintha gyomrába tűzne a napsugár.

- Hol jár az eszed, Indy? - szólalt meg Susan.

- Hol járna?

- Nem tudom. Csak látom, hogy valahol másutt.

Indy bekapcsolta a rádiót, amelyben valaki agyonüthetetlenül reklámozott valamit, de hogy

mit, az sem jutott el Indy agyáig. A lány tovább

tekerte a keresőt, tánczene szólalt meg.

Hogy hol

jár az eszem? - gondolta Indy. Messzebb, mint

sejtenéd. Sok-sok mérföldre innen.

Tengereken,

kontinenseken, évszázadokon túl.

Ravenwood jutott

az eszébe, az utolsó beszélgetésük, az öregember

félelmetes dühkitörése. A csalódás és a

szégyen szomorúsága fogta el ettől az emléktől:

megnyerte valakinek a bizalmát, és ez a bizalom

egyszerre semmivé lett.

- Marion beléd bolondult, te pedig visszaéltél

ezzel! Huszonnyolc éves vagy, állítólag felnőtt

ember, és kihasználtad egy kislány buta fellángolását!

Az ujjad köré csavartad, visszaéltél vele, hogy azt hitte, szerelmes beléd!

- Indy, ha terhedre vagyok, elmegyek - mondta

Susan. - Ha egyedül akarsz lenni, csak szólj,

én megértem.

- Dehogyan. Szó sincs róla. Maradj csak.

Lépések koppantak a verandán, majd kopogtattak az ajtón.

Indy kiment az előszobába; látta, hogy Marcus

Brody áll az ajtó előtt. Titokzatosan mosolygott, mint aki valami jó hírt tartogat.

- Nem vártalak, Marcus - szólalt meg Indy.

- Szerintem nagyon is vártál - mondta Brody,

belépve az ajtón.

- Menjünk a dolgozószobába, jó?

- Miért nem a nappaliba?

- Nem vagyok egyedül.

- Ja, az más.

Beléptek a dolgozószobába.

- Na, bökd ki, mi van? - sürgette Indy.

Brody szélesen elvigyorodott.

- Azt akarják, hogy kaparintsd meg a frigyládát a nácik előtt.

Indy egy pillanatig meg se tudott szólalni. A diadal mindent elsöprő érzése öntötte el. A frigyláda!

Mikor megszólalt, csak ennyit mondott:

- Azt hiszem, egész életemben erre vártam.
- Megtárgyalták a dolgot odafont Washingtonban.

Aztán megint jelentkeztek nálam. Téged akarnak küldeni, Indiana. Személy szerint téged.

Indy leült az íróasztalhoz; üres poharába bámult,

majd körbejártatta tekintetét a szobán.

Furcsa érzés rohanta meg: itt már nem könyvekről,

cikkekről, térképekről van szó. Több ez, mint spekuláció, akadémikus vita: a szavakat,

a képeket fölváltja a kézzel fogható valóság.

Brody törte meg a csendet:

- No persze ők katonafejjel gondolkoznak, és

abba nem fér bele ez a história a frigyláda csodás

erejéről meg hasonlókról. A mitológiára nem vevők. No de hát, mondom, ők katonák,

és a katonák ugyebár szeretik magukról azt
képzelní,
hogý mindkét lábukkal szilárdan állnak
a földön. A frigyláda nekik - próbálom
pontosan
idézni - a „történelmi és kulturális
jelentősége”
miatt kell, meg azért, hogy „egy ilyen
felbecsülhetetlen értékű tárgy ne kerüljön
egy
fasiszta rendszer tulajdonába”. Ezt
mondták,
vagy valami ilyesmit.
- Az indokaik engem nem érdekelnek -
mondta Indy.
- Mellesleg rendesen meg is fizetnek...
- A pénz se érdekel, Marcus. Nekem a
frigyláda
azt a megfoghatatlan valamit jelenti, ami az
egész régészkedésben vonz. Tudod jól,
mondtam
már neked: a történelem titkai érdekelnek.

És ezek a titkok éppen arra várnak, hogy felfedezzék

őket. Az indokaik ennyit sem izgatnak, se a pénzük - ismételte meg Indy, és pattintott egyet az ujjával.

Brody megértően bólintott.

- A frigyláda, mondanom se kell, a múzeumba kerül - mondta.

- Magától értetődik.

- Ha egyáltalán létezik... - tette hozzá józanul

Brody. - Ne tápláljunk túlzott reményeket.

Indy fölállt.

- Először is Abner Ravenwoodot kell megtalálnom.

Logikailag ez az első lépés. Ha a csúcspdíz Abnernél van, meg kell szereznem, mielőtt a németek

kezébe kerülne. Érted, ugye? Ha nincs meg a csúcspdíz, nincs meg a frigyláda sem. Tehát

az első kérdés: hol van Abner? - Végre ráébredt, mennyire hadar; egy pillanatnyi szünetet tartott.

- Azt hiszem, tudom, hol kezdjem keresni...

- Sok idő telt el azóta, Indiana. Változnak a dolgok... Indy értetlenül pillantott rá. „Változnak

a dolgok - ez kicsit sejtelmesen hangzott.

Aztán rájött, hogy Brody Marionra céloz.

- Talán már nem is haragszik rád - mondta Brody. - No persze az ellenkezője is elképzelhető.

Akkor viszont megtörténhet, hogy nem akarja odaadni neked a csúcsdísz. Már ha tényleg nála van.

- Reméljük a legjobbakat.

- Optimista vagy?

- Nem mindig. A túlzott optimizmus néha végzetes lehet.

Brody szótlanul járkált föl-alá a szobában,

bele-belelapozott egy-egy könyvbe. Aztán szigorúan

nézett Indyre:

- Légy óvatos, Indiana, hallod?

- Én mindig az vagyok.

- Kivéve, amikor elveszted a fejedet. Te is épp

olyan jól tudod, mint én. De ugye azt is tudod,

hogyan ez a frigyláda most más, mint az eddigiek?

Nagyobb munka. És veszélyesebb. - Brody becsapta

a kezében levő könyvet, mintha ezzel akart volna nyomatékot adni a szavainak.

- Én nem vagyok olyan szkeptikus, mint ezek

a katonák: én igenis hiszem, hogy a frigyláda

titkokat rejt. Még hozzá veszélyes titkokat.

Indy első gondolata az volt, hogy viccel üti el a témát. De ahogy Brodyra nézett, látta, hogy

a pillanat nem alkalmas erre. Marcus szavait az

őszinte aggódás diktálta.

- Nem akarlak elveszíteni, Indiana - folytatta Brody, még az előbbinél is melegebb hangon.

- Ennyit a frigláda sem ér. Érted?

Kezet szorítottak.

Indy érezte, hogy Brody tenyere verejtéktől nyirkos.

Indy magányosan virrasztóit késő éjszakáig; nem tudott aludni, nem tudta megfékezni száguldó

gondolatait. Fel-alá járkált a kis ház egyik szobájából a másikba, kezét ökölbe szorította

izgalmában. Vajon segít-e neki Ravenwood ennyi év után? Vajon odaadja-e a csúcspdísz,

feltéve, hogy egyáltalán nála van? S hátravan

még egy kérdés. Vajon Marion az apjával van-e még?

Egyik szobából a másikba ténfergett, míg végül letelepedett a dolgozószobában. Lábát föltette az asztalra, és elnézte a szobában özszezsúfolt tárgyakat. Egy pillanatra lehunyta a szemét, várta, hogy kitisztuljanak a gondolatai. Fölállt, és az egyik polcról leemelte Ravenwood régi naplójának egy példányát: az öregtől kapta, amikor még jóban voltak. Beleolvasott: a lapokon egyik kudarc leírása követte a másikat. Egy ásatás se váltotta be a hozzá fűzött reményeket: Ravenwood a legjobb esetben is csak halvány nyomokat talált, amelyek a frigyláda hollétére utalhattak. Ez pedig, ha lehet, rosszabb

volt a semminél is: kevés a további kutatáshoz,
annál viszont több, hogy megszűnhessen a kízó vágyakozás. Egy megszállott kutatásra
ösztökélő rögeszme körvonalazódott ezeken
a lapokon, szűnni nem akaró hajsza egy tárgy után, amelyet a jelek szerint eltemetett az idő. De a tárgy, a frigyláda képe, ott lüktetett
a kutató tudatában, betöltötte a levegőt, amelyet
beszívott. Indy most teljesen meg tudta értem
az öreg rögeszmes elszántságát, kételyt nem ismerő hitét, azt a gyötrő és mámorító vágyat,
amely országról országra, egyik reménytől a másikig hajszolta. Erről sokat meséltek a lapok - de a csúcspdíszről egy szót sem. Semmit.

A napló utolsó bejegyzésében Nepálról
esett
szó, egy ottani ásatás tervéről. Nepál... A
Himalája
a föld legzordabb vidéke, gondolta Indy.
Mindenesetre jó messze esik Egyiptomtól,
ahol
a németek kutatnak. Lehet, hogy
Ravenwood
rábukkant valamire, új nyomot talált,
amelyen
elindulhatott a frigyláda felé. Lehet, hogy
Tanisz
legendájából egy szó se igaz. Minden lehet,
de semmi se biztos.
Nepál. Ott kell elkezdeni.
Onnan pedig...
Még egy kicsit lapozgatta a naplót, aztán
becsukta.
Szerette volna tudni, hogyan fogadja
majd Abner Ravenwood. No meg Marion.

BERCHTESGADEN,

NÉMETORSZÁG

Dietrich feszengett René Belloq társaságában.

Nem is annyira a franciával szembeni bizalmatlanság

okozta ezt, az az érzése, hogy Belloq szinte mindent egyformán cinikus nemtörődömséggel

kezel, pontosabban lekezel, hanem inkább

Belloq egyéniségének különös sugárzása feszélyezte: az emberek, ki tudja miért, kedvelni

akarták ezt a franciát, akaratukon kívül vonzódtak

hozzá.

A két férfi a berchtesgadeni rezidencia egyik

előszobájában ült; Dietrich most járt először a

Führer sasfészkében, s ez némi elfogódottsággal,

már-már áhítattal töltötte el. Belloqon viszont

semmi ilyesmi nem látszott: fesztelenül elnyúlt karosszékében, hosszú lábait kinyújtotta.

Olyan nemtörődöm könnyedséggel terpeszkedett

el, mintha csak egy olcsó francia kávéházban

üldögélne, például abban, amelyikben

Dietrich Marseille-ben rátalált. Ez semmit se tisztel, gondolta Dietrich. Nem érzi át az ügy fontosságát. A régész viselkedése határozottan

ingerelte.

Hallgatta, amint egy óra ütni kezd; a harangjáték

csilingelése elgyönyörködtette, Belloq fölsóhajtott,

keresztbe vetette a lábát, s a karórájára pillantott.

- Mire várunk, Dietrich? - kérdezte.

Dietrich önkéntelenül suttogóra fogta a hangját:

- Arra, hogy a Führernek legyen ideje fogadni

minket. Azt hiszi, Belloq, nincs neki fontosabb

dolga, minthogy holmi régiségekről társalogjon

magával?

- Ez nem „holmi régiség” - horkant föl Belloq,

és lesújtó pillantást vetett a német felé.

Hogy ezek mennyire nem tudnak semmit, gondolta.

Mennyire nem értik a történelmet... Sosem azzal törődnek, amivel kellene: irdatlan

diadalíveket emelnek, parádéztatják a katonáikat,

csak arra nem jönnek rá, hogy mesterségesen

nem teremthetik meg a történelem áhíthatát.

Azt csak maga a történelem teremtheti meg,

az ember nagyravágyó mesterkedései
soha.

A frigyláda... Már a pusztá gondolat is, hogy
rátalálhat a frigyládára, türelmetlenné tette.
Egyáltalán, miért kell ezzel a nyomorult kis
szobafestővel

beszélnie? Miért kell társalgásra fecsérelnie
a drága idejét, amikor Egyiptomban
már megkezdődött az ásatás? Végére is mi
újat

tudhat meg Hitlertől? Semmit, gondolta. A
világon

semmit. Végighallgathat egy fellengzős
beszédet,

pufogó frázisokkal a Birodalom
nagyságáról.

Meg hogy a frigyláda, ha létezik, csak
Németországot illeti.

Ugyan mit tudnak ezek?

A frigyláda valójában nem illet egyetlen
országot

se. Ha csakugyan rejt titkokat, ha benne

lakozi az az erő, amelyről annyit
beszélnek,
csak az ő, Belloq, akinek meg kell találnia,
akinek
fel kell tárnia a titkot. És ha egyáltalán
létezik
az az erő, akkor nem ez a mániákus az,
aki itt ül, ennek a hegyilaknak valamelyik
szobájában,
és őt Belloqot várakoztatja, akinek a
kezébe lehetne adni. Türelmetlenül
felsóhajtott,
és fészkelődött székében.
Fölállt, az ablakhoz sétált, kinézett: tekintete
végigsiklott a hegyeken, de szinte nem is
látta
őket. Arra a pillanatra gondolt, amikor majd
felnyitja
a ládát, belepillant, s meglátja azoknak
a kőtábláknak a darabjait, amelyeket Mózes
hozott
le a Hóreb hegyéről. Maga előtt látta a saját

kezét, amint felemeli a láda fedelét, hallotta a saját hangját - s ezután elérkezik a felfedezés nagy pillanata.

Egész élete legnagyobb pillanata lenne ez: nincs az a jutalom, az a kitüntetés, amely felérne

a frigyládjával. Mikor megfordult, a tekintete találkozott a Dietrichével. A német figyelmét nem kerülte el, hogy Belloq szeme különösen

csillog, ajkán mosoly bujkál: mintha egy olyan viccen nevetne, amelyet egyedül ő ismer,

és nem is akar megosztani másokkal.

Megint

sóhajtott, mennyire nem bízik a franciában - de hát ez a Führer ügye, a Führer akarta a legjobb

szakembert, a Führer ragaszkodott René Belloqhoz.

Ismét ütött az óra. Negyedóra telt el.
Valahol

az egyik folyosón lépések kopogtak. Belloq
egy

francia káromkodást morzsolt el a fogai
közt.

- Mégis, meddig kell még itt várnunk? -
kérdelte.

Dietrich megvonta a vállát.

Belloq fölcsattant: - Nehogy azt akarja
nekem

bemesélni, hogy a Führer másképp méri az
időt,

mint mi, közönséges halandók! Vagy talán
neki

saját külön időszámítása van? Azt hiszi, ő
az

időt is jobban ismeri bárki másnál? - Belloq
ingerülten

legyintett, majd gúnyosan elmosolyodott.

Dietrich idegesen fészkelődött: tudta, hogy
a

szobában lehallgatókészülékek vannak, és Hitler,

ha akarja, minden szót hall ebből az esztelen

locsogásból. Szemrehányóan kérdezte:

- Maga semmit se tisztel, Belloq?

- Elmondhatnám, hogy mit tisztelek, Dietrich;

csak kétlem, hogy maga megértené.

Mindketten elhallgattak. Belloq visszament az

ablakhoz. Minden itt elfecsérelt perc százszorta

hasznosabban telne Egyiptomban, gondolta.

Riadtan döbbent rá, hogy valóban milyen fontos

az idő: az ásatásnak híre megy, nem lehet örökre

titokban tartani. Csak abban reménykedett, hogy a németek biztonsági szolgálata jól működik.

Ismét a némethez fordult:

- Tulajdonképpen még nem magyarázta el pontosan, hogyan fogják megtalálni a csúcspdísz.

Pedig ezt tudnom kell.

- Megtettük a megfelelő lépéseket - felelte Dietrich. - Elküldtük az embereinket...

- Miféle embereket, Dietrich? Van köztük régész is?

- Hát... az nincs...

- Gengszterek, mi? Bérgyilkosok...

- Szakemberek.

Csak hogy nem régész szakemberek. Honnan

fogják tudni, hogy az igazi csúcspdísz találták-

e meg, és nem valami hamisítványt?

Dietrich elmosolyodott.

- A siker titka az, hogy tudjuk, hol keressük, Belloq. Nem elég azt tudni, hogy mit keresünk.

- Ravenwood nem egykönnyen enged a nyomásnak...

- Ki beszélt nyomásról?

- Anélkül is tudom, hogy szükség lesz rá.

Tudja, vannak dolgok, amelyekben igazán nem

vagyok finnyás, sőt, nem tagadom, épp ellenkezőleg.

..

Dietrich bólintott. Ismét közeledő léptek hallatszottak.

Mindketten felkapták a fejüket. Kinyílt az ajtó. Egy hadsegéd lépett be, fekete egyenruhában, amitől Dietrichben ismét feltámadt

az ellenszenv. A gyászhuszár egy szót se szólt, csupán egy kurta fejmozdulattal jelezte,

hogy kövessék.

Belloq elindult az ajtó felé. Most bebocsáttatunk

a kegyhelyre, gondolta. A legbenső szentélybe,

ahol a kis mitugrász szobafestő a történelem

letéteményesének álmodja magát,
miközben
fogalma sincs arról, mi is valójában a
történelem. Az igazi történelem az, ami
Belloqot
is mámorossá tette... Ennek a
történelemnek
egyik legnagyobb titka ott fekszik eltemetve
az egyiptomi sivatagban. Ha szerencsém
van,
gondolta Belloq. Ha...
Dietrich mellette lépkedett. Láthatólag
ideges
volt, az arca olyan sápadt, mintha a tőle
telhető
legnagyobb méltósággal masírozna a saját
kivégzésére.
Belloq kajánul eljátszadozott ezzel a
gondolattal.

NEPÁL

A DC-3-as hófödte hegycsúcsok fölött repült;

úgy hasított bele a sűrű felhőtömbök falába, mint kés a vajba. A szárnyak végét az utasfülkéből

alig lehetett látni, a mozdulatlannak tűnő felhők alig karnyújtásnyira voltak a gép testétől.

Jókora út ez, gondolta Indy az ablakon kibámulva,

és jó sokáig is tart: előbb keresztül az Egyesült Államokon San Franciscóba, onnan a

Pan Am kínai járatán - egy csomó leszállással

- Hongkongban, aztán egy rozoga kávédarálóval

Sanghajba, s most végül ezzel az élemedett masinával Katmanduba.

Indy megorzongott, amint maga elé képzelte

a Himalája fagyos, kopár világát: a nyaktörő

szirteket, a térképen sem szereplő
vízmosásokat,
völgyeket, a mindent vastagon belepő
havat.

Ennél zordabb vidéket elképzelni se lehet,
és mégis, itt is élnek, szeretnek, dolgoznak
emberek.

Indy becsukta a könyvet - Abner
Ravenwood

naplóját -, és körülnézett a gépen. Benyúlt
a kabátja belső zsebébe, és megtapogatta
a vastag pénzköteget, amelyre Marcus
Brody

azt mondta: előleg az Egyesült Államok
hadseregétől

a medve bőrére. Több mint ötezer dollár
volt nála; gondolta, ezzel talán Abner
Ravenwoodot

is jobb belátásra tudja bírni, ha még
nem enyhült volna meg irányában. Egy kis
kenőpénz...

Az öreg minden valószínűség szerint
pénzszűkében van, hiszen semmi hivatalos

megbízást nem kapott - Indy legalábbis nem hallott róla. Biztos végigjárta az elmúlt években a kutatók kálváriáját: kilincselnie kellett, hogy anyagi támogatást szerezzen az ásatásaihoz.

Sorra kellett járnia minden elképzelhető helyet, hogy alamizsnát kunyeráljon. Ehhez képest öt rongy... Indy csak most döbbent rá, hogy ennyi pénz még soha életében nem volt a kezében.

Határozottan kínosan érezte magát emiatt. Mindig nagyvonalúan bánt a pénzzel; amit megkeresett, legalább olyan gyorsan el is költötte.

Behunyta a szemét; azon töprengett, vajon Mariont az apja mellett találja-e még. Végül arra

a következtetésre jutott, hogy ez aligha valószínű.

Marion időközben felnőtt, éli a saját életét, talán még férjhez is ment, s most bizonyára otthon

van, valahol Amerikában. Na és ha nem?

Ha az apja mellett maradt? Akkor mi lesz?

Egyszeriben

elment a kedve attól, hogy szemtől szembe találkozzék Ravenwooddal.

De hát az, amiért tartott a találkozástól, régen

történt... Azóta biztos megváltozott minden.

Biztos? Egyáltalán nem. Ha valaki olyan makacs,

mint Ravenwood... Akkor az nem felejt.

És ha egy kollégája elcsavarta a lánya fejét, akkor

tartja a haragot, nem bocsát meg egyhamar.

Indy felsóhajtott. Egy apró botlás volt az egész,

gondolta. Miért is nem tudtál jobban vigyázni?

Miért vesztetted el a fejedet? Miért kezdtél ki

egy ilyen csitrivel? Igen ám, csak hogy akkor egyáltalán nem látszott csitrinek: minden szemvillanása

érett nőre vallott, és nem egy ábrándos bakfisra.

No mindegy, most már nem érdemes ezen rágódni.

Fontosabb dolgokkal kell törődnie. Nepál csak az első állomás Egyiptom felé.

Indy érezte, hogy a gép ereszkedni kezd: előbb

alig észrevehetően, majd ahogy a leszállópályához

közeledett, egyre határozottabban.

Hunyorgó

fényeket látott a hólepte pusztaságon:

egy város fényeit. Behunyta szemét, és nem is

nyitotta ki egészen addig, amíg nem
hallotta,
hogy a kerekek a földhöz ütődnek, s a gép
nagyokat

döccenve gurul a reptér talaján. Begurultak
a repülőtér épületéig, amely jószerivel nem
volt más, mintegy e célra berendezett
hangár.

Indy fölkászálódott, összeszedte a papírjait,
könyveit, az ülés alól előhúzta csomagját,
és elindult
a gép ajtaja felé.

Indiana Jones nem vette észre a nyomában
haladó

ballonkabátos férfit, aki Sanghajban szállt
föl a gépre, és azóta le sem vette szemét az
amerikairól.

Metsző, csontig hatoló szél süvített végig a
repülőtéren. Indy leszegett fejjel sietett a
hangár

felé, egyik kezével viharvert kalapját
szorította

a fejére, a másikkal a vitorlavászon
csomagját
fogta. Bent az épületben sem volt sokkal
melegebb,
a „fűtést” csak az összezsúfolódott tömeg
kipárolgásai szolgáltatták. A vámvizsgálat
formaságain gyorsan átesett, de ekkor
megrohanták
a koldusok: sánta, vak, béma gyerekek,
és a felnőttek: megállapíthatatlan nemű,
összeasszott
emberi roncsok. Ráakaszkodtak,
rimánkodtak,
kántáltak, de Indynek már épp elég
koldussal
volt dolga szerte a világon, és jól tudta.-
nem tanácsos jótékonykodásba kezdenie.
Utat
tört magának a siserehad között, s
meghökkenve
látta, milyen nyüzsgő élet zajlik a
hangárban.
Legalább annyira volt ez a piac is, mint

amennyire repülőtér vagy istálló, és
mindegyiknek
meglehetősen eleven és lármás. Az egyik
sarokban borjúmirigyet sütöttek, máshol
valamilyen
kockajáték folyt nagy ordítózás közepette,
az egyik falnál öszvéreket - megadóan
sorakozó,
csont és bőr jószágokat - árvereztek,
amelyek üveges szemmel meredtek a
hadonászó,
kiabáló sokaságra. Indy határozott léptekkel
törtetett kifelé; a koldusok közül már csak
a legrámenősebbek maradtak a sarkában.
Elhaladt
a pénzváltók pultjai előtt, amelyek után
ismeretlen
gyümölcsöket és zöldségeket kínáló
árusok standjai sorakoztak; látott
szőnyegeket,
kendőket, jakbőrből készült ruhákat, sosem
kóstolt ételek és italok szaga csapta meg,
az

orrát hányingert keltő elegyet alkotva a forró
zsír, az émelyítő parfümök, az egzotikus
fűszerek

illatával. Hallotta, hogy a tömegben valaki
a nevét kiáltja; megtorpant, vászonzsákjával
hátrasuhintva elkergette az óbégató
koldusokat,

majd körülnézett, keresve, honnan szólítják.
Végre megpillantotta Lin Szu oly sok év
után is ismerős arcát. Utat tört magának az
apró

termetű kínaihoz, és erősen megrázta a
kezét.

Lin Szu csupa ránc arca fogatlan mosolyba
dermedt; karon ragadta Indyt, és egy ajtó
felé terelte. Aztán végre kint voltak az
utcán,

amelyen a hegyekből süvítve lecsapó,
eszelősen

tomboló szél úgy söpört végig, mintha
valami ősidőkben esett sérelemért állna
boszszút.

Behúzódtak egy rozzant kapualjba; a

kínai még mindig szorosan fogta Indy karját.

- Örülök, hogy újra látom - mondta Lin Szu kissé akadozva; érezhetően nehezeire esett feleleveníteni

igencsak berozsdásodott nyelvtudását.

- Sok év volt azóta.

- De még milyen sok - mondta Indy. - Menynyi

is? Tizenkettő? Tizenhárom?

- Ahogy mondja, tizenkettő... - Lin Szu elhallgatott,

és körülnézett. - Látja, megkaptam

a táviratát... - Ismét elnémult: figyelte rá,

hogyan az egyik kapualjban egy árny tűnik el.

-

Megbocsásson kérdést, régi barátom: követi valaki?

Indy meghökkent.

- Tudtommal nem. Én nem láttam senkit.

- Nem számít. Szemek kápráznak.

Indy végignézett az utcán. Nem látott mást, csak lehúzott redőnyű kis üzleteket, egy kávéház

ajtáját, amelyen petróleumlámpa halvány fénye szűrődött ki.

A kínai egy percig habozott, majd megszólalt:

- Elvégeztem tudakozódásokat, amiket kért.

- És?

- Ebben az országban nehéz híreket gyorsan

szerezni. Ezt érti biztos. Nincs telefon, posta

lassú. És az időjárás. A megátkozott hó teszi

nehézzé. A telefon rossz, ahol van is. - Lin Szu

mentegetőzve nevetgélt. - Mégis tudom mondani,

hogy mikor utoljára hallottak húrt Abner Ravenwood,

Patán vidékén volt. Ennyit garantálhatok.

Minden más, amit hallottam, híresztelés, beszélni nem érdemes róla.

- Patán vidékén? És ez mikor volt?

- Ezt nehezen megmondani. Talán három év
ezelőtt.

- Lin Szu sajnálkozva csóválta a fejét. -
Nagyon
kérem elnézését, jobban nem tudom,
barátom.

- Ugyan, remek munkát végzett - nyugtatta
Indy.

- Elképzelhető, hogy még ott van?

- Azt tudom mondani, hogy senkinek nem
lett tudomása, hogy ő elhagyta az országot.
Ezen kívül... - Lin Szu összeborzongott, és
feltúrte

vastag kabátjának a gallérját.

- Ez is valami - mondta Indy.

- Nagyon szerettem volna, ha többet
mondhatok.

Nem felejtettem el a segítségét, amikor
én voltam az ön nagy országában.

- Ugyan, csak szóltam pár szót a
Bevándorlási
Hivatalnál.

- Igen. De azt mondta, hogy én alkalmazott vagyok az ön múzeumában, és én az nem voltam.

- Kegyes hazugság volt, Lin Szu.

- Barátság nem más, mint szívességek összesege.

- Ahogy mondja - bólintott rá Indy. Néha nehezen

túrta ezeket a keleti aranyköpéseket, a harmadrangú Konfuciuszoknak ezeket a hajuknál

előrángatott bölcselmeit. De Lin Szut nem hibáztatta: ő tökéletesen játszotta a szerepét,

pontosan úgy beszélt, ahogy hite szerint a nyugatiak

elvárták egy kínaitól.

- Hogy jutok el Patanba?

- Ebben segíthetek - mondta ünnepélyesen Lin Szu.

- Sőt, már bátorkodom is. Jöjjön.

Indy követte a kínait. Pár házzal arrébb egy

ismeretlen márkájú kocsit parkolt. Lin Szu büszkén mutatott rá.

- Rendelkezésére bocsátom az automobilomat.

- Tudja nélkülözni?

- Természetesen. Belsejében megtalálja a szükséges térképet.

- Igazán lekötelez.

- Semmiség.

Indy körüljárta az autót. Az ablakon benézve

látta, hogy a bőr ülészet agyonrepedezett,

nem egy helyen kikandikáltak belőle a rugók.

- Milyen gyártmányú? - kérdezte.

- Sajnos ez... Hogy is mondják? Korcs - felelte

Lin Szu. - Kínában szerelte össze egy szerelő,

és elküldte nekem ide bizonyos összegért.

Egy

része Ford, egy része Citroen. Azt hiszem, vannak

benne Morris alkatrészek is.

- Na és hogy a fenébe lehet ezt javítani?

- Erre tudok válaszolni. Soha nem romlik el, el ne kiabáljam. - A kínai elégedetten nevetgélve

egy kulcscsomót adott át Indynek. - Eddig megbízható volt. Ez fontos, mert az utak rendkívül

rosszak.

- Milyen út vezet Patán felé?

- Rossz. Mégis, egy kevés szerencsével elkerülheti

a havat: Kövesse azt az utat, amelyiket térképen jelöltem. Biztonságban lesz.

- Nem is tudom, hogy köszönjem meg...

- Nem marad itt éjjelre?

- Sajnos nem.

Lin Szu elmosolyodott.

- Gyors... hogy is mondják... határideje van?

- Az bizony. Szorít a határidő.

- Amerikaiaknak mindig van határidejük. És

mindig van gyomorfekélyük.

- Az utóbbi nekem még nincs - mondta Indy, és kinyitotta a kocsiját, amely erre hatalmasat nyikordult.

- A sebességváltó nehezen jár - figyelmeztette

Lin Szu -, a kormány is rossz kicsit. De elfogja vinni, ahova akar, és vissza fog jönni. Indy bedobta csomagját az utasülésre.

- Akkor jó. Végére is mit lehetne még elvárni egy kocsitól?

- Sok szerencsét, In-di-an-a - ahogy Lin Szu kiejtette Jones keresztnévét, szakasztott úgy

hangzott, mint egy kínai név. Kezet fogtak, és

Indy beült a kocsiba. Bekapcsolta a gyújtást.

A motor sértődötten hördült fel, a kocsi elindult.

Indy visszaintegetett a kínainak, aki már
elindult
visszafelé az utcán: szemlátomást
ragyogott
a büszkeségtől, hogy kölcsönadhatta
kocsiját
a barátjának. Indy egy pillantást vetett a
térképre, és szívből remélte, hogy pontos.
útjelző
táblákra nem nagyon számíthatott errefelé.
Órák óta hajtott a Lin Szu által megjelölt
utakon;
a körös-körül fenyegetően magasió
hegyekből
lassan leszállt a sötétség. Örült, hogy
legalább nem látja, micsoda mélységek
tátonganak
az út mentén. Egyre többször kellett
hóakadályokat
kerülgetnie, olykor ki is kellett szállnia,
hogy legalább egy kocsinyomnyi
szélességben

eltakarítsa a havat. Micsoda kopár, isten
háta
mögötti vidék... Indynek az járt a fejében,
hogy
lehet egyáltalán élni ebben a véget nem érő
télben.

Azt mondják, ez a világ teteje. Nem vitás,
hogyan az. Csak az nem biztos, érdemes-e
felkapaszkodni

erre a tetőre. Lin Szu ugyan szemlátomást
jól megvan itt, de valószínűleg csak
azért, mert megtalálja a számítását enyhén
kétes

import-export ügyleteiben. Nepálon
keresztül

megy a világ majdnem minden
csempészárúja,
legyen az lopott műtárgy, régiség vagy
kábitószer.

Itt a hatóságok elfordítják a fejüket,
vagy akár vaknak tettetik magukat, amíg
érezik

a kenőpénzt az állandóan odatartott
markukban.

Indy az álmosággal küszködve vezetett
tovább,

minduntalan elnyomva egy-egy ásítást;
mit nem adott volna most egy jó erős
kávéért...

Sivárnál sivárabb útszakaszokat hagyott
maga

mögött, miközben az egyedüli
változatosságot

a korcs autó motorjának panaszos és
méltatlankodó

nyögései, hörgései jelentették, meg a
kerekek

csikorgása a fagyott havon. S ekkor
váratlanul,

éppen amint ellenőrizni akarta a
térképeken,

mekkora út van még hátra, egy kisváros
szélén találta magát; táblát nem látott sehol,
a város nevét nem jelezte semmi. Félreállt a
kocsival,

és elővette a térképet. Felkapcsolta a belső világítást, és a gyér fényben kiderítette, hogy

alighanem Patanba érkezett: más helység, legalábbis

Lin Szu térképe szerint, nem volt az út mentén. Lassan végighajtott egy lehangelő látványt

nyújtó, ablak nélküli, düledező agyagviskókkal

beépített utcán, s elért a város főutcájára:

ez is meglehetősen nyomorúságos látványt nyújtott, két oldalán fákkal és rozzant, szegényes

üzletekkel, melyek mögött még szűkebb, vaksötét sikátorok nyíltak; Indy nem sok kedvet

érezett rá, hogy kitapasztalja, hova vezetnek. Leállította a kocsit, körülnézett. Különös volt ez

az utca: valahogy túl csöndes.

Indy felkapta a fejét: csak most vette észre,

hogy egy másik kocsi követi. A kocsi elhaladt

mellette, majd rákapcsolt, és eltűnt. Ahogy Indy

visszagondolt, az egész úton nem is látott több autót. Micsoda eldugott koszfészek ez, gondolta; alig tudta elképzelni, hogy bírja itt ki

Abner Ravenwood vagy más épeszű ember. Egy

dülöngélő alak tűnt föl az utcán. Egy szőrmekabátos,

nagydarab férfi közeledett Indy felé; úgy tántorgott, mint aki részeg. Az amerikai kiszállt

a kocsiból; megvárta, amíg a másik egészen közel

ér hozzá. A szőrmekabátosból csak úgy dőlt az italbűz, de olyan mellbevágóan, hogy Indy

önkéntelenül elfordította a fejét.

A férfi, mint aki támadásra számít, gyanakodva

hátrább lépett. Indy fölemelte a karját,
kifordított tenyérrel, hogy jelezze: nem
akarja
bántani. De a másik egyre csak hátrált;
lapos,
gyanakvó pillantásokkal méregette Indyt.
Próbálkozzunk
meg valamilyen nyelvvel, gondolta
Indy. Kezdetnek talán az angollal.
- Ravenwoodot keresem - szólalt meg.
Agyrém,
gondolta magában: az éjszaka kellős
közepén,
itt, ezen az isten háta mögötti helyen
egy olyan nyelven kérdezősködik valaki
után, amelyet valószínűleg a kutya sem ért.
- Egy Ravenwood nevű embert keresek -
ismételte.
A férfi értetlenül bámult rá. Kinyitotta a
száját,
de nem szólalt meg.
- Nem - ismer - egy - Ravenwood - nevű

- embert? - tagolta Indy, mint aki egy idiótához

beszél.

- Ravenwood? - nyögte ki a férfi.

- Az, az, barátom - örült meg Indy.

- Ravenwood... - a férfi úgy forgatta a szájában

a szót, mintha valami egzotikus ételt ízelelgetne.

- Aha. Ravenwood - próbálta bátorítani Indy.

Úgy látszik, itt fogunk állni, és ezt ismételvegetjük

egymásnak virradatig, gondolta lemondóan.

Ólmos fáradtság nehezedett rá.

- Ravenwood... - A férfi agyában derenghetett

valami, mert elvigyorodott, majd megfordult,

és az utca vége felé bökött. Indy odanézett;

valami fényt látott a távolban. A férfi behajlította

az egyik kezét, és a szájához emelte, mintha

poharat tartana benne. - Ravenwood -
hajtogatta

lelkesen, egyre csak mutogatva abba az
irányba. Most már az állával is arrafelé
bökött.

Indy megértette, hogy a fény felé kell
mennie.

- Hálásan köszönöm - mondta.

- Ravenwood - felelte a férfi.

- Jó, köszönöm, értem - szólt vissza Indy,
és

beült a kocsiba.

Végighajtott az utcán és megállt ott, ahol a
férfi mutatta: ekkor látta meg, hogy a
világosság

egy kocsmából jön, melyen kissé meglepő
angol nyelvű cégér hirdette: The Raven. A
hollóhoz

címzett kocsmára. Rosszul értette a pasas,
gondolta Indy. Nem csoda: megzavarodott,
részeg

is volt, angolul sem értett egy szót sem...

Na, nem baj. A jelek szerint ebben az egész

koszfészekben úgyis csak itt van élet; ezzel
az
erővel be is mehet egy kicsit kérdezősködni,
hátha
megtud valamit. Kiszállt a kocsiból, s ekkor
meghallotta a kocsmából kiszűrődő
hangzavart,
azt a félreismerhetetlen lármát, amely a
világ
minden efféle intézményét betölti, mikor a
vendégek
már jó néhány órája fáradoznak azon,
hogyan az asztal alá igyák magukat. Ismerős,
kedves
muzsika volt fülének ez a ricsaj; semmit
sem
kívánt jobban, mint csatlakozni az odabent
tívoronyázókhoz.
De megálljt parancsolt magának.
Nem azért tett meg ekkora utat, hogy most
leigya magát, mint valami eltévedt turista,
aki

jobb híján a világ mocskát térképezi föl.
Neki
dolga van itt, nagyon is határozott dolga.
Belépett az ajtón. Hát, jó pár lebujban
megfordult
már életében, de hogy ez viszi el a pálmát,
az kétségtelen - állapította meg magában.
Amint belépett, ritka válogatott társaságot
látott
maga előtt, amelyben a legkülönbélebb
nációk
képviseltették magukat. Mintha valaki
valahol
fölkapott volna egy lapátot, belemerítette
volna egy mindenféle etnikai típussal
megtöltött
hordóba, aztán itt, ezen az észvesztően
sivár,
sötét helyen leszórta volna őket. Serpa
hegyi
vezetők, nepáli bennszülöttek, kínaiak,
hinduk,

szakállas hegyászok, akik mostani
állapotukban
még egy sámliról is lezuhantak volna,
mindenféle fajta, tisztázhatatlan
nemzetiségű
sötét alak ácsingózott odabent. Szóval ez
Nepál,
gondolta, és ilyenek a kábítószerüzérek, a
csempészek,
a banditák. Indy bevágta maga mögött
az ajtót, s ekkor a pillantása egy jókora
kitömött
hollóra esett, amely szárnyait kihívóan
széttárva
trónolt a hosszú italospult fölött. Baljós
mementó,
villant át az agyán. Rossz érzés fogta
el: miért e különös hasonlóság Abner
vezetékneve
és ennek a kocsmának a neve közt? Vagy
az egész csak puszta véletlen? Óvatosan
beljebb

lépett a verejtéktől, italtól, dohányfüsttől
búzló

helyiségbe. Valahonnan a hasis jellegzetes,
édeskés

illata csapta meg.

A vendégek többsége az italospult
közelében

zsúfolódott össze, ahol javában zajlott
valami.

Valamiféle ivóverseny. A pulton egy csomó
pohár

sorakozott. Egy tagbaszakadt, ausztráliai
angolsággal ordító férfi nekitántorodott a
pultnak, amint kezét kinyújtva, vaktában
tapogatózott

a következő pohár után.

Indy közelebb lépett. Ivóverseny, az bizony.

Kíváncsi volt, ki lehet az ellenfél. Utat tört
magának

az izgatott tömegben, hogy megnézze.

Amikor meglátta, amikor felismerte a másik
versenyzőt, forogni kezdett vele a világ,
metsző

fájdalom hasított mellkasába. Ez lehetetlen.
Káprázik a szeme. Képzeli. Megrázta a
fejét,
hogymint kitesztuljon előtte a világ.
Akkor is ő az.

Marion.

Sötét haja puha fürtökben hullott a vállára;
okos, barna szeme, akárcsak régen, kissé
szkeptikusan

szemlélte a világot, hitetlenkedve, hogy
mire képesek az emberek... Ez a szem
mindig
mintha beléd látott volna, mintha átlátott
volna

legbensőbb gondolataidon is; talán csak a
szája

lett egy kicsit más, kicsit keményebb
metszésű;

és az alakja is kissé teltebb. De Marion volt
az,

az emlékeiben élő Marion.

És Marion most nyakló nélkül vedelt,
versenyben

ezzel az ausztrál medvével. Indy moccanni
se tudott, dermedten nézte, amint a pult
körül
tologó tömeg fogadásokat köt. Még a
legnaivabb
néző fejében se fordult volna meg, hogy
ezt a húskolosszust asztal alá ihatja egy
nála
másfél fejjel alacsonyabb nő. De Marion
keményen
tartotta magát, egyik poharat a másik
után hajtotta föl.
Valami, valami kemény rög, ami mélyen
eltemetve
szunnyadt Indy belsejében, most hirtelen
megpuhult. Legszívesebben elrángatta
volna a
lányt erről az eszeveszett helyről. De
leintette
magát. Marion már nem gyerek, már nem
Abner
kislánya: felnőtt nő, felnőtt és... szép nő.

Tudhatja, mit csinál. És biztosan tud vigyázni magára, még itt, ebben a sötét társaságban, részegek és banditák között is. Marion újabb pohár italt döntött a gallérja mögé. A tömeg felüvöltött.

Az ausztrál tántorogva nyúlt a következő pohár után, de még nem érte el: teljes hosszában végigvágódott a földön, mint egy fadarab.

Indy ámulva figyelte a jelenetet. Marion egy ideges mozdulattal hátravetette fekete haját,

fölmarkolta a pultról a pénzt, és nepáli nyelven

odakiáltott valamit a szájtáti tömegnek;

Indy ugyan nem ismerte a nyelvet, de számára

is világos volt, hogy Marion erre az estére berekesztette

a műsort. Csakhogy a pulton egy pohár még érintetlenül állt, és a közönség nem

tágított: mindenáron azt akarták, hogy
Marion
igya ki.

Marion végignézett rajtuk, elhúzta a száját,
aztán felhajtotta az italt. A tömeg ismét
felbődült,

erre Marion határozott mozdulatokkal kifelé
terelte a népséget; nagy nehezen
méltatlankodó

dünnögés, részeg gajdolás közepette
megindultak az ajtó felé. A csapos, egy
magas

nepáli fickó, a nyomaték kedvéért egy baltát
lóbált

az egyik kezében, így unszolta távozásra
a vendégeket. Ennek a népségnek talán
még túlságosan

is finom célzás egy ilyen balta, gondolta
Indy.

Végre kiürült az ivó, kitántorgott az utolsó
részeg

is. Marion a pult mögött tett-vett, majd

hirtelen fölnézett: tekintete egyenesen Indy arcára

esett.

- Hé, nem hallotta, hogy mit mondtam?

Süket

maga? Záróra! Zárunk, érti? Kifelé!

Határozott léptekkel megindult Indy felé.

Amint közelebb ért, átvillant arcán a felismerés;

döbbenten torpant meg.

- Hello, Marion!

A lány nem mozdult.

Tágra nyílt szemmel bámult rá.

Indy próbálta csak a mostani Mariont látni maga előtt, nem a régről őrzött emlékképet; de

hiába erőlködött, nem ment. A torkát egyre erősebben

szorongatta valami.

- Hello, Marion - nyögte ki még egyszer, és leült a pult mellé.

Egy pillanatra úgy látta, mintha Marion szemében

ismerős fény csillanna, a hajdani érzés
parazsának meleg fénye, de ez csak egy
pillanatig

tartott. Pontosan addig, amíg a lány ökölbe
szorította a kezét, lendületet vett, és egy jól
irányzott jobbegyenessel telibe találta Indy
állat.

Indy zúgó fejjel bukott le a székről, és
elterült

a földön, ahonnan kerekre tárt szemmel
pislogott

föl a lányra.

- Örvendek a találkozásnak - nyögte az állat
dörzsölve.

- Tápáskodj fel, és takarodj innen - vetette
oda Marion.

- Marion, várj...

- Másodszor is le tudlak ütni - közölte
egykedvűen

a lány, és ismét ökölbe szorította a kezét.

- Nem kétlem - biztosította Indy. Föltérdelt.

Rettenetesen sajgott az álla. Hol tanult ez
meg

így bokszolni? És ha már itt tartunk, hol tanult

meg így inni? Hogy mik vannak? és hogy kell

vigyázni - gondolta.

A kislányból nő lesz, a nőből meg szeszakázán

és félelmetes verekedő.

- Nincs semmi mondanivalóm neked.

Indy fölállt, letisztogatta a ruháját.

- Rendben. Meg tudom érteni, ha nem akarsz

szóba állni velem...

- Milyen belátó lettél.

Te meg milyen keserű, gondolta Indy. Ilyen fogadtatást

érdemlek?

Hát, tulajdonképpen... igen.

- Apádhoz jöttem.

- Két évet késtél.

Indy látta, hogy a nepáli csapos lóbálni kezdi

a baltát. Nem valami bizalomgerjesztő figura.

- Maradj csak nyugton, Mohán. Ezt majd én elintézem - bökött Marion Indy felé. - Te csak menj haza.

Mohán letette a baltát a pultra, és kiment.

- Hogyhogy két évet késtem? - kérdezte Indy értetlenül. - Mi van Abnerrel?

Most először lágyultak el Marion vonásai.

Nagyot sóhajtott, mint akiből feltör a rég elfojtott bánat.

- Két évvel ezelőtt... elsodorta egy lavina.

Stílszerű, nem? Egész életében eltemetett vacakok

után ásott. Végül őt magát temette be a hó. Most ott fekszik valamelyik hegy oldalában, jégbe fagyva.

Elfordult, hogy italt töltsön magának. Indy

visszaült a pulthoz. Abner meghalt. Nem tudta felfogni. Mintha megint behúztak volna neki egyet.

- A fejébe vette, hogy az imádott frigyládája itt dekkol valahol az egyik hegy oldalában. - Marion lehajtotta az italát. Indy úgy látta, mintha az a kemény burok, amit a lány magára öltött, kezdene repedezni. De a lány még mindig tartotta magát, küzdött az érzékenyülés ellen.

- Körberáncigált az egész világon, egyik ostoba ásatástól a másikig. Aztán beadta a kulcsot. Egy garas se maradt utána. Elmondjam, miből éltem meg, Jones? Dolgoztam. Itt. Na, persze nem ám mint kocsmárosnő, azt sejteted. Indy csak bámult rá. Nem értette, mi van vele,

milyen különös érzések mocorognak benne. Szokatlan, idegen érzések voltak ezek a számára.

A lány egyszeriben kimondhatatlanul törékenynek tűnt a szemében. És kimondhatatlanul szépnek.

- Aztán a pasas, akié ez a lebuja volt, becsavarodott.

Itt előbb-utóbb mindenki becsavarodik, kivétel nélkül. És amikor elvitték, tudod, mi történt?

Rám hagyta a kocsmát. Az enyém az egész, amíg csak élek. El tudsz képzelni ennél nagyobb kitolást?

Kicsit sok volt ez Indynek egyszerre. Szeretett

volna vigasztalót mondani, de tudta, hogy szavak

itt nem sokat használnak.

- Sajnálom - mondta.

- Sokra megyek veled.

- Akkor is sajnálom.
- Azt hittem, szerelmes vagyok beléd - mondta Marion. - És látod, hova jutottam miattad?
- Én nem akartam neked rosszat.
- Én akkor még gyerek voltam!...
- Nézd, ami történt, megtörtént. Nem örülök neki, nem tudom, miért csináltam, de visszacsinálni se tudom. Persze tőled se várom, hogy örülj neki.
- Rosszat tettél velem, Indiana. És tudtad, hogy rosszat teszel.
- Indy hallgatott; nem tudta, lehet-e egyáltalán mentséget keresni erre a tetteire.
- Mondtam: ha visszafiatalodhatnék tíz évet, és visszacsinálhatnám az egészet, hidd el, hogy visszacsinálnám, Marion.
- Tudtam, hogy egyszer belépsz ezen az ajtón.
- Ne kérdezd, honnan... de tudtam.

- Mondd, miért nem mentél vissza Amerikába?

Mi tartott itt?

- A pénz. Kizárólag a pénz. Ami nincs. Én pedig stílusosan akarok hazamenni.

- Lehet, hogy ebben tudok segíteni. Lehet, hogy most valami jót is tudok tenni veled.

- Ne mondd. Csak nem egyenesen ezért jöttél?

Indy megrázta a fejét.

- Nem. Szükségem van valamire, ami azt hiszem,

apádé volt.

Marion jobbra megint meglódult, de Indy ezúttal

már óvatosabb volt, és sikerült idejében elkapnia

a lány csuklóját.

- Te pizok disznó - sziszegte a lány. - Legalább

most hagyd végre nyugodni az apámat!

Életében úgyis elég fájdalmat okoztál a szerencsétlen

örültnek.

- Nem ingyen kérem.

- Mennyit fizetsz érte?

- Annyit, hogy abból - amint mondtad - „stílusosan” tudj hazamenni Amerikába.

- Hm... A baj csak az, hogy már mindenét eladtam. Pár fityinget ha ért az egész. Mást se

tudott összeszedni egész életében, csak egy halom

kacatot.

- Mindent... mindent eladtál?

- Csalódottnak látszol. Hm... Legalább most te is kipróbáld ezt az érzést. Na, milyen, Mr.

Jones?

Indy elmosolyodott. Mulattatta a lány olcsó diadala. De közben az járt a fejében, vajon tényleg

túladott-e Marion Abner minden holmiján, s valóban nem volt-e közte egyetlen értékesebb darab sem.

- Örülök, hogy téged is láttalak egyszer letörtnek

- szólalt meg a lány. - Meghívlak egy italra. Megér ez nekem ennyit. Mit kérsz?

- Szódat - felelt Indy nagyot sóhajtván.

- Szódat?! No, csak. Változnak az idők. Én maradok a whiskynél. Azt szeretem, meg a bourbont, a vodkát és a gint. A brandyt valahogy

nem annyira. Azon már túl vagyok.

- Látom, belevaló tyúk lettél.

Marion ismét elmosolyodott.

- Itt jártam leányneveidébe.

Indy megdörzsölte még mindig sajgó állat.

Egyszerre nagyon elege lett a szópárbajból.

- Hányszor kell még mondanom, hogy sajnálom,

ami történt? Elhiszed valaha is?

A lány odalökött elé egy pohár szódat; Indy belekortyolt. Marion rákönyökölt a pultra.

- Kézpénzben fizetnél?

- Aha.

- Na, akkor mesélj, mit keresel tulajdonképpen?

Nem tudom, lehet, hogy elő tudom keríteni attól, akinek eladtam.

- Egy napkorong alakú bronzdíszről van szó.

A közepén, illetve nem is egészen a közepén,

van egy lyuk, benne egy vörös kristály. Egy hosszú pálcának volt a csúcsdísze. Dereng valami?

- Lehet. Mennyit ér neked?

- Háromezer dollárt.

- Kevés.

- Oké. Elmehetek ötig. A többit aztán megkapod otthon.

- Látom, fontos neked.

- Fontos lehet.

- A szavadat adod?

Indy bólintott.

- Egyszer már szavadat adtad nekem valamire,

Indy - figyelmeztette Marion. - Arra, hogy visszajössz. Akkor láttalak utoljára. Emlékszel?

- Most vissza is jöttem.

- De aligha változtál meg, te strici.

A lány hallgatott. Megkerülte a pultot, egészen közel ment Indyhez.

- Add ide az öt rongyot, és gyere vissza holnap.

- Miért csak holnap?

- Mert azt mondtam. És mert - ha nagyon akarod tudni - idejét érzem, hogy alaposan leöblítsem ezt a napot.

Indy előkotorta a pénzt, és odaadta.

- Oké. Megbízom benned - mondta.

- Elég hülye vagy.

- Az - sóhajtott Indy. - Már mások is mondták.

Lekászálódott a magas székről. Sejtelve se volt, hol fogja tölteni az éjszakát. Ha Marionon

múlik, egy hókupacban. Kifelé indult. - Csak egyvalamit kérek tőled - szólt utána a lány. Indy visszanézett.

- Csókolj meg.

- Csókoljalak meg?

- Jól hallottad. Frissítsd föl az emlékezetemet.

- És mi van, ha nemet mondok?

- Akkor holnap ne is gyere vissza.

Indy fölnevetett. A lány felé hajolt; maga is meglepődött önnön heves vágyakozásán, és

ugyanígy meglepődött a lány vad szenvedélyén,

ahogy haját markolva húzta magához a fejét,

ahogy a nyelve utat tört magának Indy ajkai között, és erőszakosan behatolt a szájába.

Hol

volt ez már az egykori kislány csókjától...

Ez már egy olyan nő csókja volt, aki alaposan

kitanulta a szerelem minden csínját-bínját.

Marion elégedett mosollyal húzódott el tőle, és az italaért nyúlt.

- Most pedig menj innen a fenébe - mondta.

Nézte, ahogy Indy kioldalog, ahogy az ajtó becsukódik mögötte. Egy darabig nem mozdult;

majd kioldozta a nyakán viselt kendőt. Egy lánc

tűnt elő alóla; a végén csüngő medaliont elrejtette

a blúz. Marion benyúlt a blúza alá, és előhúzott

egy napkorong formájú bronzdíszet, közepén egy kristállyal.

Elgondolkodva forgatta az ujjai között.

Indy megborzongott a fagyos éjszakában, amint a kocsija felé tartott. Beült, hogy összeszedje

gondolatait. Most mihez kezdjen? Körözzön az utcákon reggelig? Nem számíthatott rá, hogy Patanban egyszer csak ráakad egy háromcsillagos

hotelre, és azért a gondolatért se
lelkesedett,
hogyan az egész éjszakát a kocsi­ban töltsen.
Ha elalszik, reggelre jég­gé fagy. Talán az a
legjobb,
ha várjon egy kicsit, gondol­ta, és aztán
vissza­megyek: lehet, hogy addigra Marion
megenyhül,
és eszébe jut, hogy a kocsmárosok híresek
a vendégszeretetükről. Leheletével
fölmelegítette
elgémberedett kezeit, aztán beindította
a motort. Még a kormány is jég­hideg volt.
Lassan elhajtott.
Nem látta, hogy a túloldalon egy kapualjban
egy árny mozdul: annak a ballonkabátos
férfinak
az árnya, aki Sanghajban szállt föl a
DC-3-asra, egy Toht nevű férfi­é, akit a
Harmadik
Birodalom régiséggyűjtő különleges
osztagának
határozott kívánságára küldtek Patanba.

Toht átment az utcán, nyomában felbérelt
segítőtársaival:

egy félszemén kendőt viselő némettel,
egy szőrmekabátos nepálival és egy
meghatározhatatlan

nemzetiségű, ferde szemű férfival,
aki olyan arckifejezéssel szorongatta a
géppisztolyt

a markában, mintha bármi, ami a szeme
elér kerül, automatikusan célponttá válna
számára.

Megálltak a kocsmá ajtajában; kivárták,
amíg

Indiana Jones kocsijának hátsó lámpái
vörös

fénypontokká zsugorodnak az éjszakában.

Marion elgondolkodva állt a kandallónál,
piszkavassal

a kezében. Megpiszkálta a pislákoló
tűzet, és ekkor, akarata ellenére, elfutotta
szemét

a könny. Ez a rohadt Jones, gondolta. Tíz

évig rá se bagózik az emberre, tőle akár föl
is

fordulhat, aztán mintha mi sem történt
volna,

megint beletáncol az életembe. És erre a tíz
hosszú év egy pillanat alatt semmivé lett, az
idő visszapörgött, mint egy könyv lapjai: ő
megint tizenöt éves volt, és bolondul
szerelmes

a jóképű fiatal régészbe, abba a
fiatalemberbe,

akitől apja óva intette. Eszébe jutottak apja
szavai:

- Csak bajod lesz belőle, még ha idővel
túlteszed is magad rajta. - Hát, ami a bajt
illeti,

az lett is, szentigaz; de a jóslat második
része

nem vált valóra. Talán igaz, amit beszélnek,
az

az érzелgős dajkamese, hogy az ember, ha
nő,

az első férfit sohasem felejt el egészen, az
első
szerelmére mindig emlékezni fog. Ő
legalábbis
nem felejtette el soha azt az édes,
borzongató
érzést, azt, hogy szíves-örömet elpusztult
volna
Indy egyetlen csókjáért, egy öleléséért. Azt
a mámorító érzést, amikor úgy tűnt,
szárnyakon
repül a világ felett, mintha nem is volna
súlya, teste, s ha fény felé tartják, átlátnak
rajta.
Hülye vagy, hogy így bögsz, gondolta
dühösen,
csak mert a nagy régész méltóztatott
besétálni
az ajtón. Menjen a pokolba. Csak a dohányt
hagyja itt.
Visszament a pulthoz. Levette a láncot a
nyakából,
letette a pultra. Fölmarkolta a pénzt, amit

Indy ott hagyott, és elzárta egy kis fadobozba.

Egyre csak a nagy, kitömött holló árnyékában

heverő bronzdíszet nézte, még akkor is, amikor

valami neszt hallott az ajtó felől. Egy fél pillanat

alatt sarkon fordult, de addigra a négy férfi már

bent volt a kocsmában; Marion azon nyomban

tudta, hogy baj van, és hogy a bajt természetesen

megint Indiana Jones hozta rá. Mi a csudába

kever már megint bele? - villant át Marion agyán.

- Sajnálom, zárva vagyunk - szólalt meg.

A ballonkabátos arca mosolyra húzódott; mosolya

legalább olyan megnyugtató volt, mint az élesre fent borotva villogása.

- Nem inni jöttünk - mondta. Erős német akcentussal beszélt.

- Aha - nyugtázta a közlést Marion, végignéézve a beretvamosolyú ember társain, a nepálin és a ferdeszeműn (te jó isten, ennél géppisztoly van), akik közömbösen nézelődtek a helyiségben.

Eszébe jutott a pulton heverő medalion.

A fél szemén fekete kendőt viselő alak fenyegetően közel járt már hozzá.

- Mit akarnak? - kérdezte Marion.

- Ugyanazt, amit a maga Indiana Jones barátja

keres - felelte a német. - Biztosan mondta már.

- Sajnos még nem.

- Akkor lehet, hogy már megszerezte... - tűnődött a férfi.

- Nem egészen értem, miről van szó...

A német leült, gondosan megigazította a ballonkabátját.

- Elnézést, még be sem mutatkoztam. Toht, Arnold Toht. Ugyebár Jones egy bizonyos medalion után érdeklődött?

- Lehetséges, nem emlékszem... - A kitömött

holló mögé eldugott pisztolyra gondolt; vajon

milyen gyorsan érhetné el?

- Ne bolondozzon velem, kisasszony - csattant

fel Toht.

- Na, jó. Holnap megint eljön. Jöjjenek el maguk

is, és majd tartunk egy árverést, ha már ilyen kapós dologról van szó.

Toht a fejét csóválta.

- Sajnos, nem megy. Nekem most azonnal van szükségem arra a tárgyra, Fräulein. - Fölkelt,

odasétált a tűzhöz; lehajolt, és kivette a piszkavasat a parazsak közül.

Marion közönyös ásítást színlelt.

- Nincs nálam. Jöjjenek vissza holnap.

Fáradt

vagyok.

- Mófefelett sajnálom, Fräulein. Ennek ellenére...

- Odaintett a ferdeszeműnek, aki egyetlen mozdulattal elkapta hátulról Mariont, és hátracsavarta

a karját, miközben Toht a vörösen izzó piszkavassal a kezében megindult felé.

- Jól van... felőlem tárgyalhatunk... velem lehet

beszélni...

- Efelől nincs semmi kétségem - mondta

Toht. Úgy nézte a piszkavasat, olyan fájdalmasan,

mint aki irtózik az erőszaktól; de a látszat

nagyon is csalt. Már ott állt közvetlenül

Marion

előtt; fölemelte a piszkavasat, egészen közel a

lány arcához. Marion érezte a bőrén a melegét.

Elhúzta a fejét, és próbálta kiszabadítani magát

a ferdeszemű szorításából, de az vasmarokkal

tartotta.

- Várjon, megmutatom, hol van!

- Ezt a lehetőséget már eljátszotta, kedvesem.

Vérbeli, módszeres szadista, gondolta Marion.

Nem a medalión a fontos neki, hanem hogy lássa,

amint ez a piszkavas megperzseli az arcomat.

Kétségbeesetten vonaglott, de hiába. Most már mindegy, adta föl magában; úgyis odaveszett

már mindened, mit számít ezek után, hogy

a szépségednek is vége? Próbált
beleharapni az
izomkolosszus karjába, de az tenyerének
egyetlen
könnyed mozdulatával egyszerűen
visszatolta
az arcát.

Dermedten bámulta a piszkavasat.

Egyre közelebb ér az arcához. Tizenöt
centi.

Tíz. Öt.

A tüzes fém émelyítő szaga csapta meg.

És aztán...

Aztán minden olyan gyorsan történt, hogy
nem tudta követni az eseményeket, a
villámgyors,

egymásba mosódó mozdulatokat. Egyetlen,
furcsán ismerős hangot hallott, aztán csak
annyit látott, hogy a német karja hirtelen a
levegőbe

emelkedik, kezéből kirepül a piszkavas, át
a szobán, az ablak felé, ahol beleakad a
függönybe.

Érezte, hogy a ferdeszemű elengedi; ekkor vette észre, hogy Indiana Jones jött vissza, ott áll az ajtóban, egyik kezében a régi karikás

ostorával, a másikban pisztollyal. Indiana Jones

mint felmentő sereg, amely minden hülye kalandregényben

a lehető legutolsó pillanatban érkezik.

„Hol a fenében voltál eddig?” - kiáltott volna rá legszívesebben Marion. De erre most

nem volt idő: neki is mozdulnia kellett; az egész

szoba kavargott, szinte szikrázott a levegő.

Marion átvetette magát a pulton, és megragadott

egy üveget; ugyanebben a pillanatban Toht rálőtt, de a golyó csak egy palackot talált telibe;

tartalma egy csomó üvegszilánk kíséretében a

földre lapuló Marionra folyt. A pult fedezékéből most nem látott semmit, csak a fülsiketítő lövöldözést hallotta.

Mikor kidugta a fejét, látta, hogy a ferdeszemű fölemeli a géppisztolyát. Indyre céloz, egyenesen rá. Le kéne ütni valamivel. Ösztönösen a csapos otthagyt baltája után nyúlt, és teljes erejéből lesújtott a ferdeszemű koponyájára. Az izomkolosszus elterült; de ekkor még valaki jelent meg a kocsmában, aki törve-zúzva vágott magának utat: ahogy közelebb ért, Marion az egyik helybéli serpát ismerte föl benne, egy óriást, akiről köztudott volt, hogy néhány pohár ital után elveszti az eszét és mindenáron

verekedni akar, mindegy, hogy kivel.
Széleseben
derékon ragadta Indyt, és a földhöz
teremtette.

Még csak ez hiányzott. Toht felordított:

- Lelőni! Lelőni mind a kettőt!

A félszemű nyomban pattant a parancsra.

A kezében tartott pisztollyal kétségkívül
végre

akarta hajtani Toht utasítását. Marion épp
kezdet

pánikba esni, amikor valami furcsa dolog
történt: Indy meg a serpa mintha valami
valószerűtlen

szövetséget kötött volna az életben

maradásért: mindketten egyazon
pillanatban

nyúltak a ferdeszemű leesett géppisztolya
után,

kezük egyszerre fonódott rá. Egyszerre
fordították

támadójuk ellen, és meghúzták a ravaszt:

a fegyver eldőrdült, a golyó a torkán találta el

a félszeműt, olyan erővel, hogy keresztülrepült

tőle a szobán. A pult fogta föl röptében; úgy terült el a földön, mint egy félszemű kalóz, akit

kiütöttek egy kocsmai verekezésben.

De a különös fegyverszünet véget ért, és a küzdelem újult, esztelen vadsággal folytatódott.

Indy és a serpa összefonódva birkózott egymással,

mindkettő meg akarta kaparintani a géppisztolyt,

amelytől azonban a birkózás hevében

egyre messzebb gurultak. Toht ekkor megcélozta

Indianát. Marion rávetette magát a géppisztolyra,

és próbált rájönni, hogyan működik

- hogyan is működnék, úgy, hogy az ember

meghúzza a ravaszt, te hülye - gondolta dühösen.

Meg is húzta a ravaszt, és a fegyver megugrott

a kezében. A golyó Toht mellett süvített el. Ekkor észrevette, hogy a piszkavastól lángra

kapott a függöny, és a tűz kezd átterjedni a berendezés

többi részére is. Itt nem lesz győztes, gondolta. Itt a tűz fog győzni.

Szeme sarkából látta, hogy Toht a pult felé tart, dacolva a körülötte pattogó lángokkal.

Meglátta! Meglátta a medaliont! Látta, hogy Toht keze már kinyúlt felé, látta az arcán a sugárzó

boldogságot - és ekkor a német felüvöltött: az áttüzesedett medalion megperzselte a mohón rátapadó kezét, beleégetve formáját, mintáját és ősi szavait a megpörkölődött húsba.

Toht nem bírta ki a tüzes fájdalmat, nyomban

eleresztette a medalliont. Megégetett kezét előre

tartva rohant ki az ajtón. Marion ekkor ismét Indy felé nézett, aki még mindig a serpávai birkózott.

A nepáli körülöttük ugrált, próbálta célba venni Indyt. Marion újból megpróbálkozott a géppisztollyal, de most már végképp nem boldogult

vele. A pisztoly! A pisztoly, amely ott van a kitömött holló mögött! Áttört a lángokon,

és előkapta; körülötte úgy röpültek szét a palackok,

mint az időzített bombák. Megfordult, célba vette a nepálit. Egy lövéssel kell leteríteni.

Egyetlen lövéssel, gondolta. Csakhogy nem marad

egy helyben az átkozott.

A füst csípte Marion szemét.

Indy végre egy hatalmas horoggal leütötte a részeg serpát, majd újabb ellenfél után kutatva

körülnézett: most remek céltábla gyanánt áll
a
nepáli előtt, aki egyenesen a koponyájára
célzott.

Marion meghúzta a ravaszt.

A nepálit a lövés ereje felröpítette a
levegőbe,

aztán kinyúlt a földön. Indy hálás mosollyal
nézett

Marion felé a füstön, a lángokon keresztül.

Fölkapta az ostorát meg a kalapját, és
odaordított

neki:

- Most aztán tűnés innen a fenébe!
- Csak még előkerítem, amit akartál!
- Itt van?

Marion fékerúgott egy lángoló széket.

Fönről

kísérteties lángnyelvek között zúdult alá egy
fagerenda,

parazsak, szikrák pattogtak szerteszét.

- Hagyd a pokolba! - ordította Indy. - Gyere
ki! Hallod? Mozogj!

De ekkor Marion már ott is volt, ahol Toht az imént kiejtette megégett kezéből a medaliont.

A torkát maró füst ellen úgy védekezett, hogy

próbálta visszatartani a lélegzetét.

Könnyező

szeme alig érzékelte a tárgyak körvonalait a feketén

gomolygó füstben; lehajolt, lekapta a kendőt a nyakából, és azzal óvatosan fölvette a medaliont.

Ezután a fadobozt próbálta megkeresni, amelyben a pénzét tartotta.

Az nem igaz... Hamuvá lett. Öt rongy, és csak

úgy elfüstölgött...

Indiana Jones karon ragadta a lányt, és a tűzön

át az ajtó felé rángatta.

- Gyerünk! Mozogj már! - ordította.

Éppen akkor léptek ki a borzongató éjszakai

hidegbe, amikor az épület kezdett
recsegve-ropogva
összeomlani; a kicsapó lángok a pusztulás
tűzijátékával festették pirosra az éjszaka
sötétségét.

Füstfelhő szállongott, szikrák pattogtak,
parázsló gerendák dőltek halomba,
beszakadt
a tető - a tűz féktelen tombolásában a
koromfekete
ég felé tört.

Indy és Marion az utca túloldaláról bámulta
némán a döbbenetes látványosságot.

Indy keze még mindig Marion karjára
fonódott.

A lány megborzongott, de maga is tudta,
hogy nem a hidegtől. Ez az érintés... Pedig
olyan régen volt, annyi minden történt
azóta,

és ő azóta is, most is küzdött az emléke
ellen.

Kivonta a karját Indy szorításából, és
elhúzódott

tőle.

Szótlanul bámulta a hatalmas máglyát,
amelynek
a helyén percekkel ezelőtt még az ő
kocsmája
volt. Úgy pattogott az égő fa, mint a nyárson
sülő disznó zsírja.

- Nő a számlád, Indy. De most egyelőre
közös
számlát nyitunk.

- Miből?

- Ebből. Ez az alaptőkénk - lóbálta meg a
medaliont.

- Társulunk, akár tetszik neked, akár nem.
Ez a kis izé ugyanis az enyém.

- Társulunk?

- Jól hallottad.

Egy darabig szótlanul nézték a tüzet;
egyikük

se vette észre, hogy időről időre a
mellékutcákból

előbukkan egy alak, aztán eltűnik:

Arnold Toht körözött settenkedve a leégett

kocsmá körül, mint a labirintusban
rohángáló
patkány.

- Na és most? - kérdezte Marion a
kocsiban.

- Most... - Indy habozott egy pillanatig -,
most irány Egyiptom.

- Egyiptom? - kérdezett vissza hitetlenkedve
Marion, miközben a kocsi elindult a
sötétben. -

Nem gondoltam, hogy ilyen egzotikus útra
indulunk.

Lassan kibontakoztak a hegyek körvonalai,
amint a sápadt hold fénye megtörte az
égbolt

sötétjét. Indy nézte az oszladozó felhőket.

Maga

sem tudta, miért fogja el valami hirtelen
aggódás,

amely azonban szertefoszlott, amint
meghallotta

Marion nevetését.

- Min nevelsz?

- Rajtad. Rajtad meg a karikás ostorodon.
- Azon csak ne neved. Az mentette meg az életedet.
- Mikor megláttalak, alig hittem a szememnek.

Tisztára elfelejtettem ezt a hülye ostorodat.
Pedig emlékszem, mennyit gyakoroltál vele
mindennap. Üvegeket lógattál a falra,
azokon
gyakoroltál - megint kitört belőle a nevetés.
Rég volt, gondolta Indy. Visszaemlékezett
rá,
mikor és hogyan kezdett bolondulni a
karikás ostor
után: hétéves volt, amikor egy
vándorcirkusz
műsorában látott egy ostormutatványt.
Tágra
nyílt szemmel bámulta, ahogyan az artista
kezében
az ostor fittyet hány minden természeti
törvénynek.
Attól fogva órákon át gyakorolt, olyan

odaadással, amit senki, tulajdonképpen még ő

maga sem tudott igazán megmagyarázni.

- Mindenhova magaddal viszed?

- Nem. Amikor előadást tartok, sose viszem be a terembe.

- Fogadok viszont, hogy az ágyba magaddal viszed.

- Hát, az attól függ.

Marion erre nem szólt semmit; mereven nézte

a Himalája csúcsait az éjszakában. Beletelt egy

kis idő, mire megkérdezte:

- Mitől függ?

- Próbáld kitalálni.

- Azt hiszem, tudom.

Indy vetett rá egy pillantást a szeme sarkából;

azután szótlánul nézte a göröngyös, végtelennek

tűnő utat.

EGYIPTOM, TANISZI ÁSATÁSOK

Tűző nap perzselte a homokot, izzott a
köröskörül

kopár egyhangúságban húzódó sivatag.

Ha sokáig marad itt az ember, gondolta
Belloq,

a végén már úgy érzi: az egész világ
egyetlen

tüzes pusztaság, halott bolygó, ahol nem
nőnek

növények, nem állnak épületek, nem élnek
emberek.

Nem élnek emberek... Ez a gondolat
korántsem

volt kedve ellenére. Élete során arra a
megállapításra jutott, hogy az emberi lények
közti kapcsolatokban a leginkább
közkedvelt

váltópénz az árulás - következésképpen
maga

is többnyire ezzel a pénzzel fizetett. Aki
pedig
süket a júdáspénz csörgésére, azzal az
erőszak
nyelvén lehet szót érteni. Kezével ellenzőt
formált
szeme fölé a vakító napsugarak ellen, és
elindult, hogy szétnézzen a nagyban zajló
ásatások
színhelyén. A németek, szokásuk szerint
alapos munkát végeztek, gondosan
kidolgozva
minden részletet, és mindent fölöslegesen
agyonbonyolítva. Zsebre dugta a kezét, és
elnézte
a darukat, a buldózereket, az arab
munkásokat
és a német felügyelőket, meg az ostoba,
pöffeszkedő Dietrichet, aki szemlátomást
atyaistennek
képzelte magát, parancsokat vakkantott,
állandóan föl-alá rohangált, és láthatóan
magán kívül volt az izgatottságtól.

Merően bámulta tovább a sürgés-forgást,
de
már nem látta, amit nézett: gondolatai
elkalandoztak.

Eszébe jutott a találkozás a Führerrel,
visszaemlékezett rá, milyen idegesítően,
émelyítően

hízelt neki a kis szobafestő. - Úgy
tájékoztattak, hogy e téren ön a legnagyobb
szaktekintély a világon, így hát önre van
szükségem.

- Émelyítő és ostoba. Hamis bókok,
dagályos teuton retorika, frázisok az
ezeréves

Birodalomról, a nagyzó történelmi
tervekről,

amelyek csak egy tébolyult agy
torzszüleményei

lehetnek. Belloq egy idő után egyszerűen
kikapcsolt,

csak nézte döbbenten a Führert,
elszörnyedve

a gondolattól, hogy egy ország sorsa

egy ilyen ember kezébe kerülhet. -
Természetes,
hogy szükségem van a frigyládára. A
frigyláda a Birodalmat illeti meg. Egy ilyen
ősi
régiségnek Németországban a helye.
Belloq behunyta a szemét. Fülében
kivehetetlen
zsongássá mosódott össze a munka zaja,
a németek vakkantásai, az arabok
ordítózása.
Csak a frigyládára gondolt. A frigyládára,
amely
nem tartozik senkihez; sehová, egyetlen
korszakhoz
sem. De a titka, ha lehet egyáltalán
valakié, akkor az enyém, gondolta.
Felnyitotta
a szemét, nézte az ásatást, ahogy egyre
nagyobb
kráterek mélyülnek a homokban;
megremegett,
szinte bizonyosan érezte, hogy a nagy

fogás itt van valahol, egészen közel. Érezte
a
sugárzását, az erejét; valami
megmagyarázhatatlan,
elfojtott sustorgást vélt hallani. Mikor kihúzta
a kezét a zsebéből, a tenyerében egy
medalion
feküdt. Ahogy elnézte, megint
elhatalmasodott
rajta egy régi félelme: éppen akkor
fogja elhagyni az ereje vagy a szerencséje,
amikor
legközelebb ér az áhított célhoz. De az is
lehet, biztatta magát, hogy ha valaki ilyen
régóta
sóvárog valami után, mint ő a frigyládaért,
végül szinte törvényszerű, hogy hatalmába
keríti
valamiféle, szinte már emberfeletti téboly.
Igen, talán a fanatikusok, a szentek tébolya
ez, áhítat, megszállottság, amely
elhomályosítja

a valóságot; ez olyan, szavakba nem foglalható,
 kozmikus erő érzete, amely lerombolja,
 porrá zúzza az állítólagos való világ
 tákolmányát,
 és cserébe olyan hatalmat ad, amely, mint
 Istené, mindennek fölött áll.

Talán... Belloq elmosolyodott a gondolatra.
 A darukat, a buldózereket kerülgetve
 elindult
 a gödrök között. Szorosan markolta a
 medaliont.

Eszébe jutott hogy azok az ostoba
 bérgyilkosok,
 akiket Dietrich Nepálba küldött, kis híján
 elrontották az egészet. Idióták, gondolta
 undorodva

Belloq.

Még jó, hogy mégsem egészen üres kézzel
 jöttek

vissza valami használhatót azért hoztak,
 bár maguk sem tudtak róla.

Toht vinnyogva mutatta meg a tenyerét Belloqnak,
feltehetőleg azért, hogy sajnáltassa magát.
Annyi esze már nem volt, hogy rájöjjön:
a húsába égetve ott hordja annak a
tárgynak
a tökéletes lenyomatát, amelyet nem
sikerült
megszereznie.
Nem volt utolsó látvány, amint Toht órákon,
napokon át ott ült fészkelődve, amíg Belloq
nagy műgonddal el nem készítette a
medalion
pontos másolatát. Sziszifuszi munkát
végzett,
hogy ne legyen hajszálnyi eltérés sem.
Tökéletes
másolat került ki a keze alól, de nem
lehetett
elégedett: ez mégsem az igazi csúcspdíz
volt.
Hiába látszott elég pontosnak ahhoz, hogy
a

térképszobában meg lehessen határozni vele a

Lelkek Kútjának a helyét, ő az igazira vágyott.

Belloq ismét zsebébe süllyesztette a medalíont,

és odasétált Dietrichhez. Jó ideig nem szólt egy szót sem; élvezte, hogy a németet szemlátomást feszélyezi a jelenléte. Végül Dietrich

törte meg a hallgatást, erőltetett könnyedséggel vetette oda:

- Jól haladunk, igaz?

Belloq rábólintott, majd megint lehunyta a szemét. Ismét eszébe jutott valami, ami nyugtalanította.

Az a bizonytalan hír, amit Dietrich egyik fogdmegje hozott Nepálból. Indiana Jones.

No persze. Sejthette volna, hogy Jones előbbutóbb

feltűnik a színen. Jones mindig borsot tört

az orra alá, bár az is igaz, hogy a
párharcban
végül mindig ő maradt alul. Persze,
gondolta

Belloq: Jones nem elég dörzsölt. Hiányzik
belőle

az ösztön. A halálbiztos ösztön.

Csak hogy most itt látták Kairóban,
még hozzá

Ravenwood lányával.

Dietrich hangja szakította félbe gondolatait.

- Döntött már abban a másik ügyben?

- Nagyjából igen.

- És gondolom úgy, ahogyan én
feltételeztem...

- A feltevések gyakran elhamarkodottak,
barátom.

Dietrich némán figyelte a franciát.

Belloq elmosolyodott.

- Ez esetben azonban úgy vélem, igaza
lehet.

- lehet intézkedjek?

Belloq igent bólintott.

- A részleteket, gondolom, önre bízhatom -
mondta.

- Magától értetődik - felelte Dietrich.

KAIRÓ

Forró volt még az éjszaka is; a levegő meg
sem mozdult, a száraz forróságban az
emberek

lélegezni is alig tudtak; megéreztek, a
nappali

hőségben minden nedvesség elpárolgott.

Indy

egy kávézóban ült Marionnal, szemét szinte
le

sem véve az ajtóról. Órákon át kóborogtak
a

szűk utcákon, sikátorok között, kerülve a
forgalmasabb

utakat és mégis, mindvégig az az érzése

volt, hogy figyelik. Marion fáradtnak,
tikkadtnak

látszott, hosszú haja csatakos volt a
verejtéktől.

És Indy érezte azt is, hogy a lány
mindinkább
elveszíti a türelmét: most már vádló
pillantásokat
vetett felé a kávéscsészéje fölé.

Indy egyre figyelte az ajtót, gyanakodva
fürkészte

a jövő-menő vendégeket; csak nagy néha
fordította fölfelé az arcát, hogy elkapjon
valamicskét

a panaszosán nyikorgó ventilátor szeléből.

- Ha esetleg annyit méltóztatnál elárulni,
hogy meddig fogunk még így
szerencsétlenkedni...

- szólalt meg Marion.

- Hogyhogy szerencsétlenkedni?

- A vak is láthatja, hogy bujkálunk valami
elől, Jones. Már kezdem bánni, hogy
eljöttem

Nepálból. Volt egy jól menő üzletem. Ami
miattad
vált füstté.

Indy elmosolyodott, ahogy a dühtől remegő

lányra nézett. Átnyúlt az asztalon, és megsimogatta a kezét.

- Olyasfajta alakok előtt bujkálunk, amilyenek

Nepálban tették a tiszteletüket nálad.

- Elhiszem. No de meddig?

- Amíg nem érzem úgy, hogy biztonságban elmehetünk.

- Hová? Van valami ötleted?

- Van egy pár barátom.

A lány fölsóhajtott, kiitta a kávéját, aztán hátradőlt

a székében, és behunyta a szemét.

- Ha kitaláltál valamit, ébressz föl.

Indy fölállt, és a lányt is talpra rángatta.

- Az most van. Mehetünk.

- Tudhattam volna. Épp, amikor elhatároztam,

hogy végre szunditok egyet.

Kimentek az utcára, ahol szinte egy lelket se

lehetett látni.

Indy megállt, körülnézett. Aztán kézen fogva

a lányt, elindult.

- Megtudhatnám, hogy mégis hova megyünk?

- Szallahhoz.

- Az meg ki?

- A legjobb ásatásvezető előmunkás Egyiptomban.

Már csak azt remélte, hogy Szallah még ugyanott lakik. És még ennél is jobban remélte,

hogy Szallah a taniszi ásatásokon dolgozik.

Az egyik sarkon, ahonnan két sikátor ágazott

el, habozott egy pillanatig.

- Erre - szánta el magát végül, maga után húzva Mariont.

A lány nyögött, ásítózott, de tartotta vele a lépést.

Mögöttük a sötétben megmozdult valami.

Gyorsan, nesztelenül osont utánuk; nem tudott

semmi mást, csak azt, hogy követnie kell
ezt

a két embert.

Indyt úgy fogadták Szallah házában, mintha
utolsó találkozásuk óta legföljebb pár hét
telt

volna el. Pedig évek óta nem látták
egymást.

Igaz, Szallah eközben alig változott valamit:
barna arcában ugyanúgy csillogott okos
szeme,

ugyanaz a szívélyesség, vendégszerető
melegség

sugárzott belőle. Szallah Indy nyakába
borult,

miközben Fayah, Szallah mosolygós, kövér
felesége befelé tessékelte őket.

A szívélyes fogadtatás meghatotta Indyt. A
kellemes

lakásban tüstént otthon érezte magát.
Leültek

az ebédlőasztalhoz, amelyre Fayah csodás

gyorsasággal pompás ételeket varázsolt;
Indy a

szoba sarka felé pillantott, ahol egy másik
asztalnál

Szallah gyerekei ettek.

- Valami azért mégis változott - mondta Indy
a gyerekekre mutatva, miközben egy újabb
falatot

tüntetett el a szájában.

Szallah bólintott, a felesége büszkén
elmosolyodott.

- Legutóbb még kevesebben voltak. Csak
háromra

emlékszem - jegyezte meg Indy.

- Most kilencen vannak - mondta Szallah.

- Kilencen? - Indy ámulva kezdte
összeszámolni
őket.

Marion fölkel az asztaltól, és odament a
gyerekekhez.

Beszélgetett velük, simogatta őket,
eljátszott velük egy kicsit, aztán visszajött.

Indynek úgy rémlett, mintha Marion és Fayah tekintete összezsillant volna, valami titokzatos fény áradt belőlük, amelyből félreérthetetlenül a gyermekek iránti szeretet sugárzott. Ami őt illeti, az ő életében sohasem voltak gyerekek; mindig úgy érezte, arra aztán végképp nincs szüksége, hogy ricsajozzanak a fülébe.

- Úgy határoztunk, hogy kilencnél megállunk
- mondta Szallah.
- Bölcs elhatározás - morogta Indy.

Szallah kivett a tálból egy datolyát, szótlanul rágcsálta egy darabig, majd megszólalt:

- Igazán örülök, hogy újra látlak, Indiana.

Sokat gondoltam rád. Még az is megfordult néha a fejemben, hogy írok neked, csak hát rossz

levélíró vagyok. És úgy sejtettem, te sem vagy különb.

- Jól sejtetted - bólintott rá Indy. Ő is vett egy datolyát. Húsos volt és édes.

Szallah elmosolyodott.

- Nem akartam ezzel kezdeni, de gondolom, nemcsak azért jöttél Kairóba, hogy velem találkozzál.

Jól gondolom?

- Jól.

Szallah szeme ravaszul csillogott.

- Tulajdonképpen akár fogadni is mernék rá, hogy miért vagy itt.

Indy rámosolygott régi barátjára, de nem szólt semmit.

- Csak hát nem szoktam fogadni, tudod... - folytatta Szallah.

- Tudom.

- Asztalnál nem beszélünk üzletről - szólalt meg Fayah tiszteletet parancsoló határozottsággal.

- Majd folytatjuk később - mondta Indy.
Látta,
hogy Marion már alig tudja nyitva tartani
a szemét.

- Később, amikor nyugalom lesz - mondta
Szallah.

Egy pillanatig csönd volt a szobában, hogy
aztán annál nagyobb legyen a lárma: a
gyerekek
asztalánál akkora volt a nyüzsgés, mint egy
felbolydult
méhkasban.

Fayah nyomban odasietett, hogy
megpróbálja
elcsitítani őket, de a gyerekek nem is
hallották,
mit mond: valami más kötötte le a
figyelmüket.

Fayah végül rájuk ripakodott:

- Vendégeink vannak! Viselkedjetek
illedelmesen!

De a gyerekek rá se hederítettek. Csak
amikor

Fayah megpróbálta egyenként a helyükre ültetni

őket, akkor csöndesedtek el; s mikor végre leültek,

kiderült, mi okozta a nagy izgalmat: az asztal

közepén egy kis majom ült, és rendíthetetlen

nyugalommal rágcsált egy darab kenyeret.

- Ki hozta ide ezt a majmot? - kérdezte Fayah. -

Melyikötök volt az?

A gyerekek nem feleltek. Önfeledten nevettek

a mókás kis állaton, amely kenyérdarabkáját

szorongatva önérzetesen masírozott körbe az

asztalon. Majd hirtelen ötlettel egy tökéletes kézenállást

produkált, végül lepattant az asztalról,

és eliramodott Marion felé. Felugrott az ölébe,

és szabályosan arcon csókolta. Marion fölnevetett.

- Szeretsz, majom? Én is téged.

- Hogy került ide? - kérdezte ismét Fayah.

A gyerekek most sem válaszoltak. Végül az egyik - Indy úgy látta, a legnagyobb - megszólalt:

- Nem tudjuk. Egyszer csak itt volt.

Fayah hitetlenkedve nézett végig csemetéin.

Marion nem tudta mire vélni Fayah bosszúságát:

- Ha nem akarod, hogy itt maradjon...

Fayah tüstént közbevágott:

- Ha neked örömet szerez, Marion, akkor szívesen

látjuk a házunkban. Akárcsak titeket.

Marion megsimogatta a majmot, majd letette

a földre. Az állat sötét pillantást vetett rá, és megint fölugrott az ölébe.

- Úgy látszik, szeret téged - jegyezte meg

Indy. Az állatokat még a gyerekeknél is idegesítőbbnek

tartotta, és többnyire butábbnak is.

Marion átölelte a kis jószágot, szeretettel szorította

magához. Indy értetlenül nézte. - ugyan hogy lehet így dédelgetni egy majmot?

Szallah fölállt az asztaltól.

- Menjünk ki az udvarra - mondta.

Indy követte. A fallal körülkerített udvaron megrekedt a hőség: Indy egyszeriben úgy érezte,

minden erő elszáll belőle, de tudta, hogy még

egy kis ideig le kell gyűrnie a fáradtságát.

Szallah helyet kínálta; Indy lerogyott a fonott

székre.

- Gondolom, Taniszról akarsz beszélni - mondta Szallah.

- Eltaláltad.

- Mindjárt tudtam.

- Szóval ott dolgozol?

Szallah egy darabig nem felelt; a sötét eget nézte.

- Indy... - szólalt meg nagy nehezen. - Ma délután én magam léptem be elsőként a taniszi térképterembe.

A hír, jöllehet nem érte teljesen készületlenül, mégis megödbentette. Fejéből egy pillanatra

kifutottak a gondolatok, csak az ürességet érezte, mintha minden valami sötét űrbe hullott volna.

A taniszi térképterem... Abner Ravenwood jutott az eszébe, aki egész életét a frigyláda felkutatására

áldozta, s ez a rögeszme elvette az eszét, végül pedig az életét is. Érezte, hogy valami

különös féltékenység motoszkál benne: mintha neki kellett volna elsőként belépnie a

térképterembe, az ő joga lett volna ez;
mintha

Ravenwood valami homályos úton-módon
rá

hagyományozta volna ezt a jogot. Erőt vett
magán

és nyugodt hangon szólalt meg:

- Gyorsan haladnak.

- A nácik jó szervezők, Indy.

- No, igen. Legalább valamiben jók. Bár
parancsokat

teljesíteni nem valami nagy dolog.

- Egyébként a munkákat a francia irányítja.

- A francia?

- Belloq.

Indy némán, dermedten egyenesedett ki a
széken.

Belloq... Van olyan hely a világon, ahol
előbb-utóbb nem jelenik meg ez a pizsok?

Elöntötte

a düh, amelybe azonban lassan valami
más érzés is vegyült, egy olyan érzés, ami

felvillanyozta: a kihívás érzése, a jóleső bizsergés, hogy most itt az alkalom, amikor egyenlíthet.

Elmosolyodott. Most elkaplak, Belloq, gondolta. És ez az ötlet egyre szilárdabb elhatározássá

erősödött benne. Előhúzta zsebéből a medalliont, és odanyújtotta Szallahnak.

- Az lehet, hogy a térképtermet fölfedezték

- mondta -, de éneikül aligha jutnak valamire;

nem gondolod?

- Ez a Ré-pálca csúcspdísze, ugye?

- Az bizony. Én nem tudom elolvasni rajta a feliratot. Te mit hámozol ki belőle?

Szallah megrázta a fejét.

- Nem többet, mint te. De ismerek valakit, aki

el tudja olvasni. Holnap odaviszlek hozzá, ha

akarod.

- Az jó lenne - mondta Indy. Visszavette a

medalions Szallahtól, és elsüllyesztette a zsebében.

Nálam jó helye van, gondolta. Éneikül Belloq

csak vaktában tapogatózik. Ez lesz a méltó visszavágás, gondolta diadalmasan. Ez a menet

az enyém lesz, Belloq. No persze, ha ki tudom

cselezni valahogy a nációkat...

- Hány német dolgozik az ásatásokon?

- Körülbelül száz - felelte Szallah. - És a felszerelésük is nagyon jó.

- Mindjárt gondoltam. - Indy behunyta a szemét

és hátradőlt. Érezte, hogy rögtön elnyomja az álom. Majd kitalálok valamit, nyugtatta meg magát.

- Tudod, aggódom miatta - mondta Szallah.

- Mi miatt?

- A frigyláda miatt. Ha ott van Taniszban... -

Szallah nem fejezte be a mondatot, arca elkomorult.

- Nem szabad háborgatni. Mindig a halál járt körülötte. Mindig. Nem evilági portéka az.

Nem tudom, érted-e...

- Értem - sóhajtott föl Indy.

- És a francia... Látni rajta, hogy ez a rögeszméje.

Ha a szemébe nézek, olyasmit látok, amit nem tudok elmondani. A németek nem kedvelik.

De ő nem törődik velük. Mintha nem is látna semmit. Csak a frigyládára gondol, semmi másra.

Ugyanakkor mindent szemmel tart, mindent észrevesz. Amikor belépett a térképterembe...

el sem tudom mondani, milyen volt az arca.

Mintha gondolatban elszállt volna valahova...

Valami olyan helyre, ahová én magam egy csöppet

se kíváncsozom.

Kint, a forró sötétségben hirtelen szél kerekedett,
ami a sivatag homokját fújta be az udvarba;
aztán, éppolyan hirtelen, ahogy jött, el is ült.

- Aludnod kellene - mondta Szallah. - A házam

természetesen a rendelkezésedre áll.

- Hálásan köszönöm.

Mindketten bementek; a ház már elcsendesedett.

Indy Marion szobájához ért; megállt a csukott

ajtó előtt amelyen át kihallatszott az alvó lány

szuszogása. Gyerekek szuszognak így, gondolta

Indy, és felvillant előtte a régi Marion képe, amilyen

a kapcsolatuk - ha egyáltalán kapcsolatnak lehet azt nevezni - idején volt. De az a vágy,

amelyet most érzett, más volt, mint akkor:
most

egy asszonyt kívánt.

És ez a vágyakozás jóleső érzéssel töltötte
el.

Tovább ment a folyosón; Szallah követte.

A gyereklány meghalt, gondolta Indy, már
csak a nő, az asszony él.

- Ellenállsz a kísértésnek, Indy? - kérdezte
Szallah.

- Nem tudtad, hogy puritán nevelést
kaptam?

Szallah sejtelmesen elmosolyodott, amint
Indy

behúzta maga mögött a vendégszoba
ajtáját, és

elindult az ágy felé. Még hallotta Szallah
távolodó

lépteit a folyosón, aztán a ház ismét
elcsendesült.

Indy behunyta a szemét, azt hitte, gyorsan
elalszik,

de nem így történt. Gondolatai legmélyén

egy elmosódó árny öltött lassan alakot.
Nyugtalanul
forgolódott. Miért nem tudok elernyedni és
aludni? „Ellenállsz a kísértésnek, Indy?”
Szemére
tapasztotta a kezét, hogy a beszüremelő
holdfény
se zavarja, de hasztalan: egyre maga előtt
látta a békésen alvó Marion képét. Fölkelt,
kinyitotta
az ajtót. Feküdj vissza, Indy, győzködte
magát.
Nem tudod, mit csinálsz.
Kiment a folyosóra, és lassan elindult -
lábujjhegyen,
mint egy tolvaj, gondolta - Marion szobája
felé. Az ajtó előtt megállt. Fordulj vissza,
hánykolódj inkább álmatlanul. Lenyomta a
kilincset,
belépett a szobába, s megpillantotta a
vetetten ágyon elnyúló Mariont. A holdfény
úgy
derengett a szobában, mintha valami óriás,

ezüstszínű éjszakai lepke szárnyáról
verődött

volna vissza. A lány meg se moccant
álmában.

A hátán feküdt, feje félrebillent, kezét
összekulcsolta

a gyomrán; a halvány holdfény puha
árnyékokat

vont a szája köré. Fordulj vissza, gondolta
Indy. Most, azonnal fordulj vissza.

Gyönyörű.

Elbűvölő volt a lány, és törékeny, védelemre
szoruló, ahogy ott feküdt. Indy szinte

önkéntelenül elindult az ágy felé, és leült a
szélére. Elnézte Marion arcát, kinyújtotta a
kezét,

és könnyedén megsimogatta a hamvas
arcot.

Marion abban a pillanatban kinyitotta a
szemét.

Nem szólalt meg. Szeme feketén csillogott
a

sötét szobában. Indy a mutatóujjával
gyöngéden

lezárta az ajkát.

- Tudni akarod, miért vagyok itt, ugye? -
kérdezte.

- Van egy-két tippem - suttogta a lány. - El
tudom képzelni, hogy Roosevel
gazdaságpolitikájának
rejtelseiről akarsz velem értekezni.

Vagy esetleg ellenőrizni akarod, nem
vagyok-e
holdkóros.

- Nem akarok semmit.

Marion felnevetett.

- Olyan nincs, hogy valaki nem akar
semmit.

Mindenki akar valamit. Ennyit már
megtanultam
az életem során.

Indy megfogta a lány kezét. Érezte, hogy
egy
kicsit reszket.

Marion szótlanul hagyta, hogy Indy fölébe hajoljon

és megcsókolja. Automatikusan, vonakodás nélkül, de szenvtelenül viszonozta a csókot. Indy elhúzódott tőle, elnézte egy ideig. Marion

fölült, magára húzott egy takarót. A vékony hálóíngen

át látni lehetett a mellét, a telt, feszes gömbölyűségeket, amelyek már régen nem kislányra vallottak.

- Szeretném, ha elmennél - szólalt meg a lány.

- Miért?

- Nem tartozom magyarázattal.

Indy felsóhajtott.

- Még mindig ennyire haragszol rám?

Marion kibámult az ablakon.

- Szép, holdfényes éjszaka van - mondta.

- Kérdeztem valamit.

- Megint ajtóstul akarsz berontani az életembe,

Indy. Ez nem megy. Nem hagyom, hogy
fölrúgj
mindent, amivel körülbástyáztam magamat.
Nem várhatod el tőlem, hogy
fölszedegessem
a múltam darabjait. Nem akarod ezt
belátni?

- De igen - sóhajtott a Indy.

- Hát akkor ezt tisztáztuk. Most pedig aludni
szeretnék, álmos vagyok. Menj el, légy
szíves.

Indy lassan föltápáskodott.

Már az ajtóban volt, amikor Marion
utánaszólt.

- Én is kívánlak téged. Ne hidd, hogy nem.
Csak légy egy kicsit türelemmel. Várjuk ki,
hogyan
alakulnak a dolgok, jó?

- Jó - mondta Indy és kilépett a folyosóra.

Alig tudta elfojtani magában a tompán
lűktető

csalódást. Állt a félhomályos folyosón, és

ahogy a vágyakozás lassan elcsitult benne,
arra

gondolt, vajon nem csinált-e bolondot
magából.

Na és? Nem ez lenne az első eset,
gondolta.

Hiába ment el Indy, Marion nem tudott
elaludni.

Ült az ablaknál, és nézte az alant elterülő
várost, a csillagos égre sötét körvonalakkal
kirajzolódó

kupolákat, minareteket, a házak rengetegét.

Miért kellett Indynek ilyen hamar lerohannia
megint? Még most sem tanult meg

várakozni? Ugyanolyan türelmetlen a
szerelemben

is, mint minden másban. Nem érti, hogy
az embernek időre van szüksége; időre,
amely

ugyan nem gyógyítja be a sebeket, de még
mindig sokkal jobb, mint az erőszak. Az
ember

nem ugorhat ki a saját múltjából, hogy mint

valami távoli galaxisból érkezett idegen,
jókorát
nyekkenve landoljon Indiana Jones
jelenében.

Finomabban kell az ilyesmit csinálni.

És kérdés, hogy kell-e egyáltalán csinálni
bármit
is?

Az alak fürgén beosont a kamrába, ahol
Indy

és Marion bőröndjei, holmijai voltak.

Hihetetlen

gyorsasággal nyitogatta sorra a
csomagokat,

végigtapogatta a ruhákat, megszállottan
kutatott-

keresgélt köztük, széttúrt mindent,
kiráncigált

és aprólékosan végigtanulmányozott
minden

egy-egy papírdarabot. De nem találta, amit
kerestettek vele. Megtanulta, hogy egy
bizonyos

alakú tárgyat kell figyelnie, azt kell megszereznie, vagy annak a rajzát, a lényeg, hogy az alakja

olyan legyen, mint azé a tárgyé. Mikor nem talált semmit, tudta, hogy elégedetlenek lesznek

vele. Ami pedig büntetést is jelenthet; talán még enni se kap majd. Állandóan maga előtt

látta azt a formát: kerek, mint a nap, apró jelek

vannak a peremén, a közepén pedig egy lyuk.

Tovább kotorászott, de most sem talált semmit.

A majom nesztelenül kiosont a folyosóra, fölkapott

némi ételmaradékot az asztalról, ahol az előbb játszott, aztán kiugrott a nyitott ablakon,

és eltűnt a sötétségben.

A délutáni nap szinte fehérre izzasztotta az

eget. Fehér fény verődött vissza mindenről,
a
falakról, a ruhákról, a kirakatüvegekről,
mintha
a napfény fehér páncéllal vont volna be
mindent.

- Minek cipeljük magunkkal ezt a majmot? -
kérdezte Indy. Sietős léptekkel haladtak a
nyüzsgő
tömegben, ügyet se vetve a bazárokra, a
magas
fejhangon kiabáló kalmárookra.

- Utánam jött, nem én hoztam el - mondta
Marion.

- Úgy látszik, ragaszkodik hozzád.

- Szerintem hozzád is, Indy. Azt hiszi, te
vagy
az apja. Mellesleg hasonlít is rád.

- De csak az arca. Az én fizimiskám, de a
te eszeddel.

Marion egy darabig szótlanul lépkedett Indy
mellett. Majd kitört belőle a kérdés:

- Mondd, miért nem tudtál találni magadnak

egy rendes lányt, aki mellett
megállapodhatnál,

és szülne neked kilenc gyereket?

- Ki mondta, hogy nem találtam?

Marion szeme lopva rávillant. Indy
elégedetten

fedezte fel a lány arcán a riadalom, az
irigység

jeleit.

- Te nem vállalnál ilyen felelősséget -
mondta

Marion, próbálva uralkodni a hangján - Apa
jól ítelt meg téged. Azt mondta, felelőtlen
fráter

vagy.

- Enyhén fogalmazott.

- Azt mondta, nálad tehetségesebb
tanítványnyal

és nálad megbízhatatlanabb alakkal sose
volt dolga. De azért szeretett, ha nem
tudnád.

Alaposan meg kellett dolgoznod érte, hogy
végül

mégis elvadítsd magadtól.

- Nem akarok ezen rágódni, Marion -
sóhajtott
föl Indy.

- Én se. De néha nem árt, ha
figyelmeztetlek rá.

- Mi ez, lelkipurdalást keltő injekció?

- Amolyan ébresztő pirula. Hogy ne légy
annyira oda magadtól.

Indy megszaporázta a lépteit. Akármekkora
gyakorlatra tett szert abban, hogy kivédjen
mindent, ami a nyugalmaát fenyegeti, a
lánynak

néha mégis sikerült egy érzékeny pontjára
tapintania.

Néha a pusztá létével is. Mint például
az éjjel. Az a hirtelen vágyakozás, amit
ébresztett

benne... Nem akarom, hajtogatta magának
Indy. Nincs rá semmi szükségem. A
szerelem

mindig valamiféle rendet jelent, és a rend

csak nyűg annak, akinek az életeleme a zűrzavar.

- Még mindig nem mondtad meg, hová megyünk

- szólalt meg Marion.

- Szallahval találkozunk, hogy elvigyen bennünket a tudós imámhoz.

- Imádom, ahogy magaddal ráncigálsz mindenhova.

Apámra emlékeztetsz. Ő is úgy ráncigált maga után körbe az egész világon, mint valami rongybabát.

Egy elágazáshoz értek. A majom egyszer csak

kirántotta a mancsát Marion kezéből, és néhány

ugrással eltűnt a tömegben.

- Hé! - kiáltott utána Marion. - Gyere vissza!

- Hagyd csak, hadd menjen - mondta Indy megkönnyebbülten.

- Már épp megszoktam, hogy velem van.

Indy elhúzta a száját, megragadta a lány kezét,

és maga után ráncigálta.

A majom fürgén iszkolt az utcát elárasztó tömegben.

Egy-egy ugrással elkerülte a feléje nyúló kezeket, majd egy saroknál befordult, és

eltűnt az egyik kapualjban. Egyenesen idomítójának

a karjába ugrott. A férfi joggal lehetett büszke a majomra is, önmagára is.

Elégedetten

ölelte magához az állatot, egy cukorkát dugott

a szájába, aztán kilépett a kapun. Ez a majom

kitartóbb, mint egy véreb, és százszorta okosabb,

gondolta.

A férfi végigjáratta tekintetét a szűk utcán, föl nézett a tetőkre. Fölemelte a kezét.

Az egyik közeli tetőről valaki visszaintett

neki.

A férfi megpaskolta a majom fejét. Az állat remek munkát végzett: nem tévesztette szem

elől a két embert, akinek meg kell halnia; olyan

állhatatosan követte őket, mint kiszemelt prédáját

a ragadozó - csak éppen sokkal kedvesebb jószág volt.

Indy és Marion kiért egy kis térre, ahol szinte

lépni se lehetett az árusok pultjaitól és a vásárlók

tömegétől. Indy egyszer csak megtorpant.

Fölébredt benne a régi ösztön, megbizsergette

az idegvégződéseit, felvillanyozta. Érezte, hogy mindjárt történni fog valami.

Jó, de mi? Körülnézett, de a tarkán hullámzó

tömegben nem figyelt föl semmi különösre.

- Miért álltunk meg? - kérdezte Marion.

Indy nem válaszolt.

Ez a tömeg... Hogy lehet ekkora nyüzsgésben

észrevenni valamit? Megmarkolta az ostora nyelét.

Tekintete a tömeget *pásztázta*, míg végül megakadt egy csoporton, amely kiválva a járókelők

sokaságából, határozott léptekkel indult meg felé.

Arabok. Mögöttük néhány európai.

Indy éles szemét nem kerülte el, hogy az egyik

alak kezében valami felvillan. Tör van nála, suhant

át az agyán. Csakugyan, egy tör csillogott a gyors léptekkel közeledő arab kezében.

Indy

előrántotta az ostort, megsuhogtatta, majd hallotta,

amint baljós sziszegéssel hasítja a levegőt, s a következő pillanatban a szíj szorosan

rácsavarodott az arab csuklójára: a tör
ártalmatlanul

hevert a porban. De ekkor a többiek
is megindultak feléjük; Indynek nem maradt
ideje, hogy átgondolja a helyzetet.

- Tűnj el innen - kiáltotta oda Marionnak. -
Szaladj!

De Marion nem szaladt el. Az egyik üzlet
ajtájában

egy söprű volt kitámasztva; a lány felkapta,
és nyelével megcélozta az egyik arab
torkát.

Az arab elnyúlt a földön.

- Menj már! - ordította Indy. - Menekülj!

- Menekül az ördög! - kiáltott vissza a lány.

Túl sokan vannak, gondolta Indy. Többen,
semhogy esélye lehetne velük szemben.

Most

egy szekereé villant, mire ismét odacsapott
az

ostorral, amely ezúttal az arab nyakára
tekeredett.

Indy megrántotta az ostort, és az arab
hörögve

rogyott a földre. Ekkor az egyik európai
lendült támadásba; megpróbálta kikapni
Indy

kezéből az ostort. Indy egy rúgással
gyomorszájon

találta. A férfi összegörnyedve tántorodott
hátra, neki egy gyümölcsárus pultjának,
egy tébolyult festő ecsetjére méltó
csendéletben

nyúlva el a szétlapított gyümölcsshalom
tetején.

Indy észrevett maguk mögött egy ajtót,
gyorsan

belökte rajta Mariont, és ráfordította a
reteszt;

akárhogy kiabált is a lány, nem tudott
kijönni.

Indy körbesuhintott az ostorával, és
félresöpört

az útból néhány pultot, állványt. A téren
elszabadult

a káosz. Indy elemében érezte magát.
Egy kard csapott feléje: épp időben bukott
le,
hogy elkerülje, és csak a feje fölött
végigsuhanó
penge szele csapja meg. Ostorával ezúttal
a támadó
bokáját célozta meg: ahogy a férfi eldőlt,
nagy halom edény tört apró cserepekre
alatta;
az óriási csörömpölést csak az árus dühös
ordítása
harsogta túl.
Indy várakozásteljesen nézett körül, van-e
még jelentkező. Feszítette a tettvágy.
Senki sem mozdult, csak azok a
kereskedők,
akik most ocsúdtak döbbenetükből, miután
pultjaikat felborította egy ostorral
hadonászó elmebeteg.
Indy hátrálni kezdett az ajtó felé, keze
már kinyúlt, hogy elhúzza a reteszt.
Hallotta,

hogy Marion dühödten döngeti az ajtót. De
ekkor
egy burnuszos alak lendült felé, rövid,
kétélű
karddal a kezében. Indy elkapta a férfi
csuklóját;
birkózni kezdtek.
Marion abbahagyta a dörömbölést,
odáblépett
az ajtótól, és körülnézett, nem nyílik-e a
helyiségből másik kijárat a térre. A fene
egye
meg ezt az Indyt, dühöngött magában, mit
képzél
magáról? Hogy ő az Atyaúristen, akinek
meg kell engem védenie? Miközben ezen
háborgott,
talált egy ajtót, amelyen kijutott egy
sikátorba,
ám alig lépett ki, máris elhűlve torpant
meg: fenyegetően gyors léptekkel egy arab
tartott
felé; Marion futásnak eredt az ellenkező

irányban, és bekanyarodott az első kis utcába,
miközben egyre erősebben hallotta az arab vészesen közeledő lépteinek dobogását.
Egy fal meredt előtte.
Szerencsére nem volt túl magas. Marion már az arab fújtatását is hallotta maga mögött; összeszedte az erejét, felmászott a falra, és leugrott a másik oldalon. Észrevette, hogy két ház között van egy sötét beszögellés. Egyelőre biztonságosnak tűnt, ezért jobb híján behúzódott oda. Az arab mit sem sejtve rohant el mellette.
Marion várt egy kicsit, aztán kilesett. Az arab most már visszafelé rohant, és ezúttal egy európai is volt vele. Marion visszahúzódott a benyílóba,

még a lélegzetét is visszafojtotta, nehogy elárulja a lihegése. Szíve a torkában dobogott.

Mit lehet ilyenkor csinálni? Hová bújjon?

Még jobban behúzódott a sötétbe, s miközben

hátrált, nekiütközött egy nagy fonott kosárnak.

Nem a legkényelmesebb rejtekhely, gondolta, de

végszükség esetén megteszi. Bemászott a kosárba,

magára húzta a fedelét, és csődben lapított.

A kosár résein át hallotta, hogy két üldözője a közelben motoszkál. Olyan rossz angolsággal

beszéltek egymással, hogy Marion alig értett belőle

valamit, bár ők ketten remekül szót értettek.

- Nézni itt!

- Itt én már nézni!

Marion a legszívesebben még a szíve dobogását

is elhallgattatta volna.

Nem látta - nem is láthatta -, hogy fölötte,
a fal tetején ott ül a majom; csak valami
izgatott

rikácsolást hallott, és első ijedelmében azt
se

tudta, mi ez a lárma. Aztán rájött: a majom!
Követte, és most elárulja a szeretetével.

Kérlek,

kismajom, könyörgök, menj innen, menj el
tőlem!

De már érezte, hogy fölemelik a kosarat,
s ahogy a réseken kikémlelt, látta, hogy az
arab

és az európai a vállukra emelik, futásnak
indulnak,

mint valami szemeteskosárral, amelynek
a tartalmától minél hamarabb meg akarnak
szabadulni.

Ő viszont tőlük próbált megszabadulni:

föl akarta nyomni a kosár fedelét, de
akárhogy

nekifeszült, akárhogy verte az öklével, a fedél

nem mozdult.

Közben a piacon Indy sikeresen elintézte támadóit.

Most viszont az arab kereskedők fordultak ellene: dühösen ordítoztak, hadonásztak, öklüket rázták az ostoros őrült felé. Indy nekivetette

hátát az ajtónak, észrevétlenül elhúzta a reteszt - és ekkor a burnuszos ismét rávetette

magát. Indy ezúttal nem nyúlt az ostorhoz, inkább

egy hatalmas rúgással visszaküldte az arabot

a hullámozó tömegbe. Végre kinyitotta az ajtót,

és a másik kijáraton átjutott a sikátorba, de hiába forgatta a fejét jobbra-balra, Marionnak

nyomát se látta. Csak két alakot vett észre, akik egy jókora kosarat cipeltek.

Hová tűnhetett a lány?

Ekkor meghallotta, hogy valahonnan - nem tudni, honnan - a lány az ő nevét kiabálja, kiáltásai

furcsamód tompán visszhangzanak.

A kosár!

Ahogy a két alak befordult a sarkon, egy villanásnyi

időre még azt is látta, hogy a kosár fedele megmozdul. Ekkor hirtelen valami különös karattyolás kötötte le a figyelmét: a hang irányába

nézve meglátta a fal tetején trónoló majmot.

Alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy előrántsza a pisztolyát, és egy jól irányzott lövéssel

lepuffantssa a kis bestiát. Mégsem vesztegette

rá az időt, inkább a kosarat cipelő két férfi után iramodott.

Bekanyarodott ott, ahol az imént ők; nem értette,

hogyan tudnak ilyen gyorsan futni a vállukon

billegő kosárral, és benne Marionnal.
Akárhogy is rohant, a távolság nem fogyott
közöttük. Üzletekkel, árusokkal és
vásárlókkal
teli, szűk utcákon követte őket, ahol alig
tudott
utat törni magának a tömegben. Közben le
nem
vette szemét a kosárról, nehogy eltűnjenek
vele
egy kapu alatt. Nem nézte, hova, mire lép,
taszigálta,
söpörte félre az útjából az embereket,
ügyet sem vetve felháborodott
tiltakozásukra.
Ismét valami furcsa hang ütötte meg a fülét:
szomorú, mondhatni komor kántálás. Nem
tudta,
honnan jön; egy pillanatra megtorpant,
mintha
az énekszó tartóztatta volna föl őket,
kereste

a hang forrását. Mire észbe kapott, és tovább
indult, már nem látta sehol a kosarat.
Marion
eltűnt.

Futásnak eredt, kétségbeesetten törve utat
a
sűrűsödő tömegben. A különös, panaszos
kántálás

- ő legalábbis panaszosnak érezte - egyre
közelebbről, egyre fülsértőbben hallatszott.
Egy sarokhoz ért.

Két arab jött vele szemben, vállukon egy
fonott

kosárral. Indy tüstént előrántotta az ostort,
egyetlen suhintással földre terítette az egyik
arabot, aztán megint odacsapott vele. A
másiknak

a lábát találta el, az ostor úgy tekeredett
rá, akár valami fürge kígyó. A kosár a földre
borult,

Indy odaugrott hozzá.

Nem Marion volt benne.

Indy zavarodottan bámulta a kosár földre hullott

tartalmát. Puskák, gépfegyverek, muníció.

Kihátrált a sikátorból, és rohant tovább az előbbi utcán; a különös siratóének egyre csak

erősödött.

Egy nagy térre ért ki, s bár tekintete itt is csak

a kosarat kutatta, megdöbbentette az elébe táruló

nyomor látványa: koldusok lepték el a teret,

sánták, bénák, vakok, félkarúak, torzszülöttek;

kezek, botok, mankók meredtek a levegőbe, alamizsnáért

könyörgő tartásba dermedten. Verejték,

vizelet, ürülék orrfacsaró bűze töltötte be

a levegőt, szinte szilárd, áthatolhatatlan présként

nehezedve a térre.

Indy a koldusokat kerülgetve futott keresztül a téren.

Akkor valami megállásra készítette.

Most már tudta, honnan jön a panaszos kántálás.

A tér túlsó végében egy temetési menet haladt.

A menet hosszúságából ítélve jelentős személyiséget

temethettek. Kantáron vezetett lovak

vitték a koporsót, muzulmán papok a Koránt szavalták; a menet élén kendőbe bugyolált

fejű siratóasszonyok jajongtak, hátul szolgák

tömege, mögöttük pedig komoran baktatott az

áldozati bivaly.

Indy néhány pillanatig önfeledten bámulta a látványosságot. Aztán észbe kapott: mindez nagyon érdekes, de hogy a fenébe lehet áttörni

ezen a gyászmeneten?

Amíg ezen töpregett, tekintetét a gazdagon díszített

hatalmas koporsón felejtette; de aztán

figyelmes lett arra, hogy a menet néhány
sora
szétzilálódik, és a megritkult sorok között
egy
pillanatra meglátta, hogy két férfi visz egy
kosarat
a tér legtávolabbi sarka felé, ahol egy
ponyvateetős
teherautó várakozik. A gyászolók
jajveszékelése
ugyan elnyomott mindent, de Indy
mégis mintha Marion hangját hallotta volna.
Épp elszánta magát, hogy áttör a temetési
meneten,
amikor egyszerűen elszabadult a pokol.
A teherautóból tüzet nyitott egy géppuska:
ahogy végigpásztázta a teret, fejvesztetten
menekültek
a gyászolók és a koldusok. Csak a papok
kántáltak tovább, egészen addig, amíg egy
sorozat magát a koporsót is át nem
lyuggatta:

forgácsok pattogtak szerteszét, a koporsó teteje

lecsúszott, és a bebalzsamozott holttest a földre

gurult. A gyászolók erre újból jajveszékelní kezdtek. Indy leadott néhány lövést a teherautó

felé, miközben átfutott a tér túlsó sarkába, ahol

egy kutat látott. Lebukott a kút mögé; az utolsó

pillanatban még észrevette, hogy a fonott kosarat

feldobják a teherautóra. Fedezékéből ezután

csak annyit látott, hogy egy fekete autó száguld

ki a térről. Ekkor felbőgött a teherautó motorja

is.

A teherautó elindult.

Mielőtt azonban kiért volna a térről, Indy célba

vette a pisztolyával: olyan gondosan célzott, mint még soha életében, és meghúzta a ravaszt.

A sofőr rázuhant a kormányra. A teherautó nekiment

egy falnak, és felborult. Indy felpattant, hogy odarohanjon, de ekkor a rémülettől földre

gyökerezett a lába.

Soha életében nem érzett - és úgy tűnt, ezután

sem érezhet soha, ameddig csak él - ehhez fogható: ilyen megsemmisítő fájdalmat, halálos

szorongást, iszonyatos, nyomasztó tehetetlenséget.

Mindez abban a pillanatban hasított belé, amikor

a teherautó felrobbant. Lángok csaptak a magasba, alkatrészek repültek szerteszét, az

egész alkotmány formátlan roncsalmazzá vált.

Mint a mennykő, úgy hasított Indybe a felismerés:

a kosarat egy lőszerszállító teherautóra rakták föl.

Marion halott.

És az ő golyója ölte meg.

Hogyan történhetett ez?

Indy lehunyta a szemét; most nem hallott, nem érzett semmit, csak azt, hogy a fehér nap

sugarai megannyi izzó dárdaként hasogatják lecsukott szemhéját.

Úgy érezte, iszonyú régen őgyeleg céltalanul;

semmi sem hatolt el a tudatáig, semmi sem érdekelte,

váltig csak az a pillanat tolakodott vissza emlékezetébe, amelyben célzásra emelte a pisztolyt és lelőtte a sofőrt. Miért? Miért nem fordult meg egy pillanatra sem a fejében, hogy

a teherautón veszélyes rakomány lehet?

Akkor, amikor még kislány volt,
tönkretetted.

Most amikor asszony lett, elvetted az életét.

Kószált a szűk utcákon, az élettől pezsgő
sikátorokban,

és egyre csak önmagát okolta Marion
haláláért.

Nagyobb volt ez a fájdalom, mint amekkorát
valaha is el tudott volna képzelni; nagyobb,

mint amekkorát elbírt volna. Gyógyírt csak
egyet tudott rá. Az önorvoslás egyetlen
megbízható

módját ismerte. Szinte önkéntelenül az
italmérés

felé vette az útját, ahol megbeszélésük
szerint Szallahval kellett volna találkoznia.

De

ez a megbeszélés most már mindörökre
valami

távoli, ködös múltba veszett, puszta
gondolata

is egy más, végérvényesen lezárt,
eltemetett világot,
egy másik életet idézett.
Odaért az italméréshez. Züllött, lerobbant
hely volt. Ahogy Indy belépett, sűrű
dohányfüst
és alkoholszag csapta meg. Leült a pulthoz,
felbontott egy üveg bourbont, és gépies
egyhangúsággal
nyakalta az italt, egyik pohárral
a másik után, miközben mindinkább
összekuszálódó
gondolataiban az motoszkált, hogy vajon
mi az, amitől az egyik embernek minden
úgy megy, mint a karikacsapás, míg a
másik
mindig megakad, akár a törött órán a
mutató;
mi az a halálos pontossággal működő
szerkezet,
amely az emberek kapcsolatait irányítja?
Addig
forgatta fejében ezt a kérdést, míg a világ is

elkezdett forogni vele, s részeg
tompultságában
a kérdés lényege eltűnt, mint kísértethajó
a ködben.

Az üveg után nyúlt, hogy újratöltse a
poharát.

Valami megérintette a karját, és ahogy
lassan

odafordította zúgó fejét, a pulton
megpillantotta

a majmot. Az átkozott kis bestiát, amelyhez
Marion olyan érhetetlenül ragaszkodott.

Aztán

eszébe jutott, hogy ez az idétlen kis jószág
megcsókolta

Mariont. No jó, rendben van. Marion
szeretett, így én is megtűrlek.

- Kérsz egy pohárral, te majom?

A majom fejét félrebillentve bámulta.

Indy látta, hogy a csapos olyan tekintettel
méregeti,

mintha legalábbis a bolondokházából

szökött volna meg. És felfigyelt valami másra

is: három férfi - beszédükből ítélve németek

-

táborozott le mellette.

- Valaki a maga társaságára vágyik - szólította

meg egyikük.

- Nem érek rá, a barátommal iszom - felelte Indy.

A majom fészkelődni kezdett.

- Nem egyszerűen vágyik rá, Mr. Jones: ragaszkodik

a maga társaságához.

Karon ragadták és becipelték a hátsó szobába.

A majom karattyolva, vinnyogva követte.

A félhomályos szobában vágni lehetett a füstöt.

Indy addig hunyorgott, amíg meglátta, hogy a sarokban az egyik asztalnál ül valaki.

René Belloq egyik kezében borospoharát

fogta, a másikban egy láncon függő
zsebórát
lóbált.

- Nocsak, egy majom... - szólalt meg. -
Látom,
változatlanul pompás érzékkel válogatja
meg a barátait.

- Vigyázzon, Belloq, még meg találok
szakadni
a röhögéstől.

A francia dühös fintort vágott.

- Kiábrándító, hogy maga mennyire nem
képes
stílusosan harcolni. Pedig diákkorunk óta
lett volna ideje, hogy megtanulja. Se
küzdeni,
se veszíteni nem tud elegánsan.

- Én magát megölöm, elegánsan vagy sem,
de most, ebben a percben...

- Ezt a szándékát történetesen meg tudom
érteni.

Ámbátor szabad legyen megjegyezni,

hogy nem én rántottam bele Miss Ravenwoodot

ebbe az enyhén szólva... hm... sötét ügybe.

Maga azért haragszik rám, kedves öreg barátom,

mert tudja, hogy maga a felelős a törtétekért.

Igazam van?

Indy belezuhant egy székebe, szemben Belloq-

kal.

A francia közelebb hajolt hozzá.

- És azt se tudja elviselni, hogy átlátok magán,

Jones. Pedig mindössze arról van szó, hogy mi ketten némiképp hasonlítunk egymáshoz.

Indy nehezen forgó nyelvvel vetette oda:

- Ennyire azért nem kellene túlzásba vinnie a kedveskedést!

- Gondolja csak meg! - folytatta Belloq. - Nekünk

mindkettőnknek a régészet volt a vallásunk,

a hitünk. Mindketten letértünk valamelyest az úgynevezett igaz útról, ne is tagadjuk. Mindkettőnknek akadtak... hogy úgy mondjam:

kétes tranzakciói. A módszereink egyáltalán nem különböznek olyan nagyon, ahogy azt maga gondolja. Én, ha úgy tetszik, a maga tükörképe

vagyok. Vajon mi az, amitől maga nem egészen olyan, mint én, professzor úr? Mi hiányzik

hozzá, mondja? Valamivel több rámenősség?

A kegyetlen célratörés?

Indy nem válaszolt. Belloq szavai mintha ködfüggöny

mögül szóltak volna. Képtelenség, értelmetlen

zagyvaság, amit beszél, csak azért

hangzik meggyőzően, mert Belloq francia akcentusa

behízelgően kellemessé teszi - már akinek.

Indy a maga részéről kígyósziszegésnek

hallotta.

- Nem hisz nekem, Jones? Gondolja csak végig:

mi hozta magát ide? A frigyláda utáni sóvárgás,

ugyebár? A nagy álom, a régi korok varázslatos

rejtélyei... a kalandvágy - jól tudom

én is, hogy ez beleivódik az ember vérébe, megfertőzi,

mint valami vírus. És lázámaiban egyre

csak a letűnt korok emlékeit látja maga előtt...

Belloq mosolyogva lóbálta meg a zsebóráját.

- Nézze csak ezt az órát. Olcsó kis vacak. De

vigye ki a sivatagba, temesse el ezer évre, és

felbecsülhetetlen kincs válik belőle. Az emberek

ölni fognak érte. Az olyan emberek, mint maga,

meg én, Jones. A frigyláda, elismerem, más
ügy. Itt kisebb szerepet játszik a
nyereségvágy,
ez szinte természetes; legalábbis magának
meg
nekem az. De mégiscsak a sóvárgás hajt
bennünket,
az űz minket a lelkünk mélyén, barátom.
Ez a mi közös gyöngénk.
A francia arcáról hirtelen eltűnt a mosoly.
Szeme
hidegen csillogott a távolba, vagy talán
önmagába
nézett. Mintha önmagával folytatott
volna párbeszédet.
- Tudja, mi a frigyláda? Egy varázseszköz,
melynek révén magával az istennel
léphetünk
kapcsolatba. És én már nagyon közel
jutottam
hozzá. Nagyon-nagyon közel. Évek óta
várok

erre. És ez, amiről most beszélek, felül áll az

anyagi szempontokon, az egyszerű birtoklásvágyon.

Ennél sokkalta fontosabb, hogy érintkezésbe

léphetek azzal, amit a frigyláda rejt.

- Maga bevette ezt, Belloq? Bedőlt ennek a miszticizmusnak? A frigyláda földöntúli hatalmának?

Belloq undorodva pillantott rá. Felkönyökölt az asztalra, összekulcsolta a kezét.

- Miért, maga nem hisz benne? - kérdezte. Indy megvonta a vállát.

- Úgy, szóval maga se tudja, mit hisz. Még maga se tudja... - Az izgatottságtól szinte elfúlt

a hangja. - Én viszont nagyon is hiszek benne,

Jones. Mi több, biztosan tudom, hogy ez a hatalom,

ez az erő létezik. Egy pillanatra se vonom

kétségbe. Minden kutatásom erre az eredményre

vezetett. Tudom, hogy van.

- Magának elment az esze.

- Kár, hogy ez a vége - mondta Belloq. -

Maga

nemegyszer ösztönzően hatott rám, amit kevés

emberről mondhatok el ezen a szürke világon.

- No, ennek aztán igazán örülök, Belloq.

- Örülök, hogy örül neki. Komolyan. De hát egyszer minden véget ér.

- Ez a hely nem elég meghitt környezet egy gyilkossághoz.

- No és aztán? Ezek az arabok nem fognak beleavatkozni két fehér ember ügyébe. A legcsekélyebb

mértékben sem törődnek vele, ha megölik egymást.

Belloq mosolyogva állt föl. Egyetlen kurta fejmozdulattal

jelt adott az embereinek.

Indy nem tudta, mivel nyerjen egy kis időt,
de azért gyorsan megszólalt:

- Remélem, az a kis csevegés a frigyláda
szellemeivel

tanulságos lesz magának, Belloq.

- Egész biztosan.

Indy minden izma megfeszült. Tudta, hogy
nem lenne ideje előkapni a pisztolyát vagy
az

ostorát: a bérgyilkosok ott ülnek mögötte.

Belloq az órájára nézett.

- Tudja, Jones, lehet, hogy van egy túlvilág,
ahol az olyan lelkek, mint a magáé, meg az
enyém, ismét találkoznak. Már előre
élvezem,

hogy ott is túl fogok járni az eszén.

Valami lárma hallatszott be az utcáról.

Izgatott

gyerekzsivaj, ami Indyt a
karácsonyreggelek

hangulatára emlékeztette. Nem ilyen vidám
hangokra számított ebben a gyászos
pillanatban.

Belloq is meglepetten kapta föl a fejét. Az ajtón

Szallah gyerekei tódultak be, mind a kilencen,

Indy nevét kiabálva. Körünyüzsögték

Indyt; a kisebbek rácsimpaszkodtak, míg a nagyobbak

törékeny emberi pajzsok gyanánt fogták

körül. Az egyik kis kölyök úgy mászott föl

a döbbenten álló Indyre, mint valami létrára,

s végül a nyakába ült, ahonnan diadalmasan

tekintett le testvéreire.

Belloq remegett a dühtől:

- Azt hiszi, hogy kicsúszhat a markomból?

Hogy ezek a koszos kölykök megvédhetik?

- Én nem hiszek semmit - felelte egykedvűen

Indy.

- Ez is jellemző magára - vágta rá Belloq megvetően.

A gyerekek az ajtó felé cibálták-lökdösték Indyt,

de közben tapodtat se távolodtak tőle,
szorosan

körülfogták. Ez csak Szallah ötlete lehetett.

De

hogyan vállalhatott Szallah ekkora
kockázatot?

Belloq visszaült a helyére, karját keresztbe
fonta. Olyan ábrázattal szemlélte a
jelenetet,

mint egy kivezényelt szülő az iskolai
színielőadást.

Fanyarul jegyezte meg:

- A Nemzetközi Régészeti Társaság
következő

ülését azzal fogom megörvendeztetni, hogy
beszámolok

róla, hogyan sérti meg Indiana Jones
a gyermekmunkára vonatkozó szabályokat.

- Ahhoz előbb fel kell vétetnie magát a
Társaságba,

Belloq.

Belloq elhúzta a száját. Aztán mintha
eszébe

jutott volna valami, az emberei felé fordult.
Felemelte

a kezét jelezve, hogy eltehetik a
fegyvereket.

- Szerencséje van, Jones, hogy a kutyák
meg

a gyerekek mindig levesznek a lábamról. A
háláját

kinyilváníthatja valami egyszerű, magához
illő módon; magára bízom, hogyan. De ne
felejtse:

ha még egyszer találkozunk, nincs az a
gyerek,

aki megmenthetné.

Indy gyorsan hátrált az ajtó felé. Végre kint
volt az utcán; a gyerekek még mindig úgy
vigyáztak

rá, mint a kedvenc játékukra. Az utcán

megpillantotta Szallah várakozó
teherautóját,

és fellelegzett. Ez volt a nap első olyan
eseménye,

amely valamelyest jobb kedvre derítette.

Belloq kiitta a borát. Hallotta, ahogy a
teherautó
elindul. Amint a motorzúgás elhalt a
távolban,
arra az önmaga számára is meglepő
felismerésre
jutott, hogy még nem áll készen a
leszámolásra
Indyvel. Még nem érett meg rá a
helyzet. Nem a gyerekek megjelenése
akadályozta
meg - az vajmi keveset számított. Inkább
azon múlt a dolog, hogy valahol, a lelke
egyik
rejtett sötét zugában azt akarta - bár ezt
maga
sem értette egészen -, hogy Jones
maradjon
még életben, ha nem is túl sokáig.
Hiszen van, ami rosszabb a halálnál,
gondolta.
Eljátszott a gondolattal, hogyan fog
szenvedni,

gyötrődni Jones. Pontosabban már szenved is: a lány halála önmagában is elegendő büntetés.

De még nagyobb kínszenvedés lesz, amikor

végig kell néznie, hogyan csúszik ki a keze közül

az áhított frigyláda.

Belloq a fejét hátravetve fölkacagott; a bérgyilkosok

értetlenül és csalódottan bámultak rá.

- A gyerekeid szervezettebben léptek akcióba,

mint egy tengerészgyalogos hadtest - mondta

Indy a kocsiban Szallahnak.

- Amint megtudtam, mi a helyzet, láttam, hogy gyorsan kell cselekednünk - felelte Szallah.

Indy kibámult az ablakon: a sötét utcákon csak itt-ott pislákolts némi fény, az emberek az

utolsó pillanatban ugráltak el a teherautó elől.

A gyerekek hátul ültek, énekeltek, nevettek. Tiszta, önfeledt vidámságuk eszébe juttatta Indynek azt, amit el akart felejtetni...

- Marion... - kezdte nagy nehezen.

- Tudom - vágott a szavába Szallah. - Már hallottam róla. Szomorú vagyok. Nagyon szomorú.

Mit mondhatnék, ami megvigasztalna?

Hogyan enyhíthetném a fájdalmadat?

- Sehogyan, Szallah.

- Hát igen. Megértelek - bólintott komoran az arab.

- Várj csak! Mégis van valami, amiben segíthetsz.

Meg kell fizetnem ezeknek az átkozottaknak!

- Segítek neked, Indiana. Bármiben, bármikor.

Szallah elhallgatott. A házáig egyikük sem szólalt meg.

- Van egy pár hírem a számodra - mondta

Szallah, amint a ház elé kanyarodtak. -
Nem

éppen jó hírek. De a frigládával függenek
össze.

- Ki vele, mit tudsz?

- Mindjárt elmondom, csak menjünk be.
Aztán,

ha akarod, elmehetünk az imámhoz, ő
majd megfejt neked a feliratokat.

Indy hallgatásba temetkezett. Kezdte érezni
a

rengeteg szeszt, a koponyájában hevesen
lűktetett

valami. Pedig, ha az érzékeit nem tompítja
el az ital, észrevehette volna, hogy egész
úton

követte őket egy oldalkocsis motorkerékpár.
Ám

azt úgysem találhatta volna ki, hogy a
motoron

ülő férfi majmok idomításával foglalkozik.

Miután nagy nehezen sikerült beterelni az

egyre lármázó gyerekeket, Indy és Szallah kiment

az udvarra. Szallah hallgatagon sétált fölalá,

míg végül megállt a falnál, és így szólt:

- Belloq megszerezte a medalliont.

- Micsoda?

Indy a zsebéhez kapott; megnyugodva érezte,

hogy a csúcsdísz ott van nála.

- Tévedsz.

- Egy másolatot szerzett róla. Ugyanolyan, mint a tied, és kristály van a közepén. És ugyanazok

a jelek vannak rajta, mint a tiéden.

- Nem értem. Föl nem foghatom, hogyan lehetséges

ez. Mindig úgy tudtam, hogy erről a csúcsdíszről nem készült egyetlen másolat sem.

Nem megy a fejembe.

- Van még valami más is - folytatta Szallah.

- Mondd csak.

- Ma reggel Belloq bement a térképterembe. Mikor kijött, utasításokat adott, hol állunk tovább.

Egészen más helyen, távol a mostani ásatási területtől.

- Megtalálta a Lelkek Kútját - sóhajtott Indy lemondóan.

- Gondolom, igen. Biztosan a térképteremben számította ki, hol van.

Indy dühösen szorította ökölbe a kezét. Előhúzta

zsebéből a medaliont, odatartotta Szallah orra alá:

- Biztos, hogy ugyanilyen volt?

- Biztos. Láttam.

- Nézd meg még egyszer.

Szallah a békeesség kedvéért elvette a medaliont,

egy darabig forgatta a kezében, majd megszólalt:

- Azt hiszem, mégis van valami különbség.

- Ki vele, mi az?
- Belloq medalionjának csak az egyik oldalán van felirat.
- Biztos vagy benne?
- Többé-kevésbé.
- Most már csak azt kell megtudnom - mondta

Indy megkönnyebbülten -, mit jelentenek ezek a feliratok.

- Akkor menjünk el az imámhoz. Akár most azonnal.

Indy nem is válaszolt. Gyors léptekkel visszament

a házba, aztán ismét ki az utcára. Szallah követte. Indyt megint lázas izgalom kerítette hatalmába.

A frigyláda... de most már nem is csak a frigyládáról volt szó. Marionról is. Az lesz a

bosszú a haláláért, hogy Indy a tőle kapott medalion

segítségével előzi meg Belloqot.

De mit ér ezzel a bosszúval Marion?...

Amikor beültek Szallah kocsijába, Indy megpillantotta

a majmot. Ott ült a teherautó hátuljában.

Hát ettől a dögtől már sohasem fogok megszabadulni?

- gondolta mérgesen. Ha ez így

megy tovább, a végén még megtanul beszélni

is, és papának fog szólítani. Erre a gondolatra

megint beléhasított a fájdalom: Marion tréfás

megjegyzése jutott az eszébe, az, hogy a majom

rá hasonlít.

A majom szaggatott makogásba kezdett, mancsaival idegesen hadonászott.

Amint a teherautó eltávolodott egy kissé, az oldalkocsis motorkerékpár kivált a sötétből, és

a nyomába eredt.

Az imám háza a város központjától távol,
egy
lankás domb oldalában állt; a szokatlan
formájú
épület leginkább egy obszervatóriumra
emlékeztette

Indyt. Nem is véletlenül: amint Szallah
oldalán - és a majom kíséretében - a kapu
felé

tartott, észrevette, hogy a tetőn egy
nyílásból

jókora teleszkóp nyúlik ki.

- Az imám sokoldalú ember, Indiana -
szólalt

meg Szallah. - Pap, tudós, csillagász. Ha
valaki meg tudja fejteni ezeket a jeleket,
akkor

ő az.

Odafönt kinyílt a ház kapuja. Egy fiatal fiú
főhajtással üdvözölte őket.

- Jó estét, Szelim - mondta Szallah, és
gyorsan

elintézte a bemutatás formaságait: - Ő
Indiana

Jones. Ő pedig Szelim, az imám tanítványa.
Indy udvarias mosolyt erőltetett magára,
miközben

alig várta már, hogy találkozzék a tudóssal,
aki ebben a pillanatban meg is jelent a
folyosó

végében. Viseltes ruhájú öregember volt,
inas kezén a vénség barna foltjaival; ám a
szemében

az érdeklődés és az élet fénye csillogott.

Néma bólintással üdvözölte vendégeit, majd
bevezette

őket a dolgozószobába, melyet kéziratok,
térképek, időtől sárgult papírok tömege
árasztott el. Indy nyomban megérezte, hogy
ez

az ember egész életét a tudás
megszerzésének

szentelte. Percről percre, napról napra
gyarapította

ismereteit. Egy pillanatot sem fecsért el.

Indy átnyújtotta a medalliont az imámnak,
aki
szó nélkül elvette, és odament vele a szoba
végében
álló asztalhoz, melyet gyér lámpafény
világított
meg. Leült, ujjai közt forgatta a medalliont,
hunyorogva vizsgálgatta rajta a jeleket.
Indy és Szallah helyet foglalt a földre dobott
párnákon;
a majom köztük telepedett. Szallah
szórakozottan vakargatta a kis jószág
nyakát.
Csend volt.
Az öregember töprengett egy sort, majd
ráfirkantott
valamit egy cédulára. Indy türelmetlenül
fészkelődve nézte. Az imám szemlátomást
teljesen belefeledkezett a csúcspdíz
vizsgálatába,
ügyet sem vetett afféle mellékes dolgokra,
mint az idő múlása.
- Türelem - szólt oda Indynek Szallah.

Siessünk, gondolta Indy.

A férfi a háztól valamivel távolabb állította le a motorkerékpárt. Megkerülte a házat, közben

belesett minden ablakon, míg meg nem találta

a konyhát. A falhoz lapulva figyelte, hogy Szelim

datolyát rak egy tátra, majd a tálat leteszi a konyhaasztalra. A férfi mozdulatlanul várt, igyekezett beleolvadni a sötétségbe. A fiú megtöltött

egy kancsót borral, poharakat vett elő, mindezt rárakta egy tálcára, aztán kiment a konyhából. Ekkor a férfi beugrott az ablakon,

köpenye alól egy kis üveget húzott elő, kinyitotta,

egy gyors pillantással körülnézett a konyhában,

majd az üvegből valamilyen folyadékkal meglocsolta a datolyás tálat. Hallotta, hogy a

fiú jön visszafelé, mire fűrgén és
nesztelenül,
ahogy bejött, kiugrott az ablakon.
Az imám még mindig nem szólalt meg. Indy
egyre nyugtalanabb pillantásokat vetett
Szallah
felé, aki azonban rezzenéstelen
nyugalommal
ült a helyén: látszott rajta, hogy
hozzászokott
a hosszú várakozáshoz, türelme végtelen.
Nyílt
az ajtó, Szelim lépett be, frissítőt hozott egy
tálcán,
melyet letett a vendégek elé egy asztalkára.
De Indy most semmit sem kívánt. Tűkön ült,
idegesítette a hallgatás. A fiú kiment, majd
ennivalóval
tért vissza: egy tál sajttal és egy tál
datolyával. Szallah egykedvűen vett egy
darab
sajtot, és elmélázva rágcsálni kezdte. Indy
nem

volt éhes, a szép nagy szemű datolyára rá
sem
nézett. A majom áttelepedett az asztal alá.
Csöndben múltak a percek. Indy, hogy
valamivel
agyonüsse az időt, mégis egy datolya után
nyúlt. Hátravetette a fejét, a datolyát
földobta
a levegőbe, megpróbálta a szájával elkapni,
de
a gyümölcs az állára esett, és onnan a
földre
gurult.
Szelim megütközve pillantott rá - látszott
rajta,
hogy tudja, ilyen esztelen ötlet is csak egy
nyugati ember fejében születhet meg -,
majd
fölvette a datolyát, és egy hamutartóba
dobta.
A fenébe is, gondolta Indy. Romlanak a
reflexeim.

- Ide nézzenek! Jöjjenek csak közelebb! -
szólalt

meg hirtelen az imám, amikor Indy már épp
kezdett lemondani róla, hogy valaha még
meghallja

a hangját.

Ez az erőteljes hang azonban most áhítatot
parancsolóan törte meg a csendet. Az a
fajta

hang volt, amely nemhogy ellentmondást
nem

tűr, de pillanatnyi késlekedést sem.

Indy és Szallah nyomban ott termett az
asztalnál.

Az imám válla fölött nézték, amint az
öregember

ujja a jelekre bök.

- Ez egy figyelmeztetés... Óva int attól, hogy
a ládát háborgassák.

- Helyben vagyunk - mondta Indy.

Közelebb hajolt, már-már rátámaszkodott
az

imám törékeny vállára.

- A többi a Ré-pálca hosszára vonatkozik, amelynek a csúcsára ez a dísz való. így önmagában, nem ér semmit.

Indy izgatottan várt, amíg az öregember komótosan végignyalta sötét ajkát. De az imám ezután se szólalt meg.

- Szóval Belloq ennek a medalionnak a másolatáról tudta meg a pálca hosszát - mondta Indy. Szallah bólintott.

- Szó szerint hogyan szól a felirat? - kérdezte Indy.

- Régi mértékben adja meg a pálca hosszát. Eszerint a botnak hat kádam magasnak kell lennie.

- Ez körülbelül hetvenkét hüvelyk - tette hozzá Szallah.

Indy hallotta, hogy a majom az asztalkán matat,

turkál az ennivalók között. Ő is odament,
és kivett egy datolyát, épp a majom orra
elől.

- De ez még nem minden - folytatta az
imám. -

A dísz másik oldalán is van egy felirat.
Felolvasom.

És adj vissza egy kadamot a Zsidók
Istenének,
kié e frigyláda.

Indy keze a datolyával megáll a levegőben.

- Biztos hogy Belloq medalionjának csak az
egyik oldalán van felirat? - kérdezte
Szallahtól.

- Egészen biztos.

Indy fölkacagott.

- Akkor az ő botja tizenkét hüvelykkel
hoszsabb

a kelleténél! Rossz helyen ásnak!

Szallahból is kitört a hahota. Az imám
mosolytalanul
nézte őket.

- Nem tudom, ki az a Belloq - mondta végül.

-

Csak azt tudom, hogy ez a figyelmeztetés
nem

tréfadolog. Az is benne áll, hogy... „ki
felnyitja

a frigyládát, s szabadjára engedi a benne
lakozó

erőt, halálnak halálával hal, amint ráemeli
tekintetét”.

Én megszívlelném ezt a figyelmeztetést,
barátaim.

Bármily komor ünnepélyességgel csengtek
is

az imám szavai, Indy nem tudott úrrá lenni
féktelen

jókedvén: egyre csak az járt a fejében,
hogy a francia elszámította magát. El sem
jutott

a tudatáig, amit az öregember beszélt.
Enyém

a győzelem! - gondolta. Maga elé képzelte

Belloq savanyú ábrázatát, amikor rájön,
hogymint
rossz helyen kereste a Lelkek Kútját.
Magasra
dobta a datolyát, és kinyitotta a száját.
Most sikerülni fog, gondolta.
De Szallah elkapta a datolyát a levegőben.
- Hé! - kiáltott rá felháborodottan Indy.
Szallah némán az asztalka felé bökött.
A majom elnyúlva feküdt az asztal alatt.
Körülötte
datolyamagok. Az egyik mancsa még
rándult
egyet, a szeme lassan becsukódott. Többé
nem mozdult.
Indy elhűlve fordult Szallah felé.
Az egyiptomi megvonta a vállát, és csak
enynyit
mondott:
- Rossz volt a datolya.

EGYIPTOM,
TANISZI ÁSATÁSOK

Már reggel is lángolt a nap a sivatag fölött,
fölforrósítva a csillogó homokot. Ezen a
vidéken
még a legjózanabb, legfantáziátlanabb
ember is
könnyen lát délibábot, gondolta Indy, és
senki
se szólhatja meg érte. A zötykölődő
teherautó
ablakából felnézett az égre. Idegenül érezte
magát
a Szallahtól kölcsönkapott burnuszban, s
afelől sem volt teljesen meggyőződve, hogy
sikerül
majd arabnak látszania, de hát próba -
szerencse. Olykor hátranézett a mögöttük
haladó
teherautó felé. Ezt Szallah barátja, Omar
vezette,
s hat arab munkás ült rajta. Az övéken,
amelynek volánjánál Szallah ült, három.
Indy

remélte, hogy valóban mind olyan megbízható, mint Szallah állította.

- Ideges vagyok - mondta Szallah. - Nem is szégyellem bevallani.

- Nem kell izgulni.

- Nagy kockázatot vállalsz.

- Nagy a tét is.

Indy megint fölnézett az égre, majd körbejártatta

tekintetét a végeláthatatlan sivatagon.

A homok szinte szikrákat vetett a perzselő napsugarak alatt.

- Remélem, a pálca pontosan olyan hosszú, amekkorának lennie kell - aggodalmaskodott Szallah.

- Pontosán kimértük - felelte Indy. Az öt láb hosszú bot ott feküdt a teherautó hátuljában.

Éjszaka vágták le méretre, aztán megfaragták

a végét, hogy a csúcspdízt rá lehessen illeszteni.

Eközben Indyt megint elfogta az ismerős, borzongató

érzés: a mozdulat, amellyel a csúcspdízt a helyére tette, mintha összekapcsolta volna

a múlttal, amelyben rég halott emberek keze

illesztette Re pálcájára ugyanezt a medalliont.

A két teherautó most megállt. Indy kiszállt, hátrament Omar kocsiához; az arab is követte

példáját, majd kezét üdvözlésre emelte. Aztán

egy távoli pont felé mutatott, ahol a talaj egyenetlenebb

volt, hullámozó homokbuckák tarkították.

- Ott fogunk várakozni - mondta Omar.

Indy a keze fejével megdörzsölte kiszáradt ajkát.

- Sok szerencsét - mondta az arab.

Omar visszaült a kormányhoz és elhajtott, kisebbfajta homokvihart kavarva maga után. Indy a távolodó teherautó után nézett, majd visszament Szallahhoz. Beült mellé, és ők is elindultak.

Lassan haladtak tovább, körülbelül egy mérföldet, aztán ismét megálltak. Szallah és Indy kiszállt. Egy homokbucka fedezékéből körülnéztek az előttük valamivel mélyebben elterülő tájon.

Itt folytak a taniszi ásatások. Szemléatomást alaposan kidolgozott, nagyszabású akció volt ez; abból, hogy mekkora felszereléssel és milyen sok munkással dolgoztak, nyilvánvaló volt, hogy a Führer nagyon komolyan veszi a frigyládát. Teherautók és bulldózerek

hada nyüzsgött, egy kissé távolabb pedig valóságos sátorváros állt. A többszáz arab munkásra majd' ugyanannyi német felügyelő

jutott; egyenruhájuk némiképp kilógott a környezetből.

Úgy hatottak benne, mintha valamennyien készakarva választották volna az önsanyargatásnak azt a módját, hogy saját zsírjukban sülnek a sivatag katlanában.

Látszott,

hogyan felekeztül felforgatták az egész területet: kiásott, majd elhagyott gödrök tátongtak

szerteszét. A munkaterületen túl pedig egy hevenyészett repülőtér körvonalai látszottak.

- Életemben nem láttam még ekkora ásatást

- szólalt meg Indy.

Szallah egy nagy homokkupacra mutatott, melynek közepén lyuk tátongott, karók közé kifeszített

kötelekkel körülvéve.

- Ott van a térképterem - mondta.

- Mikor süt be a nap?

- Pontosan nyolckor.

- Akkor nincs sok időnk.

Karórájára nézett, amelyet szintén Szallahtól kapott kölcsön.

- Hol keresik a németek a Lelkek Kútját?

Szallah odamutatott. A fő munkálatoktól valamivel

távolabb, a dűnék felé teherautók, bulldózerek

jöttek-mentek. Indy elnézte egy darabig.

Aztán csak ennyit kérdezett:

- Nálad van a kötél?

- Persze.

- Akkor gyерünk.

Az egyik arab lassan elindult a teherautóval az ásatások felé. A sátrak között Indy és Szallah

legurott a kocsiról. A térképterem irányába lopakodtak;

Indy, kezében az öt láb hosszú bottal,
azon gondolkodott, meddig juthat el
észrevétlenül
egy ekkora pálcával. Jó néhány egyenruhás
német mellett kellett elhaladniuk, de azok
rájuk
se hederítettek: csoportokba verődve
cigarettáztak,
beszélgettek a reggeli napsütésben. Mentek
még egy kicsit, azután Szallah hirtelen
megálljt
intett: a térképteremhez értek. Indy felmérte
a
terepet, azután - olyan közömbös tartással,
ahogyan csak tudott - odament a lyukhoz,
amelyet a térképterem mennyezetén
váltak. Lélegzetfojtva
nézett le, majd egy szemvillanással
jelezte Szallahnak, hogy kezdhetik a
munkát.
Szallah hosszú kötelet húzott elő a köntöse
alól,

egyik végét rákötözte egy ott álló
olajoshordóra;
hallgatagon tett-vett, arcán gyöngyözött a
verejték.

Indy lassan leereszkedett a térképterembe.
Hát itt vagyok a taniszi térképteremben,
gondolta. Máskor a pusztá gondolatától is
úrrá

lett volna rajta az áhítat; alaposan
körülnézett,
elidőzött volna itt. De most erre nem volt
idő.

Földet ért, megrántotta a kötelet, amelyet
Szallah

nyomban visszahúzott. Minden önuralmára
szüksége volt, hogy szigorúan csak a
feladatára

tudjon koncentrálni a freskókkal gazdagon
díszített

teremben, melynek közepén Tenisz
városának

a makettje állt; Indy odalépett, hogy

szemügyre vegye. A kőből faragott makettet a legapróbb részletekig oly gondosan kimunkálták, hogy az ember már-már azt várta: a parányi házakból mindjárt parányi emberek lépnek ki az utcára. Indy ámulattal adózott az egykori mesterek ügyességének; elgondolta, mekkora türelemre lehetett szükségük, hogy ezt a makettet elkészíthessék.

A makett mentén egy mozaiklapból kirakott vonal húzódott, rajta néhány lyukkal, melyeket a különböző évszakokat jelképező ábrákkal rajzoltak körül. A lyukak nyilvánvalóan arra szolgáltak, hogy ezekbe illesszék a Ré-pálcát. Indy előkotorta burnusza redőiből a csúcsdíszet, és

odahozta a pálcát; látta, hogy a beáramló
napfény

hamarosan eléri a makettet.

Hét óra ötven volt. Nem volt sok ideje.

Szallah odafent föltekerte a kötelet, és az
olajoshordóhoz

lépett, hogy leoldozza róla a végét.

Nem is hallotta, hogy egy dzsip fékez
mellette,

és csak akkor rezzent össze, amikor egy
német

ráripakodott.

- Hé! Te!

Szallah bamba vigyort erőltetett az arcára.

- Mit keresel te itt? - kérdezte a német.

- Semmit... semmit - rázta ártatlanul a fejét
Szallah.

- Hozd ide azt a kötelet! Ez a rohadt dzsip
elakadt.

Szallah egy pillanatra tanácstalanul állt,
majd

leoldozta a kötelet a hordóról, és elindult
vele

a dzsip felé. Ekkorra már egy teherautó is odaért,

és valamivel a dzsip előtt megállt.

- Kösd a dzsipet a teherautóhoz - mondta a német.

Szallahról patakzott a verejték, miközben végrehajtotta

a parancsot. Oda a kincset érő kötél, gondolta. A két kocsi motorja felbőgött, kerekei

kipörögtek a homokban. Majd kisvártatva a teherautó

elindult, a kötél megfeszült. De hogyan kerül majd ki Indy a térképteremből kötél nélkül?

Szallah önkéntelenül elindult a dzsip nyomában:

észre se vette, hogy egy tábori konyha mellé

ért. Az asztalnál néhány német katona ült; egyikük ráförmedt, hogy hozzon ennivalót.

Szallah értetlenül bámult rá.

- Süket vagy? - csattant föl a német.

Szallah szolgálatkészzen bólintott, leemelte
a
tűzhelyről a nehéz kondért, és odacipelte az
asztalhoz. Közben egyfolytában csak az járt
a
fejében, hogyan juttathatná ki Indyt a kötél
nélkül
a térképteremből.

Felszolgáltatta az ételt, oda sem figyelve a
katonák
gúnyolódására.

A nagy kapkodásban kilötytyintett néhány
cseppet az asztalra, mire az egyik német
visszakézből
pofon vágta.

- Kétbalkezes hülye! Nézd, mit műveltél a
zubbonnyommal!

Szallah bűnbánóan összehúzta magát.

- Vízet, de gyorsan!

Szallah elrohant vízért.

Indy gondosan ráhelyezte a Ré-pálcára a
csúcsdíszt.

A botot beillesztette a megfelelő mozaikkockába.

A csúcspdíz megcsillant a napfényben,
de a sugár még nem hatolt át a kristályon.
Indy várakozott. Fentről kiabálást hallott, de
a

szavak már nem hatoltak el az agyáig. Majd
később

főhet eleget a feje a németek miatt. Most
még nem.

A napsugár ebben a pillanatban érte el a
kristályt.

A fény megtört rajta, rávetődött a parányi
épületekre, utcákra, s a legélesebben egy
kisebb

épületre, amely valamilyen varázslatos
fényhatás

révén vörösre színeződött. Indy ámulva
nézte,

és közben rájött, hogy nem is fényhatásról
van szó, hanem valami vegyi
bűvészkedésről.

Észrevette ugyanis, hogy más épületeken is

vannak ilyen vörös foltok; némelyik egészen frissnek látszott. Ezek lehettek Belloq kutatásának a nyomai.

Csakhogy ezek rossz nyomok voltak: a most

megvilágított épület tizennyolc hüvelyknyire volt a legközelebbi vörös folttól, amely a francia

próbálkozásai után maradt.

Szenzációs. Tökéletes. Az eredmény minden

reményét felülmúlta. Indy letérdelt a makett mellé, mérőszalagot vett elő. Számokat firkantott

egy kis jegyzetblokkra, sietve osztott, szorozott.

A homlokáról patakzó forró verejték csípte a szemét.

Szallah nem ment el vízért. Futásnak eredt a

sátrak közt, reménykedve, hogy most nem botlik

bele egy németbe sem. Kétségbeesetten
nézelődött,
honnan szerezhetne még egy kötelet. De
mindent látott, csak azt nem. Összevissza
futkosott,
és fohászkodott magában, nehogy
valamelyik
németnek szemet szúrjon a viselkedése,
vagy
befogja valami munkára. Sürgősen tennie
kellett
valamit, hogy kijuttassa Indyt. De hogyan?
Megállt. Két sátor közt nagy halom láda
hevert,
némelyik nyitva.
Ha már kötél nincs - gondolta -, ezekben a
ládákban csak akad valami, ami megteszi
helyette.
Mikor meggyőződött róla, hogy senki se
figyeli,
odaugrott a ládákhoz.
Indy kettétörte a pálcát, a csúcsdíszt pedig

visszasüllyesztette a humuszába. A bot darabjait elrejtette a terem legtávolabbi sarkába, aztán visszament oda, ahol földet ért, és a lyukon át fölnézett az égre. A tündöklő kékség egy pillanatra elkápráztatta.

- Szallah - szólt föl, még idejében suttogóra fogva a hangját. Semmi.

- Szallah!

Ismét semmi.

Körülnézett, nem lehet-e másutt is kijutni a teremből, de meggyőződött róla, hogy nem.

Hol

lehet Szallah?

- Szallah!

Csönd.

Indy hunyorogva nézett fölfelé, és várt.

Odafönt hirtelen mozgolódás támadt, majd valami leereszkedett a lyukon. Indy az első pillanatban

azt hitte, a kötél. De nem az volt:
összecsomózott
ruhadarabok sora ereszkedett
alá, hevenyészett kötél gyanánt: ingek,
nadrágok,
burnuszok, meghatározhatatlan
lebernyegek
- s végül egy horogkeresztes zászló.
Indy elkapta a mentőalkalmatosság végét,
és
elkezdett fölfelé mászni. Mikor fölért,
kifulladásra
terült el a homokban, mialatt Szallah
visszahúzta
a rongykollekciót, összetekerte és
belegyömöszölte
egy olajoshordóba. Indy föltápáskodott,
s mindketten elindultak a sátrak irányába.
Nem vették észre, hogy egy német
türelmetlenül
járkál föl-alá.
- Hé, te! Mikor hozod már azt a vizet?
Szallah bocsánatkérően tárta szét a kezét.

A német erre Indynek támadt:

- Te, te másik lusta disznó! Te miért nem dolgozol?

Indy olyan alázatosan hajlongott, hogy maga

is meglepődött tőle, majd sarkon fordult, és elrohant.

Lélekszakadva futott a sátrak közt, a burnusz

lebegett mögötte. A német úgy látszik, gyanút

fogott, mert utána kiáltott:

- Állj meg! Gyere csak vissza!

Azt aztán lesheted, gondolta Indy. Eszemben

sincs visszamenni, te tökfej. Rohant a sátrak

közt, s közben nem tudta eldönteni, mi a fontosabb:

az, hogy ne keltsen gyanút, vagy hogy minél hamarabb feltárja a Lelkek Kútját. Ezen

a kínzó dilemmán rágódott, amikor két német tiszt bukkant föl az orra előtt. A fene vigye őket, szitkozódott magában; lelassított, közben a két német megállt beszélgetni, és cigarettára gyújtott. Elzárták előle az utat. Indy szorosan a sátrak mellett lopakodott tovább. Igyekezett az árnyékban maradni, sőt legszívesebben maga is árnyékká változott volna; végül besurrant egy üresnek látszó sátorba. Itt legalább várhat néhány percig, amíg tiszta nem lesz a levegő. A két fritz csak nem fog gyökeret eresztene a tűző napon. Indy felszárítgatta homlokáról a verejtéket, és

izzadt kezét a burnuszába törölte. Azóta,
hogy

belépett a térképterembe, most volt először
annyi ideje, hogy átadja magát érzéseinek:
a

borzongató időtlenségnek, amely ott lenn
megcsapta.

Mintha az időn kívül, az idő fölött lebegett
volna, s közben maga is mintegy csapdába
szorult volna a történelem üvegburája alatt,
amely épen és érintetlenül őriz meg
mindent.

A taniszi térképterem... Mintha egy olyan
tündérmesébe

indult volna felfedező útra, amelynek
azért van valamelyes valóságalapja; egy
legendába,

melynek legmélyén igazság rejlik.

Miközben ezt végiggondolta, úgy érezte,
szinte

porszemnyivé zsugorodik: 1936-ban él, egy
olyan világban, amelyhez hozzátartozik a
repülőgép,

a rádió, a kolosszális haditechnika -
s egyszer csak rábukkan valamire, ami
egyszerűségében
oly rafinált, mint ez a makett, melynek
apró épületei egy bizonyos fényhatásra
elszíneződnek.

Alkímia, bűvészet vagy egyszerű
szemfényvesztés - akármilyen is legyen, a trükk
évezredek múltán is hatásos.

S most egyre közelebb jutott a Lelkek
Kútjához.

A frigyládához.

Ismét megtörölte verejtékező homlokát.
Kidugta

a fejét a sátorból. A németek még mindig
ugyanott álltak, cigarettáztak, és fecsegtak.

Indy azon törte a fejét, hogy juthatna ki
anélkül, hogy a németek észrevennék,
amikor

valami neszt hallott a sátor túlsó sarkából.
Riadtan

nézett hátra; eddig biztos volt benne,
hogy a sátorban rajta kívül nincs senki.

Egy pillanatig nem hitt a szemének, megállt benne az ütés, hogy aztán annál vadabbul kalapáljon a szíve.

A lány egy széken ült; szorosan hozzá volt kötözve. Szájára is egy kendőt kötöttek. Könyörgő pillantásokat vetett felé, szólni próbált hozzá, de a kendőn át csak elfojtott nyögések hallatszottak.

Indy odarohant hozzá, leoldozta a kendőt. Megcsókolta; szájuk hosszú, szorongást oldó csókban forrt össze.

A lány reszkető hangon szólalt meg:

- Két kosár volt... Kettő, hogy téged megtevésszenek.

Mikor azt hitted, hogy a teherautón vagyok, engem már elvitt egy kocsi.

- Azt hittem, meghaltál - nyögte ki nehezen Indy. Nem tudta volna megmondani, milyen érzés

járja át: boldog megkönnyebbülés-e, vagy szabadulás a bűntudat terhétől? Vagy csak a

tiszta, hálás öröm, hogy a lány életben maradt?

- Látod, mégsem adtam be a kulcsot - mondta

a lány.

- Bántottak?

A lány mintha valami szörnyű szorongással küszködött volna?

- Nem... nem bántottak. Csak rólad kérdezősködtek, arra voltak kíváncsiak, hogy mit tudsz.

Indy megdörzsölte az állat; nem értette, mi ez a különös vonakodás, amit Marion viselkedéséből

kiértett. De sokkal izgatottabb volt annál, hogysem ezen töprengett volna.

- Indy, vigyél el innen, kérlek! Ez az ember ördögien gonosz...

- Ki?

- A francia.

Indy éppen ki akarta oldozni a kötelet, de most megállt a keze a levegőben.

- Mi a baj? - kérdezte a lány.

- Nézd, nem várom tőled, hogy megérts. Bonyolultabb

ez annál, hogy elmagyarázhatnám.

De bízz bennem, jó? Hidd el, én se örülök annak,

hogy így kell tennem...

- Oldozz el Indy, könyörgök, oldozz már el...

- Hát épp ez az. Ha most megszöktetnélek, ezek felforgatnának minden homokszemet, hogy megtaláljanak, és ezt most nem kockáztathatom

meg. Rájöttem, hol van a frigyláda, és mindenképpen előbb kell odajutnom, mint

ők. Aztán visszajövök érted...

- Indy, ne! Kérlek!

- Csak egy kicsit bírd még ki...

- Oldozz ki, te gazember!

Indy gyorsan betapasztotta Marion száját a

kendővel, amelyre dupla csomót kötött.
Homlokon

csókolta a dühösen tiltakozó, nyöszörgő,
vergődő lányt.

- Maradj szép nyugodtan. Visszajövök.

Visszajövök... Régi emlékek visszhangoztak
ebben a szóban, tíz évvel ezelőtti emlékek.

Indy látta, hogy Marion gyanakvóan méri
végig.

Még egyszer megcsókolta, aztán kilépett a
sátorból.

A két német tiszt eltűnt.

A nap egyre magasabbra hágott.

Eszeveszett

erővel tűzött. Marion él. Indy csaknem
annyira

megmámorosodott ettől a gondolattól, mint
az

imént a térképteremben tett felfedezéstől.

Megszaporázta

lépteit, maga mögött hagyta a sátrakat,

az ásatási területet, s rohant a napsütésben

szikrázó homokbuckák felé, ahol Omar várt rá

az embereivel.

Levette a földmérő műszereket Omar teherautójáról,

matatott velük, mért, számolt, a végeredményt

összehasonlította a térképteremben

végzett számítások eredményével; kijött egy

pont, néhány mérfölddel távolabb a sivatagban,

egészen másutt, mint ahol Belloq kutatta a Lelkek

Kútját. Abba az irányba nézett: még csak mozgást sem látott arrafelé. Ott van, gondolta.

Ott a Lelkek Kútja.

- Megvan! - kiáltott föl. Összecsomagolta a műszereket, és visszarakta az egészet a teherautóra.

Örömmel fedezte föl, hogy az a hely

Belloq ásatásai felől még csak nem is látható,
eltakarják a homokbuckák. Észrevétlenül
dolgozhat.

Amint felült a teherautóra, látta, hogy valaki
közeledik. Szallah volt az, burnusza
lobogott,
ahogy futott a teherautó felé.

- Azt hittem, már sose jössz - mondta Indy.

- Kis híján ott maradtam - felelte Szallah, és
ő is felült a kocsira.

- Indulás - szólt Indy a sofőrnek.

Odaértek a kiszemelt helyre, s a teherautó
megállt. Itt, ez alatt a homokdűne alatt
rejtőzik

tehát a frigyláda, gondolta Indy. A világ
legsivárabb

helyén a világ legizgalmasabb tárgya.
Fölöttük

az égen úgy izzott a nap, mintha mindjárt
szét akarna robbanni.

Egész pontosan ott voltak, ahol Indy
számításai

szerint ásniuk kellett. A munkások már el is kezdtek készülődni. Barna arcuk akár a cserzett

bőr. Indy nem csodálta, hogy ezek közül az emberek közül csak kevesen érik meg a negyven évet.

Elnézte a sivár homokot. Az ember álmában

se gondolná, hogy az élettelen homoktenger

alatt rejtőzik a frigyláda.

A teherautóhoz lépett, levett róla egy lapátot.

Szallah, kezében egy ásóval, megállt mellette

és megszólalt:

- Aligha jönnek ide, legföljebb csak akkor, ha

Belloq rájön, hogy rossz helyen ás. Különben

mit keresnének itt?

- Azt a náci knál sose lehet tudni.

Szallah elmosolyodott. Végignézett a sivatagon:

sivár homoktenger, ameddig a szem ellát.

- Még egy német is kétszer meggondolja, mielőtt

idejönne csak úgy bizonytalanra.

Indy belevágta lapátját a homokba.

- Na persze előbb biztosan kérvényt kell benyújtaniuk

Berlinben, legalább három példányban.

Jóváhagyás, pecsét, aláírás - addig is telik

az idő. Rajta - szólt a munkásokhoz -, lássunk

hozzá.

Keményen nekigyürköztek a munkának, mindenki

teljes gőzzel dolgozott, legföljebb csak

azért álltak le néha-néha, hogy igyanak egy kis

vizet, amely már jócskán fölmelegedett a tevebőr

tömlőkben. Úgy belefeledkeztek a munkába,

hogy észre sem vették, mikor a nap lement:
igaz, a hőség ezután sem csillapult.

Belloq a sátrában ült, és szórakozottan
dobolt

ujjával az asztalon, amelyet térképek, a
frigyládát

ábrázoló rajzok s a számításaival telerótt
papírok

leptek el. Rosszkezdű volt, ingerlékeny és
ideges, hogy még mindig nem ért célt; a
helyzetet

csak tovább rontotta, hogy Dietrich meg a
Gobler nevű talpnyalója állandóan
számonkérő

tekintettel meredt rá. Belloq fölállt, a
mosdóállványhoz

lépett, vizet locsolt az arcára.

- Megint egy eredménytelen nap - mondta
Dietrich.

- Már megint egy eredménytelen nap...

Belloq megtörölte az arcát, majd töltött
magának

egy kevés konyakot. Szótlanul végignézett

Dietrichen, aztán a feljebbvalója minden rezdülését

szolgálatkészen leső Gobleren; úgy tűnt neki, ez az alak Dietrich nélkül nem is létezne.

Dietrich könnyörtelenül folytatta:

- Az embereim egész nap ástak. És mit találtak?

Mondja meg nekem, hogy mit!

Belloq ivott egy kortyot, mielőtt felelt volna.

- A rendelkezésemre álló adatok azt mutatják,

hogy a számításaim helytállóak. Csakhogy a régészet nem egzakt tudomány, Dietrich.

Azt

hiszem, maga ezt nem képes teljesen megérteni.

Lehet, hogy a frigyládát egy mellékkamrában

fogjuk megtalálni. Az is lehet, hogy valami alapvetően

fontos adat még mindig nincs a birtokunkban.

Kiitta a konyak maradékát. Utálta a németek fafejűségét, azt, hogy állandóan a nyakán lógnak, mintha minden percben elvárnák tőle, hogy látnok, próféta legyen. Most az egyszer azonban meg tudta érteni Dietrichet.

- A Führer folyamatos tájékoztatást kér a munkálatok előrehaladásáról - mondta Dietrich. - És meglehetősen türelmetlen.

- Emlékezzon csak vissza a beszélgetésemre a Führerrel, Dietrich! Nem tettem én semmiféle konkrét ígéretet. Mindössze annyit mondtam, hogy a helyzet kedvezőnek tűnik; semmi többet.

Csönd lett. Gobler a petróleumlámpa előtt állt;

hatalmas árnyékot vetett, amelyet Belloq hirtelen

fenyegetőnek érzett.

- A lány segíthetne nekünk - szólalt meg Gobler. - Végtére is a tárgy eredetije évekig nála volt.

- Valóban - bólintott rá Dietrich.

- Kétlem, hogy bármit is tudna - mondta Belloq.

- Azért megpróbálkozhatunk vele - erősködött Gobler.

Belloq maga sem tudta, miért undorodik annyira

a németeknek a lánnyal szemben mutatott bánásmódjától. Barbár módon viselkedtek vele:

a legválogatottabb kínzásokkal fenyegették, pedig

nyilvánvaló volt - legalábbis Belloq számára -, hogy a lány nem tud semmit. De mi ez

az ellágyulás, ez a hirtelen gyöngeség, ami
elfogja,
ha a lány kerül szóba? Döbben-
keresgélte
az okát. Elnézte Dietrichet; ezek a
nyomorultak
állandó félelemben élnek, gondolta.
Rettegnek a szálnalmas kis Führerüktől.
Még éjjel,
álmodban is biztos ő szónokol előttük -
feltéve,
hogy a náci álmodnak egyáltalán, amiről
Belloq nem volt egészen meggyőződve.
Ezekben
elsorvad a képzelőerő.
- Ha maga nem vállalja a lányt, Belloq, van
valaki, aki készséggel kizsedi belőle, amit
tud.
Mielőtt Belloq bármit mondhatott volna,
Dietrich
beszólította az emberét. Arnold Toht lépett
a sátorba, és náci köszöntésre emelte
karját. Tenyerén

a forradások még mindig pontosan őrizték a csúcspdíz lenyomatát.

- Azt hiszem, ismeri a nőt, Toht - mondta Dietrich.

- Hogyne. Régi emlékeim vannak róla - felelte morogva Toht.

- És régi sebhelyei tőle - tette hozzá Belloq. Toht erre gyorsan leengedte a kezét.

Mikor besötétedett, s a láthatár fölött már a sápadt sivatagi hold is feltűnt, Indy egy időre

leállította a munkát. Fáklyákat gyújtottak, s nézték, ahogy a holdat lassan elsötétítik az eléje

úszó felhők. Különös villanások hasítottak bele

az ég sötétjébe, mintha a semmiből kipattanó

elektromos szikrák lettek volna.

Indy és emberei kisvártatva folytatták az ásást,

míg végül szerszámaik egy kőlapba
ütköztek.

Amint megkopogtatták a vastag kőlapot,
egyértelművé

vált, hogy az egy jókora üreget fed. Senki
sem szólt egy szót sem. A munkások
emelőket

hoztak a teherautóról, s nyögve, zihálva,
minden

erejüket megfeszítve elmozdították a
kőlapot.

Amint a fedőlap elmozdult, feltárult alatta
egy

föld alatti kamra; a Lelkek Kútja. Mintegy
harminc

láb magas, jókora helyiség volt; falait
hieroglifák,

véselt rajzok díszítették. A mennyezetet
hatalmas szobrok tartották, őrizték a hely
békéjét. Fölülről, a fáklyafényben valóban
feneketlen

kútnak tűnt a terem, amelynek láthatatlan
mélye a történelmet rejtette.

Ahogy az emberek bevilágítottak
fáklyáikkal,
kivehetővé vált a kamra túloldala is, ahol
egy
oltárszerű emelvénnyel hatalmas
kőszarkofág
állt: körülötte sötét, kacskaringós minták
díszítették
a padlót.

- Abban lesz a frigyláda - szólalt meg Indy. -
Csak azt nem tudom, mi az a szürke minta
a
földön.

De ahogy a szeme jobban hozzászokott a
félhomályhoz,
rájött erre is. Megborzongva ejtette
le fáklyáját, mire száz meg száz kígyó
siklott
sziszegve tovább.

Az égő fáklya most jól megvilágította a
menekülő
kígyókat. Nem is több száz, inkább több

ezer kígyó tekergett odalent; egyiptomi áspisok,
melyek felbolydulva, dühösen sziszegtek a láng

felé. A fáklyafényben úgy rémlett, mintha a padló hullámszála, holott csak a megriasztott,
egymás hegyen-hátán tekergőző kígyók nyüzsögtek.

Mindent elleptek, csak a kőoltárt kerülték.

Oda még az áspiskígyók se merészkedtek.

- Miért éppen kígyók? - nyögött fel Indy. -

Akármit lássak, csak ne kígyókat! Minden mást

elviselnék, vagy legalábbis majdnem mindent.

- Áspiskígyók - jegyezte meg Szallah. - A mérgük halálos.

- Köszönöm a felvilágosítást, Szallah.

- Azt viszont láthatod, hogy a tűztől félnek.

Szedd össze magad, nógatta magát Indy. Itt

vagy végre, szinte egy karnyújtásnyira a
frigyládától,
próbáld meg hát leküzdeni az iszonyodat.
De ez nem ment olyan könnyen. Az eleven
szőnyegben
régli lidércálma testesült meg. Legkuszább,
legnyomasztóbb álmaiban mindig kígyók
üldözték, bennük öltöttek testet legrejtettebb
félelmei.
Ám most erőt vett magán.
- Semmi baj - szólt a munkásokhoz. - Csak
néhány kígyó az egész. Nem kell megijedni.
Egy
pár fáklyára és olajra van szükségem. - Égő
fáklyák
záporoztak a Kútba, aztán olajat öntöttek
le, amely egy szempillantás alatt lángra
kapott,
tűzfüggönnyel vágva el a menekülő kígyók
elől
az utat. A szabadon maradt területre a
munkások
kötélen leeresztettek egy jókora faládát.

Indy eközben egyre azon erőlködött, hogy leküzdje

iszonyodását a kígyóktól, meggyőzze

magát, hogy a fóbia ugyanolyan dolog, mint a fájdalom: ha az ember erősen koncentráل, meg

tud feledkezni róla. Szilárdan eltökélte ugyan,

hogy leereszkedik, de ahogy a pillanat közeledett,

egyre jobban rázta a hideg a gondolattól.

A munkások leeresztettek egy kötelet; Indy nagyot nyelt, megragadta, és lecsúszott a Kútba.

Amint leért, Szallah tüstént követte. A tűzfüggöny

mögött örvénylett a kígyók serege.

Mindketten földet értek; a kötel lengett a fejük

fölött.

- Azt hiszem, helyben vagyunk - mondta Indy.

Marion arra kapta föl a fejét, hogy Belloq lép

be a sátorba. A francia lassan közeledett felé,
és merően nézte, de eszébe se jutott, hogy esetleg
leoldozza a kendőt a szájáról. Mi volt olyan különös ezen a férfin? Mi az, amitől mindig megremeg, szinte pánikba esik, amikor csak
meglátja? Most is szinte hallotta a saját szívdobogását.
M megbűvölten bámult a férfira, pedig legszívesebben behunyta volna a szemét, elfordította
volna az arcát. Mikor az elfogatása után először találkozott vele, Belloq alig szólt hozzá,
csak áthatóan nézte, ahogyan most is. Tekintete
jég hideg volt, de Marion mégis érezte - bár maga
se tudta, miért -, hogy ezek a szemek néha melegséget is tudnak sugározni. S érezte azt is,

hogy ez az ember valami nagyon nagy titkot tud, melyhez képest a valóság semmi.

Jóképű

férfi volt; azokra a színes reklámfotókra emlékeztetett,

amelyeken európai férfiak romantikus pózban iszogatják egzotikus italaikat valami tengerparti villa teraszán. De Marionra nem ezek a tulajdonságai hatottak.

Valami egészen más, amire gondolni se akart.

Behunyta a szemét; egyszerűen nem tudta tovább

állni a férfi beléhatoló tekintetét, amely úgy vizsgálgatta, mint valami tárgyat, egy régészeti

leletet, egy törött cserépedény darabját; érdeklődésében

nem volt semmi emberi, csupán a meghatározandó és besorolandó tárgynak szólt.

Csak akkor nézett fel újra, amikor meghallotta,

hogya a francia megmozdul.

Belloq még most sem szólalt meg, s Marion ettől mind rosszabbul érezte magát. A férfi most

már ott állt, közvetlenül előtte; végtelenül lassú

mozdulattal felé nyújtotta a kezét, meglazította

a száján a kendőt, majd finoman, gyöngéden

levette róla. Marion lelki szemei előtt fölillant

a kép, amelyet gyorsan elhessegetett: elképzelte,

hogya ez a kéz ugyanilyen gyöngéd mozdulatokkal

végigsimítja a testét. Nem, győzködté

magát. Erről szó sincs. De a kép nem akart elhalványulni.

S Belloq egy ügyes szerető magabiztosságával

bogozgatta közben a csomót; lassan,

hanyag eleganciával, mint a csábító, akinek

vadászösztöne megsúgta, hogy kiszemelt zsákmányának már fogytán az ereje.

Marion elfordította a fejét. Küzdött a gondolatai

ellen, de érezte, hogy eredménytelenül.

Nem

akarok vonzódni ehhez a férfihoz, hajtogatta

magában. Nem akarom, hogy hozzám érjen. De

ahogy a férfi ujjai végigsimították az állat, majd

lekúsztak a nyakára, érezte, hogy elszáll belőle

az erő. Nem hagyom, hogy a szemembe nézzen,

győzködte magát. Nem hagyom, hogy meglássa

rajtam, mit érzek. Minden erőfeszítése ellenére

ismét elképzelte, hogy a férfi keze végigfut a testén,

érezte gyöngéd és izgató érintését. S egyszeriben

tudta, hogy ez a férfi páratlanul önzetlen szerető lenne, aki olyan gyönyörűséget szerezne

neki, amelyet még soha az életében nem érzett.

És ezt tudja is, gondolta. Tudja ő is.

A férfi közel hajolt hozzá. Marion arcában érezte a leheletét. Nem. Nem, nem! - kiáltott föl magában. De egy hangos szó se jött ki a torkán. Érezte, hogy ő is a férfi felé hajol, egész

belsőjében lüktetve várta a csókját. De hiába

várt. A csók elmaradt. A férfi hozzálátott, hogy

kioldja a kötelékeit, ugyanolyan lassú, nemtörődöm

mozdulatokkal, mint az előbb: a kötél darabjai

úgy hullottak a földre, mintha intim ruhadarabok

lettek volna.

A férfi még mindig nem szólalt meg.

Csak nézte. Szemében most megvillant az
a

melegség, amelyet a lány már az előbb
megérezett

- de azt nem tudta volna megmondani,
szívből jövő melegség-e ez, vagy a férfi
csábítói

eszköztárának kelléke.

És akkor a férfi megszólalt:

- Maga nagyon szép.

Marion csak annyit tudott kinyögni:

- Kérem... - De maga se tudta, hogy mit kér:
hogy hagyja békén, vagy hogy csókolja
meg.

Soha életében nem volt még ily kevésbé
tisztában

az érzéseivel. Miért is nem szabadította ki
Indy? Miért hagyta itt?

A férfi taszította és vonzotta egyszerre;
vajon

miért nincs pontos, áthághatatlan
határvonal a
két érzés között? Bármily zavarosak voltak
is
azonban Marion érzései, annyira még
világos
volt a feje, hogy az ellentmondásokat fel
tudja
ismerni; ám elborzadva kellett bevallania
önmagának:
azt akarja, hogy ez a férfi a magáévá
tegye, megismertesse vele a testi szerelem
minden gyönyörűségét. Azzal is tisztában
volt,
hogy a férfi kegyetlen is tud lenni, de ebben
a pillanatban ez sem érdekelte.
A férfi arca egészen közel ért az övéhez.
Marion
nézte az ajkát, a szemét, amely olyan
megértést
sugárzott, amelyet a lány még nem látott
egyetlen férfi szemében sem. S még mielőtt
a férfi

megcsókolta volna, ez a szem magáévá tette, ez a szem mindent megtudott róla. Marion meztelennek érezte magát, meztelenebbnek, mint valaha.

Most még ez az érzés is izgatóan hatott rá.

A férfi még közelebb hajolt. Megcsókolta.

Marion először el akart húzódni tőle.

Aztán szemét lehunyva mégis átadta magát a csóknak, amely nem hasonlított egyetlen eddigi

csókra sem az életében. Lassú, türelmes, önzetlen csók volt. Még soha, senki se csókolta

így. Még Indy sem.

Mikor a francia el akart húzódni tőle, Marion észrevette, hogy szorosan öleli a férfit, körmeit

a hátába mélyeszti. Döbbenet hasított belé, mikor

tudatosult benne ez az önkéntelen mozdulat,

és hirtelen elszégyellte magát miatta. Mit csinált? Mi ütött belé?

Hátrarántotta a fejét.

- Kérem... Hagyjon!

A férfi elmosolyodott; majd hirtelen lehervadt

arcáról a mosoly.

- Bántani akarják.

Mintha az a csók nem is lett volna. Marion úgy érezte magát, mint akivel menet közben hirtelen

megállt a lejtőn a hullámvasút.

- Rábeszéltem őket, hogy adjanak nekem egy

kis időt négy szemközt magával. Maga roppant

vonzó nő... Igazán nem szeretném, ha bántanák

magát. Ezek barbárok...

A férfi megint közelebb húzódott. Nem, gondolta

Marion. Többet nem.

- Mondania kell valamit, amivel lecsillapíthatom

őket. Valami információt.

- Nem tudok semmit... Hányszor mondjam még? - Marionnal forgott a világ. Miért nem csókolta meg másodszor a férfi?

- No és Jones?

- Nem tudok róla semmit.

- A bajtársiassága egyenesen hősies. De el kell nekem mondania, mit tud Jones.

- Csak bajt hozott rám...

- Ezt nagyon is el tudom képzelni.

Belloq a kezei közé fogta a lány arcát, mélyen

a szemébe nézett.

- Én el is hiszem, hogy maga nem tud semmit.

De a németekért nem állhatok jól. Nincs hatalmam felettük.

- Ne hagyja, hogy bántsanak.

- Akkor mondjon valamit. Bármit!

Kintről mozgolódás hallatszott. Amikor Marion

fölnézett, Arnold Toht már ott állt a sátorban.

Mögötte a két német: Dietrich és Gobler.

Marionba belehasított a félelem.

- Sajnálom... - mondta Belloq.

Marion dermedten bámult Tohtra; nem felejtette

el azt a pillanatot, amikor a német az izzó piszkavassal közelített felé.

- Fräulein - reccsent meg Toht hangja -,
Nepálban

sajnálatos körülmények között váltak

el útjaink. Nem reméltem, hogy itt ismét találkozunk.

Marion megremegett a félelemtől.

Toht feltartóztathatatlanul közeledett.

Marion könyörgő pillantást vetett Belloq felé,

de a francia már kilépett a sátorból az éjszakába.

Odakint Belloq teleszívta tüdejét az éjszakai levegővel. Különös, hogy vonzalom ébredt benne

a nő iránt, hogy megkívánta, noha először
csak információkat akart kicsikarni tőle. De
később,

a csók után... Zsebre vágott kézzel álldogált
a sátor előtt. Azt forgatta a fejében,
hogy visszamegy, és megállítja azokat a
nyomorult
férgeket. De ekkor hirtelen felfigyelt
valamire.

Távol, a sivatagban valami fénylett... Csak
egyetlenegy helyen, egyetlen ponton, de
valami

határozottan fénylett. Belloq elgondolkozva
harapdálta

az ajkát, majd visszament a sátorba.

Indy elindult az oltár felé. Igyekezett
tudomást

se venni a kígyók eszelős sziszegéséről, a
fáklyafényben

a falra vetődő baljós árnyakról.

Végiglocsolta

olajjal a kőpadlót, s odaérintette a

fáklyáját, hogy egészen az oltárig
megtisztítsa
útját a kígyóktól. Szallah szorosan a
nyomában
haladt. Hatalmas erőfeszítéssel
elmozdították a
kőszarkofág fedelét, és a frigyláda láthatóvá
vált.

Indy lenyűgözve, mozdulatlanra dermedve
állt. A frigyláda szebb volt, mint képzelte.

Nézte
a csillogó arany angyalokat a láda fedelén,
az

arany bevonat töretlen fényét, a
hordozórudak

számára készített arany karikákat,
amelyekről

visszatükröződött a fáklyafény. Szallahra
pillantott,

aki néma áhítattal nézte a frigyládát. Indy
ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy
megérintse,

végigsimítsa a frigyládát, de jóformán még nem

is tudatosult benne a gondolat, mikor Szallah

már nyúlt is a láda felé.

- Hozzá ne érij! - kiáltott rá Indy. - Soha ne érij hozzá.

Szallah visszarántotta a kezét. Odavitték a magukkal hozott faládát, kivették belőle a saját

kezűleg fabrikált hordozórudakat, beleillesztették

a frigyláda oldalain levő karikákba,

s nyögve, erőlködve átemelték a súlyos frigyládát

a kőszarkofágból a faládába. A tűzfüggöny

azonban ekkor ritkulni kezdett, s az egy

szólamban sziszegő kígyók serege

megindult az

oltár felé.

- Siessünk - mondta Indy. - Mozgás!

Kötelekkel átkötötték a ládát. Indy

megrántott

egy kötelet, mire a munkások fölhúzták a
ládát
a felszínre. Szallah elkapta a maga kötelét,
és
fürgén kimászott a kamrából. Indy is nyúlt a
sajátja
után, meghúzkodta, hogy elég erősen tart-
e,
ám a kötel váratlanul visszahullott; úgy
hevert
a kamra padlóján, mint egy hatalmas kígyó,
épp
hogy csak nem sziszegett.

- Mi történik ott...?

Talán ki sem mondott kérdésére fentről a
francia
hangja felelt:

- Mondja csak, kedves dr. Jones, ugyan mit
csinál egy ilyen barátságtalan helyen?

- Látom, nem hagyott fel a rossz
szokásával,
Belloq!

Indy érezte, hogy a kígyók feléje siklanak.

Egyre közelebbről hallotta a sziszegésüket.

- Csakugyan rossz szokás, belátom -
nevetett

Belloq odafönt. - Megígérem, hogy
mostantól

fel is hagyok vele. Nincs már szükségem
magára,

kedves barátom. De azt még ismerje el:
igazán

elegáns ötlet tőlem, hogy mindörökre
meghagyom

magának a Lelkek Kútját. Maga is beállhat
a szobrok közé.

- Látom, a humora sem lett jobb a legutóbbi
találkozásunk óta.

Indy tekintete ide-oda futkosott, kereste,
nincs-e valahol egy másik kijárat. És ekkor
egy

női sikoly hallatszott fönről, s mire Indy
felkapta

a fejét, Marion már zuhant is lefelé. Indy
odaugrott,

hogyan elkapja; a lány olyan lendülettel

zuhant a karjaiba, hogy mindketten elvágódtak.

A kígyók nyomban körbesziszegték őket.

Marion

szinte magán kívül kapaszkodott Indybe, aki közben hallotta, hogy Belloq odafönt dühösen

veszekszik valakivel:

- Abban állapotunk meg, hogy a lány az enyém!

- Semmi szükségünk rá, Belloq. Egyedül a Führer megbízatásával szabad törődnünk!

- Terveim voltak vele!

- Tervei csak Berlinnek lehetnek - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Dietrich. Elhallgattak. Belloq lenézett Marionra.

- Nem így gondoltam... - nyögte ki. Majd intett

Indynek: - Adieu, Indiana Jones.

Német parancsszavak harsantak; néhány katona

megemelte a kamra zárólapját, és a súlyos kőlap hatalmas robajjal csapódott a helyére.

Hirtelen elfogyott a levegő: a fáklyák kialudtak,
s az otthonos sötétségben megélénkültek a kígyók.

Marion kétségbeesetten kapaszkodott Indybe,
ő azonban kibontakozott szorításából, fölkapott két, még égő fáklyát, s az egyiket a lány kezébe nyomta.

- Csapj oda vele mindenre, ami mozog.
- Itt minden mozog! Még a padló is hullámzik.

..

- Nekem mondd?

Indy a sötétben tapogatózva megtalálta az egyik olajoskannát; a maradék olajat rálöttyintette a falra, és meggyújtotta. Fölnézett az egyik szoborra, közben a kígyók közelebb csúsztak hozzá.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte Marion.

Indy nagy nehezen talált még egy olajoskannát, ennek a tartalmát körbelocsolta, és lángra lobbantotta.

- Maradj itt.

- Miért, te hová mész?

- Mindjárt jövök. És úgy készülj, hogy akkor aztán futás!

- Hová?

Indy nem felelt. A lángokon átugorva visszament

a kamra közepére, közben állandóan hadonászott

a fáklyával, hogy elriassza a kígyókat.

Fölnézett az egyik szoborra, amely a legközelebb

állt a kijáráshoz. Előkapta az ostorát,

megsuhogtatta a sötétben, aztán megcélozta

vele a szobor talapzatát; az ostor szíja villámgyorsan

rátekeredett. Indy rántott rajta egyetkettőt,

hogy lássa, mennyire szilárdan áll a szobor,
majd félkézzel kapaszkodva, másik
kezében

a fáklyával mászni kezdett fölfelé.

Félúton pihenőt tartva lenézett Marionra. A
lány

kétségbeesetten állt a lobogó lánggyűrű
közepén.

Indy éppen fölért a szobor tetejére, amikor
a koalák egyik orrlyukából egy kígyó
bukkant

elő, és egyenesen az arcába sziszegett.

Indy

odasuhintott a fáklyával, orrát megcsapta a
perzselt kígyóhús bűze. A kígyó leesett a
társai

közé.

Indy némi próbálgatás után megtalálta azt a
pontot, ahol szilárdan megvethette a lábát.

Most jön a neheze, gondolta. Láta, hogy a
kígyók

seregestül kúsznak fölfelé a szobron, s

tudta, hogy pislákoló fáklyája nem sokáig
tartja
vissza őket. Még egyszer suhintott vele, és
megint
szépen aratott: a kígyók egymás után
potyogtak
lefelé. De a nagy lendülettől a fáklya
is kitépült a kezéből, és amint zuhant lefelé,
ki
is aludt. Épp amikor a legjobban kellene,
dühöngött
Indy.

A sötétben valami síkosat érzett a kezén.
Rémülten felordított.

És ahogy próbálta lerázni magáról a kígyót,
a szobor megingott, levált talapzatától, és
félelmetes
recsegéssel-ropogással dőlni kezdett. Ezt
jól elintéztem, villant át Indy agyán,
miközben
úgy kapaszkodott a szoborba, mintha az
valami

megbokrosodott öszvér lenne. De akár egy
szalmaszálba
kapaszkodott volna a viharos tengeren
- egyre növekvő sebességgel zuhant lefelé,
már egészen közélről látta a kialvó lángok
közt
sóbálvánnyá dermedt Mariont. A szobor,
mint
valami kidőlt szálfa, rettenetes robajjal
vágódott
a földnek, áttörte a kamra padlóját, és
zuhant
tovább a sötét semmibe, majd tompa
dörrenéssel
földet ért valahol a mélyben. Indy
lekászálódott
róla, úgy érezte, ő maga is darabokra tört,
akárcsak a szobor. Minden porcikája
sajgott,
forgott vele a világ, zúgott a feje. Vaktában
tapogatózott
a sötétben, ahová csak a kamra beszakadt
padlóján át szüremlett be valami kis fény.

Marion hangját hallotta:

- Indy! Élsz még?

- Adok egy tanácsot - szólt vissza. - Soha ne utazz szobron.

- Nem is volt szándékomban. De azért köszönöm a tanácsot.

Marion átmászott a nyüáson, és leugrott.

Most már a lány fáklyája is épp csak hogy pislákol,

de annyit azért ki tudtak venni a fénynél, hogy valami labirintusszerűségbe jutottak.

- Hol vagyunk? - kérdezte a lány.

- Ugyanúgy tudom, ahogy te. Valami labirintusban,

vagy katakombában; hogy miért éppen a Lelkek Kútja alá építették, a fene tudja.

De

itt legalább nincsenek kígyók.

Megriadt denevérraj rebbent fel a sötétben; vad szárnycsapásokkal vették célba Indyt és

Mariont. Marion összecsapta a tenyerét a feje

fölött és felsikoltott.

- Ezt ne csináld, jó? Engem jobban megijesztesz, mint a denevéreket.

- Engem meg ők ijesztettek halálra.

Egyik kamrából a másikba bukdácsolnak.

- Kell, hogy legyen valami kijárat - mondta Indy.

- A denevéreknek is ki kell jutniuk valahol, különben éhen pusztulnának.

A következő kamrában émelyítő bűz csapta meg őket.

Marion fölemelte a fáklyát.

Oszlásnak indult múmiák közt voltak, a földön

koponyák, csontok heverték szanaszét, némelyiken

egy-egy rothadó húscafat. Az egyik falon csillogó bogarak nyüzsögtek.

- Ez a bűz elviselhetetlen - nyögött fel Marion.

- Mi bajod vele?
- Mindjárt rókázni fogok.
- Isteni - felelte Indy. - Méltó betetőzése lesz a mai napnak.

Marion köhögni kezdett.

- Ilyen átkozott helyen még nem voltam ebben az istenverte életben.

- Tévedsz. Fönt sokkal rosszabb volt.

- De tudod, Indy, ha már itt kell lennem valakivel, akkor...

- Jól van jól - vágott közbe Indy. - Én is így vagyok vele.

- Akkor nincs baj.

Marion gyöngéden megcsókolta. Ez a hirtelen

ellágyulás meglepte Indyt. Mikor épp ocsúdni

kezdett, és úgy döntött, átadja magát a csóknak,

Marion hirtelen elkapta a fejét, és izgatott

hadonászásba kezdett. Indy is arra nézett,
és
meglátta, hogy előttük, nem is olyan
messze,
egy nyíláson át a felkelő nap sugarai
világítanak
be: fehéren, gyönyörűen, megváltást
ígérően.

- Hála istennek - sóhajtott fel a lány.

- Hála akárminek. De semmi lazítás. Még
rengeteg a dolgunk.

EGYIPTOM

TANISZI ÁSATÁSOK

Az elhagyatott kutatóárkok közt futottak a
tábori

repülőtér felé. A közelben két tartálykocsi
állt, egy raktársátor és valaki - öltözetéből
ítélve

egy szerelő - csípőre tett kézzel, szemét az
égre

szegezve várakozott a leszállópálya szélén.

Még

egy alak jelent meg, aki a szerelő felé tartott:

Marion Dietrich emberét, Góbiért ismerte föl benne.

A magasból hirtelen motorzúgás hallatszott: Marion és Indy leshelyéről hamarosan láthatóvá

vált, hogy egy repülőgép készülődik leszálláshoz.

Gobler a motorzúgást túlharsogva adta ki a parancsot a szerelőnek:

- Azonnal feltölteni üzemanyaggal!

Haladéktalanul

tovább indul, fontos rakományt szállít!

A repülőgép nagyot zökkenve földet ért.

- Ezzel akarják elvinni a frigyládát - mondta Indy.

- És most mit csinálunk? Integetünk utána?

- Dehogy. Mire a frigyládát fölpakolják, mi már a repülőgépen leszünk.

- Még most is töröd a fejed valamin?

- Ha már idáig eljutottunk, csináljuk végig.

Körülnéztek; látták, hogy tiszta a terep.
Továbbszaladtak,
és elrejtőztek a raktársátor mögött.
A szerelő már nagyban szorgoskodott a
repülőgép körül. A légcsavarok pörögtek, a
motor
dobhártyarepesztően zúgott.
Közelebb merészkedtek a leszállópályához;
egyikük sem vette észre, hogy egy másik
német
szerelő, egy hirtelenszőke, tetovált karú
fiatalember
mögéjük került. Nesztelenül lopakodott
utánuk, kezében jókora csavarkulcsot
lóbált,
amellyel Indy koponyáját készült
megcélozni.
Marion látta meg a német előrevetődő
árnyékát,
és felsikoltott. Indy hatalmas vetődéssel
ugrott
el támadója elől. A következő pillanatban
már

talpon volt, megragadta a német ütésre
emelt
karját, és a férfit a földre rántotta; vadul
birkózva
gurultak ide-oda a földön, egyenesen a
zajosan
pörgő hátsó légcsavarok felé.
Pillanatokon belül vagdalthús lesz belőlem,
gondolta Indy.
Megcsapta a veszettül forgó légcsavarok
szele.
Próbálta lerázni a németet, de az is jó
erőben
volt. Indy vasmarokkal ragadta meg a
torkát,
de a német kirántotta magát szorításából,
és
újult erővel támadott. Marion látta, hogy a
pilóta
egy pisztollyal a kezében kiugrik a
pilótafülkéből,
és célba veszi Indyt. A lány odarohant,
kiragadta az egyik kerékrögzítőt, és lesújtott

vele a pilóta koponyájára. A pilóta visszazuhant az ülésre, teljes súlyával rábukott a gázra. A repülőgép nagyot rándult, és megindult. Marion a pilótafülke peremébe kapaszkodott, nehogy a légcsoncsavarok közé zuhanjon, majd megpróbálta odébb lökni a pilóta testét. Nem boldogult vele. A nagy darab férfi túl nehéz volt. A gép önállósította magát. Bármelyik pillanatban keresztülgurulhat Indyn, vagy miszlikbe apríthatja a légcsoncsavarjaival, gondolta rémülten Marion. A lány elszánta magát. Beugrott a pilótafülkébe, magára csapta a plexiüveg fedelet. A gép vészesen közeledett arrafelé, ahol Indy birkózott a némettel. Marion látta, hogy Indy földre teríti ellenfelét, de az máris talpra

ugrik, Indy megint behúz neki egyet, és a német hátratántorodik, egyenesen a légcsavarok közé.

Marion önkéntelenül behunyta a szemét, de egy villanásra még így is látta, hogy amint a légcsavar elkapja a németet, sugárban fröccsen

a vér a pilótafülke ablakára. És a repülőgép még

mindig gurult. Marion megpróbált kiugrani, de

hiába rángatta a rácsapódott fedelet, hiába feszült

neki teljes erejéből, Marion benn szorult.

Először a kosár, most a pilótafülke - hová szorulok

be legközelebb? - gondolta kétségbeesetten.

Indy, amikor meglátta az elkeseredetten küszködő

Mariont, odarohant a géphez. A légcsavar

most belehasított az egyik tartálykocsiba,
mint

valami sebészkes; a tartályból úgy ömlött az
üzemanyag, mint a vér az operált betegből.

Indy elcsúszott rajta, majd gyorsan talpra
állt,

rohant tovább. Elkapta a lépcsőt, felmászott
a

pilótafülkéhez.

- Ugorj ki! Mindjárt fölrobban az egész -
ordított

a lányra. Próbálta fölfeszíteni a fülke
fedelét;

csavarta az orrát a mindent elárasztó
olajbűz.

A beszorult Marion kétségbeesetten nézte.

A faláda - három állig felfegyverzett német
katona őrizte - Dietrich sátra előtt állt.

Odabent

lázasan tevékenység folyt; iratokat, térképeket
hajtogattak össze, rádiós berendezéseket
szereltek

szét. Belloq közönyösen szemlélte a kapkodást;
máshol járt az esze. Egyedül az foglalkoztatta,
amit a láda rejtett, alig várta, hogy végre szemügyre vehesse. Végiggondolta a rituális
előkészületeket, amelyeknek a frigyláda felnyitását
meg kell előzniük. Évek óta csak erre készült;
kívülről tudta hát a szertartás minden apró részletét. Persze a nácik nem fognak örülni neki - de csak hagyják, hogy végigcsinálja a szertartást, utána azt tesznek a frigyládjával, amit akarnak. Vihetik, elzárhatják valami poros
múzeumba, nem érdekes.
Kaján öröm fogta el, amikor elképzelte, milyen
képet fognak vágni a németek ehhez az ősi zsidó

szertartáshoz. De aztán komolyabb gondolatok kezdték foglalkoztatni. Ha minden igaz, amit a frigyládáról megtudott, ha csakugyan földöntúli erő lakozik benne, akkor ő lesz az első ember, aki közvetlen kapcsolatba lép azzal a valamivel, ami a messzi végtelenben, az emberi gondolkodás és ismeretek határain túl fakad.

Kilépett a sátorból.

A távolban hatalmas robbanás hallatszott, óriási lángoszlop csapott fel az égre - mintha

a Belloq gondolatait foglalkoztató titokzatos erő

máris működésbe lépett volna.

De Belloq hamarosan ráébredt, hogy ez nagyon

is földi dolog: a tábori repülőtéren robbant föl valami.

Izgatottan rohant oda.

Nyomában máris ott lihegett Dietrich és Gobler,
akik csak pár percre jöttek vissza a repülőgéptől.

A tartálykocsik felrobbantak, a gép lángoló roncsalmazzá vált.

- Szabotázs! - ordította Dietrich. - Ki tehette?

- Jones - vágta rá gondolkodás nélkül Belloq.

- Jones? - Dietrich értetlenül bámult rá.

- Ennek az alaknak több élete van, mint egy macskának. De előbb-utóbb ő is feléli mindet.

Tanácsstalanul nézték a lángokat.

- Azonnal el kell vinnünk innen a frigyládát

- szólalt meg Belloq.

- Egy teherautó szállítsa Kairóba. Majd ott tesszük repülőgépre.

Belloq egy pillanatig még mereven bámult a lángoló roncsokra. Indiana Jones hihetetlen életösztönén, a túlélési képesség adományán

tűnődött. Egyfelől nagyra tartotta Indy állhatatos ragaszkodását az élethez, másfelől dühítette

az emögött rejlő merészség és ravaszság.

- Mindig előfordulhat - gondolta magában - hogy lebecsüljük az ellenfelet, de miért pont Indiana Jones-szal szemben tévedtem ekkorát?

- Gondoskodják kellő védőőrizetről, Dietrich.

- Természetesen. Rögtön intézkedem.

Belloq sarkon fordult. Esze ágában se volt Kairóban

gépre rakni a frigyládát; Dietrich tudtán kívül már rádióüzenetet küldött a szigetre, részletes

utasításokkal. Tudta, hogy lesz még egy menete a németekkel.

Most azonban egyedül az érdekelte, hogy felnyithassa

a frigyládát, mielőtt az Berlinbe érne.

A német katonák fejetlen kapkodásba kezdtek.

Egy csoport eloltotta a tüzet a gép körül.
Egy másik csoport a frigyládát rakta föl egy
teherautóra,
Dietrich felügyelete alatt, aki idegesen
fisztulázó hangon üvöltözte a parancsait.
Alig várta, hogy az átkozott láda végre
biztonságban
Berlinbe érjen, és most már Belloq is
gyanús volt neki: valami vad eltökéltséget,
megszállott
tüzet látott lobogni a francia tekintetében.
Érezte, hogy emögött valami titok lappang,
a régész forral valamit. Dietrich
nyugtalanságát
tovább fokozta az a felismerés, hogy
ugyanezt
a megszállott ragyogást látta a Führer
szemében,
amikor Bajorországban Belloq-kal tárgyalt.
Valami hasonlóság lehet a francia és Adolf
Hitler
között. Lehet, hogy a megszállottság, ami
az

örülettel határos, ez az, ami
megkülönbözteti
őket a hétköznapi emberektől. Dietrichnek
csak
ködös sejtései voltak, de korántsem
megnyugtató
sejtései. Ahogy a ládát fölrakták a
teherautóra,
eszébe jutott Jones, akinek minden emberi
számítás szerint már meg kellett volna
halnia,
hiszen ott hagyták, bezárva a Lelkek
Kútjába,
ahonnan nem volt kiút. S a francia mégis
meggyőződéssel
állította, hogy a szabotázs mögött
csak az amerikai lehet. Ez a megszállott
rivalizálás
is csak egy újabb zavaró tényező, amely
kiszámíthatatlanná teszi Belloq lépéseit.
Lehet, hogy...
De most nem volt ideje, hogy a francia
lelkivilágán

töprengjen. Itt a frigyláda, amit el kell juttatni Kairóba, s nem lehetetlen, hogy az úton újabb szabotázsakciókkal is szembe kell majd nézni. Dietrichről szakadt a verejték. Gyűlölte az egész rohadt sivatagot, a hőséget; még dühödtebben ordítozott az embereivel, mint máskor - pedig a lelke mélyén sajnálta őket. Ők is elbizonytalanodtak attól, hogy messzire vetődtek a hazájuktól, és ki tudja, mi történik még, amíg újra láthatják. Marion és Indy néhány hordó mögé rejtőzve nézte a föl-alá rohangászó arabokat meg a németeket, akik fölpakolták a ládát a teherautóra. Mindkettőjük arcát feketére mázolta a robbanás füstje, de Marionon még így is látszott, hogy sápadt és végsőkéig kimerült.

- Nem kapkodtad el a dolgot - suttogta panaszosán.

- Végül mégiscsak kiszedtelek onnan, nem?

- A legutolsó pillanatban. Miért kell neked mindig mindent a végsőkéig halogatnod?

Indy nem felelt, csak megsimogatta a lány arcát,

majd ismét a teherautó felé nézett.

- El akarják vinni a frigyládát. Most az a legfontosabb,

hogyan meg tudjam, hová.

Néhány arab rohant el mellettük.

Egyikükben

Indy boldog meglepetéssel ismerte föl Szallahot.

Kinyújtotta a lábát, és elgáncsolta az egyiptomit,

aki elhasalt a homokban, majd szélesen vigyorogva tápászkodott föl.

- Indy! Marion! Már lemondtam rólatok.

- Mi is magunkról. De te hogy kerülsz ide?

- Úgy, hogy ezek nem nagyon törődnek velünk,

arabokkal. Ostoba állatoknak tartanak valamennyiünket,
és alig tudnak megkülönböztetni egymástól. Nem volt nehéz elvegyülnöm a többiek

között, főleg most, hogy nagyon el vannak foglalva. - De azért most suttogóra fogta a hangját:

- Gondolom, az a robbanás a te műved volt.
- Jól gondolod.
- Tudod, hová akarják vinni a frigyládát?

Kairóba.

- Kairóba?
- És onnan biztosan Berlinbe.
- Nem hiszem, hogy Berlinbe vinnék. Belloq előbb ki akarja magát szórakozni vele.

Egy nyitott autó állt a teherautó mellé. Belloq

és Dietrich ült be a hátsó ülésre; elől a sofőr mellett egy fegyveres őr feszített. A teherautóra, a frigyláda mellé vagy egy tucat fegyveres katona mászott föl.

- Reménytelen - mondta Marion.

Indy nem szólt semmit. Figyelj, gondolta.

Figyelj

és gondolkozz!

Még egy nyitott autó állt elő, hátuljában egy gépfegyverrel. A kormánynál Gobler ült, mellette

pedig Arnold Toht.

Marion megborzongott, amikor meglátta Tohtot.

- Szörnyeteg...

- Mind szörnyetegek - mondta Szallah.

- Ez egyre reménytelenebb - sóhajtotta a lány.

Valamit talán mégis lehet tenni, gondolta Indy.

Igaz, hogy gépfegyverük is van, állig felfegyverzett

katonáik, de azért talán mégsem egészen kilátástalan a helyzet. Nem szabad feladni.

Nézte,

ahogy a konvoj homokfelhőt kavarva elindul.

- Utánuk megyek - mondta.
- Hogyan? - kérdezte Marion. - Olyan gyorsan nem tudsz futni.
- Nem is. Jobb ötletem támadt. - Indy fbipattant.
- Ti ketten menjetek vissza Kairóba, amilyen gyorsan csak tudtok, és szerezzetek valamit, amivel eljuthatunk Angliába. Hajót, repülőgépet, mindegy hogy mit.
- Miért épp Angliába?
- Mert ott nincsenek nyelvi problémáim és nincsenek nácik. - Szallahhoz fordult: - Hol tudunk találkozni Kairóban?
- Szallah egy pillanatra elgondolkozott:
- Omar garázsában, ahol a teherautóját tartja.
- Tudod, hol van a Kígyók tere?
- Csak úgy nagyjából. De az biztos, hogy ezt

a címet nem fogom elfelejteni.

- Az óvárosban van.

- Ott leszek.

- Egy darabban? - kérdezte Marion.

- Ne izgulj.

Megcsókolta a lányt, és indulni készült, de Marion elkapta a karját.

- Mondd, megérem én azt, hogy egyszer nem

hagysz ott valahol?

Indy elmosolyodott, kiszabadította a karját, és elosont a hordók között.

- Menjünk az én teherautómon - fordult Szallah

Marionhoz. - Lassú, de megbízható.

Marion a semmibe bámult. Tulajdonképpen mit eszik ezen az Indyn? Gyöngéd szerelmesnek

éppen nem nevezhető. És úgy mászkál át az

életén, mint egy átjáróházon. Hát akkor mi vonzza benne mégis? Ez is olyan titok, amelynek

sose fogok a végére járni, gondolta Marion.

És nem is nagyon akarok, tette hozzá.

Indy úgy emlékezett, hogy a felszállóhely és az ásatások közti térségen kipányvázott lovakat

látott. Kettőre határozottan emlékezett: egy fehér

arabs ménre és egy feketére. Mindkettőnek valami zöld leplet vetettek a hátára, hogy védje

őket a tűző naptól. Most, hogy otthagytá Mariont

és Szallahot, arrafelé igyekezett, remélve, hogy a lovak még ott vannak. Nem is csalódott.

Csak mindenben ilyen szerencsém lenne, gondolta.

Óvatosan közeledett a lovak felé. Évek óta nem ült lovon, így hát nagyon remélte, igaz az

a mondás, hogy a lovaglás olyan, mint a biciklizés:

ha az ember egyszer megtanulja, sohasem

felejtí el. A fekete ló fújtatva ágaskodott föl,
amint Indy közelebb ért hozzá; a fehér
viszont
jámbor tekintettel bámulta. Indy eloldozta,
fölült
a hátára, és elindult vele. A ló
engedelmesen,
nyugodtan ügetett: Indynek rögtön eszébe
jutottak
a megfelelő mozdulatok, így volt ideje azon
gondolkodni, hogy mit is tegyen. Úgy
döntött,
mindenekelőtt utol kell érnie a konvojt, még
mielőtt
az Kairóba ér. Aztán pedig... aztán mi a
fenét csináljon?
Majd amit a pillanat diktál.
Meg a találékonysága.
A konvoj nehézkesen kapaszkodott fölfelé a
szűk, meredek hegyi úton, szinte csak
lépésben
tudta venni a hajtűkanyarokat a szédítő
mélységek

felett. Indy lóhátról figyelte az alatta
cammogó
kocsisort. Szüntelenül óvatosságra intette
magát: nem győzte ismétелgetni, hogy a
teherautó
géppisztolyos katonákkal van tele, és már
egyetlen géppisztoly sem lebecsülendő
ellenfél
annak, aki esztelen vakmerőségén kívül
csupán
egy lóra számíthat.

Nekivágott a meredek lejtőnek; a ló patája
nyomán kisebbfajta lavinák indultak meg. A
teherautó
nyomában haladó kocsi mögött ért le
az útra, ismét csak abban reménykedve,
hogy
nem látják meg.

Mégis meglátták.

A hátsó autóról a gépfegyver azonnal célba
vette: a ló megugrott, porzott az út,
visszhangoztak
a hegyoldalak a fegyver kerepelésétől.

Indy vágára szorította a lovat, és az - bár
majd
beleszakadt - megelőzte a kocsit; a
németek elhűlve
bámulták. A lövész megfordította a
gépfegyvert,
újabb sorozattal készült célba venni
Indyt, de a fegyver üresen kattogott:
kifogyott
belőle a lőszer. Ekkor Toht pisztolyt rántott
elő,
de mire meghúzta a ravaszt, Indyt már
eltakarta
a teherautó: egy vonalban lovagolt a
sofőrfülkével.
Toht mégis meghúzta a ravaszt, lövései
átlyuggatták
a teherautó ponyváját. Na most,
gondolta Indy. Lova hátáról átugrott a
teherautóra,
fölrántotta a sofőrfülke ajtaját; a fegyveres
őr későn kapott a géppisztolyához. Indy

megragadta a fegyvert, próbálta kicsavarni a
katona kezéből, aki szemlátomást csak a
fegyveres
harchoz értett, és most dühös vicsorgással
tiltakozott az efféle kocsmai módszerek
ellen.

Indy azonban nem volt tekintettel a német
érzékenységre, és nagyot csavart a
fegyveren:

a katona csuklójának reccsenését fájdalmas
üvöltés nyomta el, és ebben a pillanatban
Indy

kilódította a németet az útra. Hátra volt még
a sofőr.

Indy birokra kelt a hatalmas termetű férfival,
aki rögtön el is veszítette uralmát a kormány
fölött:

a teherautó bukdácsolva egy szakadék felé
tartott. Indy elkapta a kormányt, és az
utolsó

pillanatban félrerántotta; ebben a
pillanatban a

sofőr teljes erejével az arcába öklözött.
Indy egy pillanatra elkábult. A sofőr fékezni
próbált, de Indy lerúgta a lábát a fékről.
Folytatták
a birkózást, miközben a kormány ismét
gazdátlanul
maradt, s a kocsí vésztióslóán imbolyogva
haladt a keskeny úton. A mögöttük jövő
kocsiban Goblernek minden ügyességére
szüksége
volt, hogy bele ne szaladjon a teherautóba,
és emiatt későn vette észre, hogy
hajtűkanyar
következik; Gobler olyan hirtelen rántotta
félre
a kormányt, hogy a gépfegyver mellett ülő
katona
hátról kirepült a kocsiból, le az alattuk
tátongó
szakadékba. Üvöltése még sokáig
visszhangzóit
a fülükben.
A legelől haladó kocsiban Belloq fölkapta a

fejét; hátranézett, hogy megtudja, mi történik.

De meg se kellett fordulnia, anélkül is rögtön

rájött: csak Jones keverheti a bajt. Ezek szerint

még mindig nem tett le arról, hogy megszerzi

a frigyládát. Csakhogy az már nem lesz a tied

soha, barátom, gondolta Belloq. Dietrichre pillantott

aztán megint hátranézett, de a napfény visszatükröződött a teherautó ablakán, és így

nem láthatta, mi folyik a sofőrfülkében.

- Úgy érzem, valami baj van - szólalt meg színlelt közönnyel. A kocsiban ülő katona erre

tüstént célba vette a géppuskájával a teherautó

ablakát. Belloq lefogta a karját:

- Ne lőjön, megölheti a sofőrt. És akkor a

Führerük egzotikus kis ajándéka a szakadéokban

köt ki.

Dietrich aggodalmasan harapdálta a száját, majd komoran bólintott.

- Mondja, Belloq, megint a maga amerikai barátja szórakozik? - kérdezte.

- Nem tudom, mit remél ettől az esztelenségtől

- mondta elgondolkodva Belloq -, de a vakmerősége

ijesztő.

- Ha bármi történik a frigyládával... - Dietrich nem fejezte be a mondatot, ám annál sokatmondóbban

elhúzta a mutatóujját a torka előtt.

- Ne izguljon, nem lesz semmi a frigyládával

- mondta Belloq.

Indy keze szorosan a sofőr torkára fonódott, s a teherautó ismét önállósította magát.

Akkora

port kavart, hogy a mögötte haladó kocsiban

Gobler és Toht alig látott valamit.
Toht még mindig célzásra készen
szorongatta
tenyerében a pisztolyt. Góbiért fojtogatta a
por,
alig tudott levegőt venni. Aztán a szeméből
akart kipislogni egy porszemet, de nem a
legjobb
pillanatban tette. Mire felnyitotta a szemét,
már csak az út korlátját látta, melyet a kocsi
úgy tört át, mintha ott sem lett volna. Az
utolsó
hang, amit hallott, Toht rémült ordítása volt.
Az
autó egy pillanatra - mintha dacolt volna a
nehézségi
erő törvényeivel - lebegni látszott a
szakadék
fölött, aztán zuhant, zuhant lefelé, hogy
a szakadék fenekére érve hatalmas
csattanással
törjön darabokra, miközben vad erővel
csaptak

föl belőle a lángok.

Indy dühöngött. Valahányszor úgy érezte, hogy a következő pillanatban felülkerekedik, a

teherautó kis híján leröpült velük a mélységbe.

Ráadásul a sofőr sokkal erősebb volt, mint az

első pillantásra látszott. Indy a visszapillantó

tükörben meglátta, hogy a kocsi oldalán katonák

araszolnak előre, a sofőrfülke felé. Utolsó erejét összeszedve kirúgta a sofőr melletti ajtót,

és egy hatalmas jobbegyenessel kiröpítette a sofőrt

a kocsiból. A férfi üvöltve zuhant a porba; sajnálom, gondolta Indy, azzal megragadta a

kormányt, és beletaposott a gázba, hogy utolérje

az elülső kocsit. Hirtelen elsötétedett körülötte

a világ: egy rövid alagúthoz ért. Jobbra-balra

rángatta az autót, hallotta, hogy a katonák felüvöltenek,

amint nekipréselődnek az alagút falainak, vagy egyensúlyukat veszítve lezuhannak

a teherautóról. Indy jobban érezte volna magát, ha tudja, hány katona van még hátul.

Úgy érezte, sohasem fogynak el. Kiért az alagútból,

beletaposott a gázba, utolérte az elől haladó

kocsit, és jó nagyot lökött rajta.

A hátsó ülésen a katona abban a pillanatban

felemelte a fegyverét, és megcélozta - a teherautó

tetejét.

Kétbalkezes pancser, gondolta Indy az első pillanatban.

De aztán látta, hogy a katona egyre csak fölfelé bámul, és Indy észbe kapott. Jobb

félteni, mint megijedni, gondolta, és hirtelen beletaposott a fékbe. Elégedetten nyugtázta, hogy a teherautó tetejéről két német röpül az úttestre.

Most már lejtett az út. Indy rátaposott a gázpedálra, és megint lökött egyet az elülső kocsin; megnyugtató érzés volt, hogy nem mernek rálőni,

mert féltik az értékes rakományt. Ezen felbuzdulva

élvezettel löködte a másik kocsit, nézte, ahogy Belloq és német barátai minden lökésnél

nagyot zöttyennek. De tudta, hogy előbbutóbb

meg kell előznie őket. Neki kell elsőnek Kairóba érnie.

A távolban már látszott a város. Most jön a
dolog legveszélyesebb része: a
németeknek már
nem kell félniük, hogy a szakadékba zuhan
a
frigyláda, így hát minden bizonnyal
megpróbálnak
végezni vele, vagy legalábbis elállják az
útját.
Ezek a gondolatok, úgy látszik, felmerültek
az
első kocsiban ülő német katonában is, aki
tüzet
nyitott rá. A golyók betörték a sofőr fülke
üvegét,
átlyuggatták a ponyvát, jégeső-kopogással
fúródtak a teherautóba. Indy lebukott a
kormány
mögé. Most aztán már végképp meg kell
előznie őket. Láta, hogy egy éles kanyar
következik.
Még erősebben megmarkolta a kormányt,
teljes gázt adott, és a kanyarban elhúzott

a kocsi mellett. Golyók süvítését hallotta,
majd egy csattanást, és még látta, hogy
Belloq

kocsija egy ütközés után lecsúszott az útról.
Az első menet lezajlott. De Indy úgy
számított,
hogy a németek kocsija nem sérült meg
annyira, hogy ne tudnák követni. Így is
történt.

A visszapillantó tükörben látta, hogy az autó
már el is indult a nyomában. Tövig nyomta
a

gázpedált. De még így is, mire feltűntek a
város

első házai, üldözői már a sarkában voltak.
Beértek

a városba. No, itt még nagy parádé lesz,
gondolta Indy. Veszett sebességgel hajtott
a

szűk sikátorokban; emberek, állatok
rohantak

fejvesztetten az útjából, árusok kosarai,
pultok

repültek szanaszét, koldusok iszkoltak fedezékbe.

Az emberek rémülten lapultak a falakhoz, ahogy a teherautó végigszáguldott az utcákon.

Indy reménykedett, hogy előbb-utóbb csak odaér

a Kígyók terére; erőltette az emlékezetét, próbálta

fölidézni magában Kairó térképét. Nem tudta, hogy száguldozása közben egyszer csodát

is művelt: egy vak koldus a teherautó közeledtére

egyszeriben visszanyerte látását, sőt még a sötét szemüvegét is lekapta, hogy jobban

szemügyre vehesse a kocsit.

Indy hajtott, mint egy őrült, de üldözőit nem tudta lerázni.

Bekanyarodott egy újabb sikátorba. Szamarak

ugrottak félre a kocsi elől, egy ember alól az

autó sárhányója kilökte a létrát, egy
csecsemő
torkaszakadtából óbégatni kezdett.
Sajnálom,
gondolta Indy, ez másképp nem megy.
Szívesen
megállnék, hogy személyesen kérjek
bocsánatot,
de a helyzet nem alkalmas erre.
És még mindig a nyomában voltak.
Végre befutott a térre. Megpillantotta Omar
garázsát, amely szélesre tárt ajtókkal várta.
Indy megcélozta a bejáratot; mihelyt
áthajtott
rajta, az ajtó azon nyomban becsukódott.
Fiatal
arabok csapata ugrott elő, és az egész
téren elsöpörték
a teherautó keréknyomait, gyümölcsökkel
megrakott kordákat toltak a bejárat elé,
s máris leendő vásárlók tömege nyüzsgött a
téren.
Indy kábultan ült a sötét garázsban, és még

mindig nem hitte el, hogy sikerült.
Belloq kocsija is bekanyarodott a térre;
mivel
a teherautónak nyomát sem látták, többször
is
körbejárták a teret, majd elhúztak az egyik
sikátorban.
A teherautó hátuljában ott volt a frigyláda,
épen, sértetlenül. Halk zümmögés kezdte
betölteni
a garázst, mintha valahol egy gépezet
működésbe
lendült volna. De ez a zümmögés olyan
halk volt, hogy nem hallotta senki.
Már besötétedett, amikor Szallah és Marion
megérkezett a garázsba. Indy aludt egy
keveset
a tábori ágyon, amelyet Omar szerzett neki;
arra
ébredt, hogy éhes, és egyedül van a
sötétben.
Mikor hirtelen felgyulladt a mennyezeti
lámpa,

vaksin dörzsölgette a szemét. Marion időközben

megmosakodott, rendbe szedte magát, és most... hm, egész jól néz ki - szögezte le magában

Indy. A lány odalépett hozzá.

- Nem mondom, elég furcsa a külsőd - mondta.

- Ugyan, csak pár karcolás az egész - legyintett

Indy kevéssé meggyőzően, mert a kezét is alig tudta mozdítani. Ekkor érezte csak, hogy

minden tagja sajog.

- Szereztem egy hajót - mondta Szallah.

Ettől azonnal elmúlt Indy minden fájdalma és

fáradtsága.

- A legénység megbízható? - kérdezte.

- Mi tagadás, kalózok. De bízhat sz bennük.

A kapitányuk, Katanga, rendes ember, ha eltekintünk

kissé kétes üzleteitől.

- Elviszik a rakományt is?
- Pénzért el.
- Akkor pedig mire várunk? - Indy fölállt. -
Indulás a kikötőbe. - Majd Marionra pillantva
hozzátette: - Az az érzésem, hogy ma
történik
velünk egy s más.
A kairói Német Követség elegáns
épületében
Dietrich és Belloq elgondolkozva ült abban
a
szobában, amely rendszeren a nagykövet
dolgozószobájául
szolgált, ám a diplomata készséggel
átengedte a fontos küldetés végrehajtóinak.
Jó
ideje szótlanul ültek; Belloq Hitler arcképét
bámulta
kitartóan, Dietrich egyik egyiptomi cigarettát
szívta a másik után.
Közben néhányszor megszólalt a telefon.
Dietrich
fölvette, letette a kagylót, aztán fejcsóválva

csak ennyit mondott:

- Ha elveszítettük a frigyládát... - és újabb cigarettára gyújtott. Belloq fölállt, körbesétált a

szobában, majd megszólalt:

- Ezzel az eshetőséggel számolni se vagyok

hajlandó, Dietrich. Mi van a remek kémhálózatával?

Miért nem tudják megtalálni, amit a maga kétbalkezes emberei elveszítettek?

- Megtalálják. Hiszek benne, hogy megtalálják.

- Hisz benne... Bárcsak én is tudnék hinni.

Dietrich behunyta a szemét. Belloq modora idegesítette; és rettegett attól, hogy üres kézzel

kell visszatérnie Berlinbe.

- Micsoda kétbalkezes társaság! - csattant föl

Belloq. - Hogy egy ember, egyetlen ember elintézzon

egy egész különítményt, és a tetejébe

még nyomtalanul felszívódják...

Képtelenség.

Fel nem tudom fogni.

- Ezt már mondta - jegyezte meg ingerülten Dietrich. Belloq az ablakhoz lépett, és kibámult

a sötétbe. Valahol odakint, a kairói éjszaka sűrű

leple alatt ott rejtőzik Jones; és Jonesnál van a

frigyláda. A pokolba is! Az nem lehet, hogy Jones meglépjen a frigyládjával! Még a puszta

gondolattól is kirázta a hideg.

Megint csöngött a telefon. Dietrich fölvette, végighallgatta, amit a vonal túlsó végén mondott

valaki, s mire letette a kagylót, mintha kicserélték

volna. Kaján elégedettséggel nézett a franciára.

- Megmondtam, hogy a hálózatom ki fog deríteni

valamit.

- És kiderített?

- Az egyik kikötői emberem szerint egy Szallah

nevű egyiptomi - Jones barátja - kibérelte a Bantu Szél nevű kereskedelmi gőzöst.

- Lehet, hogy ez csak valami trükk.

- Lehet. De azért nem árt utánanézni.

- Jobb híján...

- Akkor mehetünk?

Sietve távoztak a követségről, és egyenesen

a kikötőbe mentek, ahol azonban csak annyit

tudtak meg, hogy a hajó egy órával azelőtt kifutott.

Úti célja ismeretlen.

FÖLDKÖZI-TENGER

A Bantu Szél kapitányi kabinjában Marion kötszerrel,

jóddal ápolgatta Indy sebeit. Indy közben

jólesően pihentette tekintetét a lányon;
észrevette,
hogy Marion időközben át is öltözött:
hófehér,
magas nyakú, kislányosan szolid ruhát
viselt.

- Honnan szerezted ezt a ruhát?

- Egy egész női ruhatárat találtam a kabinomban.

Az a gyanúm, nem én vagyok az első nő,
aki ezen a kalózhajón utazik.

- Jól áll neked ez a ruha.

- Úgy érzem magam benne, mint egy...
hm..., mint egy szűzlány.

- Úgy is nézel ki benne.

A lány mérges pillantást vetett Indyre, és
bejódózott

még egy horzsolást. Majd megszólalt:

- Tudod, hogy van ez. A szüzesség múltó
állapot,
volt, nincs. És a te folyószámlád már
kimerült.

Marion abbahagyta az ápolónői munkát,
leült,

töltött magának egy pohárka rumot.

Miközben

fölhajtotta, a pohár pereme fölött
rámosolygott

Indyre, aki megszólalt:

- Mondd, bocsánatot értem már, amiért
felgyújtottam
a kocsmádat?

- Erről bizony megfeledkeztél. És én
megköszöntem

már, hogy kimentettél az égő gépből?

Indy a fejét rázta.

- Akkor kvittek vagyunk - mondta. - Vegyük
úgy, hogy lezártuk a múltat, jó?

Marion sokáig hallgatott.

- Hol fáj? - kérdezte gyöngéden.

- Mindenütt.

Marion megcsókolta a bal vállát.

- Itt?

- Ott is.

Marion hozzásimult.

- Hol nem faj? - Megcsókolta a homlokát. - Itt?

Indy bólintott. Marion megcsókolta a feje búbját.

Aztán Indy a nyakára mutatott, hát ott is megcsókolta. Aztán az orra hegyét, a szemét.

Indy az ajkára mutatott; Marion engedelmesen, lágyan rátapasztotta az ajkát.

Valahogy megváltozott a lány. A csókja sem volt már olyan vad, mint Nepálban.

Valami meglágyította.

Indy kíváncsi volt rá, mi lehetett az.

Nem tudta mire vélni ezt a változást, de nagyon érdekelte.

A becsomagolt frigyláda a hajó rakodóterében állt. Patkányok rohángásztak izgatottan körülötte.

Ugyanaz a halk, alig hallható zümmögés

áradt belőle, mint a garázsban. Csak a
patkányok
kifinomult hallása érzékelte. És ez a
zümmögés
megrémisztette őket.

A felkelő nap fényében a hajóhídon
Katanga
kapitány a pipáját szívta, és olyan kutató
tekintettel
nézte a végeláthatatlan víztükröt, mintha
valami olyasmit keresne rajta, ami a
szárazföldön
élő emberek számára láthatatlan. A nap
felé fordította arcát, és élvezte a ráhulló sós
permetet,
amely apró, fehér kristályokban fénylett
sötét bőrén. Volt valami a vízen, a
sötétségből
kibontakozott valami, csak azt nem tudta,
hogymi lehet. Fülelt, de csak a gépek bágyadt,
megnyugtató
dohogását hallotta, mintha egy fáradt

szív igyekezett volna vért pumpálni egy
öreg
testbe. Akárhogy meresztette is a szemét,
nem
tudott rájönni, mi az. Eszébe jutott Indy és a
nő. Megkedvelte mindkettőjüket, és
különben is
Szallah barátai voltak.
De a rakománnyal, a ládával kapcsolatban
valami
rossz érzése támadt. Tudta, hogy örülni
fog, ha ez az út véget ér. És most, ahogy
tekintete
a tengert fürkészte, valami hasonló rossz
érzése támadt. Ha nem is látott semmit,
esküdni
mert volna rá, hogy valami mozog a vízben.
Tovább figyelt, egy lendülni készülő műugró
testtartásába merevedve, olyan műugróéba,
aki
nem tud úszni.
A kapitány orra csalhatatlanul megérezte a
veszélyt.

Mikor Indy fölébredt, egy darabig elnézte Mariont.

A lány még aludt, és még mindig szűziesnek

látszott a fehér ruhában. Feje félrebillent, ajka kissé szétnyílt. Indy megdörzsölte viszkető

sebeit. Szallah volt annyira előrelátó, hogy elhozta

a ruháit, végre belebújhatott tehát a saját megszokott ingébe, fölvette a bőrkabátját

- megnyugodva állapította meg, hogy az ostora

is megvan -, aztán megpörgette az ujján a nemezekalapját.

Ez volt a szerencsekalapja. Nélküle védtelennek,

szinte meztelennek érezte magát.

Marion megfordult, kinyitotta a szemét.

- Micsoda kellemes látvány - szólalt meg.

- Sok mindent mondhatnék, csak azt nem, hogy kellemesen érzem magam.

Marion fölült, végigsimított a haján, körülnézett a kabinban.

- Jót tett neked, hogy átöltöztél. Sajnos, be kell vallanom, nem keltetted igazi arab benyomását.

- Pedig nagyon kitettem magamért.

Marion ásított, nyújtózkodott, majd fölkel az ágyról. Indy ránézett, elgyönyörködött a mozdulataiban

és úgy érezte, valami homályos, de jóleső érzés moccan benne. Marion megfogta

a férfi kezét, belecsókolt a tenyerébe, majd néhány

lépést tett a szűk kabinban.

- Meddig hanykolódunk még így?

- Itt a tengeren, vagy úgy általában?

- Értsd, ahogy akarod, Jones.

Indy rámosolygott.

És akkor feltűnt neki valami: miközben magával

és Marionnal volt elfoglalva, a hajó motorjai

leálltak.

Kirohant a kabinból, föl a fedélzetre, és
onnan

a hajóhídra, ahonnan Katanga még mindig
merően

nézte a tengert. Olyan elmélyülten nézte,
hogymég a pipája is kialudt.

- Úgy látszik, magának nagyon fontos
emberek

a barátai, Mr. Jones - szólalt meg végül.

Indy értetlenül bámult rá. Nem tudta mire
vélni

a kapitány megjegyzését. De ahogy ő is
abba

az irányba nézett, amerre Katanga mutatott,
észrevette, hogy a hajót tucatnyi német
tengeralattjáró

vette körül.

- A fene egyszemre meg! Még csak ez hiányzott!

- A számból vette ki a szót - bólintott rá

Katanga. - El kell tűnnie gyorsan - magának
is, a lánynak is. A hajófenékben vagy egy
biztos

rejtekhely. Siessen! Menjen a lányért!
De már késő volt: mindketten látták, hogy öt
csónak veszi körül a hajót állig
felfegyverzett
katonákkal. Kötélhágcsókat hajítottak fel rá,
és
a németek már másztak is fölfelé. Indy
lélekszakadva
rohant vissza. Most Marion volt a legfőbb
gondja. Érte kell mennie. De elkésett:
csizmák
dobogtak a fedélzeten, német
parancsszavak
harsantak. Néhány katona már hozta is
Mariont
kifelé a kabinból. A többi a fedélzeten
összeterelt
legénységet fogta körbe, fegyvert szegezve
rájuk. Indy gyorsan befordult egy sötét
folyosóra,
és futásnak eredt a hajó labirintusában.
Hallotta, hogy Marion válogatott
gorombaságokat

vagdos a katonák fejéhez, és bár a helyzet erre a legkevésbé sem adott okot, Indy elnevette

magát. Remek lány ez, gondolta. Az a fajta, akit sosem lehet teljesen megszelídíteni.

Éppen

ezt szerette benne.

A fedélzeten megjelent Dietrich, Belloqkal a nyomában. A kapitány már előbb jelt adott a legénységnek, hogy ne tanúsítsanak ellenállást.

Az embereken látszott ugyan, hogy korántsem

riadnának vissza a harctól, de nem volt semmi

esélyük.

Marion látta, hogy Belloq egyenesen felé tart.

Ugyanaz a vibrálás futott rajta végig, mint akkor,

a sátorban, de most szilárdan eltökélte, hogy erős lesz, és nem enged annak a megmagyarázhatatlan

érzésnek, amelyet a férfi ébresztett benne.

- Kedvesem - szólalt meg Belloq -, majd okvetlenül meg kell örvendeztetnie azzal a minden bizonnyal érdekesítő történettel, hogyan sikerült kijutniuk a Lelkek Kútjából. Ám előbb fontosabb dolgunk is van.

Marion nem szólt semmit. Belloq egészen közel

lépett hozzá, és finoman fölemelte az állat.

Marion elkapta a fejét. A francia elmosolyodott.

- Ráérünk - mondta, és odament Katangához.

Éppen meg akart szólalni, amikor egy csoport

katona a fedélzetre hozta a kincset rejtő faládát.

Belloq alig tudott úrrá lenni izgatottságán.

A külvilág a maga földhözragadt ostobaságaival mindig keresztezi legfontosabb terveit. De ennek

hamarosan vége lesz. Vágyakozó tekintettel nézett a láda után, mikor Dietrich parancsot adott, hogy szállítsák át az egyik tengeralattjáróra.

Ismét Katangához fordult:

- Hol van Jones?
- Meghalt.
- Meghalt?
- Mit kezdtünk volna vele? Elintéztük.

Bedobtuk a tengerbe. A lánynak még van valami értéke

abban az üzletben, amiben én utazom. De Jonesból mi hasznom lett volna? Nézze, ha maguknak

ez a láda kell, vigyék el, és hagyják meg nekem a lányt. Hadd keressek legalább valamit

én is ezen az úton.

- Ne akarja a bolondját járatni velem -
mondta

Belloq. - Azt képzeli, elhiszem, hogy Jones
halott?

- Azt hisz, amit akar. Én csak annyit kérek,
hadd menjünk tovább békességgel.

Dietrich lépett hozzájuk.

- Maga nincs abban a helyzetben, hogy
bármit

is kérhetne. Hogy mit csinálunk, azt mi
döntjük el, a saját belátásunk szerint.
Például

azt, hogy nem lenne-e célszerűbb a tenger
fenekére

küldenünk ezt az ócska teknőt...

- A lány velem jön - mondta Belloq.

Dietrich a fejét rázta.

- Tekintse a fizetségem részének - folytatta

Belloq. - Biztos vagyok benne, hogy a
Führer

hozzájárulna, Dietrich. Főleg azután, hogy
megszereztük a frigyládát...

Dietrich láthatólag elbizonytalanodott.

- Ha mégis csalódom benne - kockáztatta meg Belloq -, odadobhatja a cápáknak, vagy

azt csinál vele, amit akar; bánom is én.

- Helyes - bólintott Dietrich, és intett, hogy Mariont is vigyék a tengeralattjáró fedélzetére.

Indy mindezt a rejtekhelyéről, egy szellőzőnyílásból

nézte végig, ahová nagy kínkeservesen begyömöszölte magát. A német csizmák idegesítően közel dobogtak a fedélzeten, de szerencsére

senki nem vette őt észre. Katanga meséje nem hangzott valami meggyőzően, de kínjában

nyilvánvalóan nem jutott eszébe jobb, mint ez a kegyetlenségében kegyes hazugság.

Amit a németek csodák csodájára mégis bevettek.

Indy lázasan törte a fejét. A tengeralattjáróra

kell jutnia, nem hagyhatja magára Mariont és a frigyládát. Az ám, de hogyan? Ez a nagy kérdés.

Belloq farkasszemet nézett a kapitánnyal.

- Honnan tudjam, hogy igazat mondott?

Hogy Jones halott?

Katanga megvonta a vállát.

- Én nem szoktam hazudni.

Jól megnézte magának a franciát, és csöppet

se tetszett neki. Sajnálta Indyt, hogy ilyen ellenféllel

került szembe, mint Belloq.

- Miért, talán megtalálták a hajón? - vágta ki végül.

Belloq tűnődve nézett maga elé.

- Menjünk - szólalt meg Dietrich. - A frigyláda

a miénk. Most már mindegy, hogy Jones él-e,

vagy meghalt.

Belloq egy pillanatig még habozott, arca,

egész teste szinte megfeszült a
gondolkozásban;
aztán legyintett, és Dietrich nyomában
elhagyta
a gőzös fedélzetét.

Indy hallotta, ahogy a csónakok
eltávolodnak
a Bantu Széltől. Gyorsan kibújt
rejtekhelyéről,
és végigrohant a fedélzeten.

A tengeralattjáróra visszatérve Belloq
azonnal
a rádióskabinba ment. Föltette a
fülhallgatót,
kezébe vette a mikrofont, és leadta a
hívójelet.

Hamarosan megszólalt valaki németül.

- Mohler százados? - kérdezte a francia. -
Itt Belloq.

A válasz távolról, alig hallhatóan érkezett:

- Mindent előkészítettünk, pontosan a
legutóbbi
utasításai szerint, Belloq.

- Remek.

Belloq levette a fülhallgatót, és elindult a kabin

felé, ahová a lányt bezárták. Belépett, és odament

hozá, de az nem nézett rá. Belloq gyöngéden

maga felé fordította Marion arcát.

- Magának gyönyörű a szeme - mondta. -

Miért rejti el előlem?

A lány félrerántotta a fejét.

Belloq elmosolyodott.

- Úgy gondoltam, talán folytathatnánk azt, ami félbemaradt köztünk.

- Köztünk nem volt semmi, ami félbemaradhatott volna.

- Szerintem igenis volt.

A lány keze után nyúlt, de Marion lerázta magáról.

- Ellenkezik? Korábban sokkal barátságosabb volt, kedvesem. Miért e hirtelen változás?

- Kissé megváltozott a helyzet.

Belloq tűnődve hallgatott egy ideig, majd így szólt:

- Fontos lett magának Jones, igaz?

A lány üres tekintettel bámult maga elé.

- Szegény Jones - folytatta Belloq. - Úgy látszik,

arra született, hogy végül mindig vesztes legyen.

- Ezt most mire mondja?

Belloq elindult az ajtó felé. Az ajtóból visszaszólt:

- Maga, kedvesem, most még annyit se tud róla, hogy él-e vagy meghalt. Igaz?

Becsukta maga mögött az ajtót, és kilépett a

folyosóra.

Tengerészek siettek el mellette, majd Dietrich

jelent meg, aki haragos pillantásokat vetett rá.

Belloq magában derülve állapította meg, hogy

a német most szakasztott olyan, mint egy dühös

iskolamester, aki ráncba akar szedni egy rakoncátlan nebulót.

- Talán szíveskednék valami magyarázattal szolgálni, Belloq.

- Mire vonatkozóan?

Dietrich szemlátomást alig tudta türtőztetni magát, hogy neki ne essen a franciának.

- Maga utasítást adott a kapitánynak, hogy az egyik hadibázisunk felé kormányozza a hajót.

Egy szigethez, az afrikai partoknál. Tudtommal

arról volt szó, hogy visszamegyünk Kairóba, és onnan az első géppel Berlinbe juttatjuk a frigyládát. Miért változtatta meg önkényesen

a tervet, Belloq? Netán az a téveszméje támadt,

hogy maga a német haditengerészet admirálisa?

Igen? Ennyire elhatalmasodott magán a nagyzási mánia?

- Nagyzási mánia? - nevetgélt Belloq, pompásan

szórakozva a dühöngő németen. - Szó sincs róla, Dietrich. Mindössze elengedhetetlennek

tartom, hogy felnyissuk a frigyládát, mielőtt Berlinbe vinnénk. Vagy magát talán nem érintené kínosan, ha a Führer színe előtt derülne

ki, hogy a frigyláda üres? Nem akar meggyőződni

róla, hogy a frigyláda csakugyan tartalmazza

azokat a bizonyos vallási ereklyéket? Én szinte magam előtt látom Hitler megnyúlt ábrázatát,

amint belekukkant az üres frigyládába...

Dietrich zavarodottan bámult a franciára; a harag elszállt belőle, helyébe kétkedéssel vegyes

aggodalom fészkelte be magát.

- Nem bízom magában, Belloq. Soha nem is bíztam.

- Köszönöm.

Dietrich némi habozás után folytatta:

- Furcsállom, hogy egy eldugott szigeten akarja felnyitni a frigyládát, ahelyett, hogy a kézenfekvő megoldást választaná. Azt, hogy

Kairóban nyissuk ki. Miért nem jó magának Egyiptom, hogy ott szagoljon bele a szent dobozába, Belloq?

- Az a hely nem megfelelő.

- Ki tudná fejteni, miért?

- Ki, csak sajnos maga aligha értené meg.

Dietrichnek dühösen felvillant a szeme; újabb

merénylet érte a tekintélyét - csakhogy Hitler

bízik a franciában. Mit lehet ilyenkor tenni?

Dietrich szó nélkül sarkon fordult, és elsietett.

Belloq mosolyogva nézett utána. Sokáig nem

mozdult. A szigetre gondolt, és lenyűgöző érzés

kerítette hatalmába. A frigyládát tulajdonképpen

bárhol föl lehet nyitni - ebben Dietrichnek igaza volt. De Belloq úgy gondolta, mégis a sziget

a legalkalmasabb hely. Olyan hely, amely letűnt korok levegőjét árasztja magából.

Igen,

gondolta Belloq: a környezetnek méltónak kell

lennie a pillanat nagyságához.

Bement abba a kabinba, ahol a ládát elhelyezték.

Hosszan nézegette a kincset. Vajon milyen titkai

vannak? Mit tud mondani neki? Végighúzta

ujjait a ládán. Képzelődött, vagy csakugyan valami

enyhe vibrálást érzett? A füle zúgott csak, vagy a ládából szűrődött ki valami halk nesz?

Behunyta szemét, keze még mindig a faládán

pihent. Áhítat töltötte el: valami hatalmas, sötét

úrt látott maga előtt, melyen átlépve felülemelkedik

a földi léten, a földi fogalmakon, az időn.

Kinyitotta a szemét; ujjai bizseregtek.

Már nem sokáig kell várni, gondolta.

A hideg tengervízet még hidegebbnek érezte

maga körül, ahogy a tengeralattjáró felkavarta.

Indy a fedélzeti korlátba kapaszkodott, izmai

sajogtak, az átnedvesedett ostor a húsába vágott.

A végén még vízbe fulladok, gondolta;

próbált visszaemlékezni rá, mit is hallott: a
fulladásos

halál nem fájdalmas. Vagy éppen
ellenkezőleg?

Mindenesetre sokkal rosszabb, mint
órákig csimpaszkodni egy tengeralattjáró
korlátjába.

Arról nem is beszélve, hogy az ilyen jószág
bármelyik pillanatban lemerülhet. Minden
előzetes bejelentés nélkül. Egy darabig
eltöprenghetett

azon is, vajon a hírszerzés hőseinek jár-e
nyugdíjkiegészítés? Nagy keservesen
átmászott a

korláton. És ahogy elterült a fedélzeten, a
fejéhez

kapott. A kalapja. Elúszott a kalapja.

Épp a legjobbkor történt ez is. Épp most
kellett

elveszítenie a szerencsekalapot, amikor
még

meggyászolni sincs módja.

A tengeralattjáró merülni kezdett. Indy
fölugrott,
végigfutott a fedélzeten, miközben a víz
pillanatok alatt a derekáig ért. Odabotorkált
a
parancsnoki toronyhoz, és fölmászott rá. A
toronyból
lenézett: a tengeralattjáró egyre csak
merült lefelé, egykedvűen, mint valami
hatalmas
fémhal. A tajtékzó víz már a torony közepét
nyaldosta. Indy elkapta a periszkópot. Úgy
kapaszkodott
belé, mint az utolsó szalmaszálba,
és tudta, hogy az is: ha a periszkóp is víz
alá
kerül, mindennek vége. A periszkóp is
merülni
kezdett. Indy kétségbeesetten, dideregve
csimpaszkodott
a periszkópra; s ekkor mintha valami
kegyes tengeri istenség meghallgatta volna

néma fohászait, a hajó abbahagyta a merülést.

A periszkópból csak háromlábnyi maradt a víz

fölött. De az ember legyen hálás ezért is.

Ha

szűken is, de ennyi elég az életbenmaradáshoz.

Csak ne merüljön tovább, gondolta.

Pontosabban

csak hitte, hogy gondolta: azon kapta magát,

hogy hangosan beszél. Más körülmények közt szórakoztatónak találta volna, hogy egy

több ezer tonnás fémszörnyeteggel társalog, de

most máshogy ítélte meg a helyzetet.

Elment

az eszem, gondolta. Szabályosan megőrültem.

Ez az egész csak hallucináció. A tengeri téboly

tipikus esete.

Indy nagy nehezen lefejtette magáról az ostort,

és hozzákötözte magát vele a periszkóphoz,

remélve, hogy ha elnyomja az álom, nem a tenger sötét fenekén vagy - ami ha lehet, még

rosszabb - egy hal gyomrában ébred föl.

Minden porcikáját átjárta a hideg. Próbálta összezárni vacogó fogait. A csuromvizes ostor

a testébe vágott. Arra koncentrált, hogy ne veszítse

el az éberségét, hogy készen álljon, történjék

bármilyen, de a fáradtság ólomsúllyal nehezedett

rá, és a legszívesebben álomba merült volna.

Behunyta a szemét. Próbált gondolni valamire;

bármire, ami ébren tartja, de nehezen forgott

az agya. Találgatta, merre tarthat a tengeralattjáró.

Gyerekdalokat dúdolt magában. Próbálta emlékezetébe idézni az összes telefonszámot,

amelyet valaha fejből tudott. Eltűnődött rajta,

mi lehet egy Rita nevezetű lánnyal, akit egyszer

majdnem feleségül vett: vajon most hol lehet?

Akárhol is, jobb helyen, mint én, gondolta keserűen.

Annyira kimerült, hogy már gondolkozni sem

volt képes..

Végül, kényelmetlen helyzete és a hideg ellenére,

mély, álomtalan álomba zuhant.

Amikor fölébredt, a nap már fent járt az égen;

fogalma sem volt, mennyi ideig aludt. A
testét
már nem is érezte, minden porcikája
elzsibbadt.
Megigazgatta magán az ostort, és
körülnézett.
Valami szárazföld volt előttük; egy sziget,
zöldellő
növényzettel. Ugyan, csak a szeme
káprázik,
gondolta. Ennek ellenére tágra nyílt
szemmel
bámulta a dús, békét és nyugalmat árasztó
növényzetet. A tengeralattjáró csakugyan a
sziget
felé tartott, s hamarosan beúszott egy
barlangszerűségbe,
amelyet a németek szabályszerű
tengeralattjáró-bázisnak képeztek ki. És
több
egyenruhás náci nyüzsgött benne, mint
Berlin
utcáin, állapította meg Indy elszörnyedve.

Mit tegyen, hogy ne vegyék észre?

Kapkodva leoldozta magát a periszkópról,
és

lebukott a víz alá. Csak akkor jutott eszébe,
hogy az ostor a periszkópon maradt. Előbb
a

kalap, és most az ostor: úgy látszik, ez a
szomorú

búcsúzások napja, sorra meg kell válnia
minden kincsétől.

Kitartóan úszott a sziget felé, igyekezett
minél

ritkábban kidugni a fejét a vízből. Láta,
hogy

a tengeralattjáró lassan felmerül. Indy végül
elérte

a partot: megkönnyebbülve terült el a
homokban,

boldogan, hogy ismét szárazföld van

alatta, ha egy náci paradicsom földje is.

Fölmászott

egy kisebb dombra, ahonnan jól láthatta

a kikötőt. A ládát Belloq felügyelete mellett leemelték

a tengeralattjáróról; a francia szemlátomást izgult, nehogy valaki le találja ejteni kincset érő zsákmányát. Úgy sürgölődött a láda körül, mint egy orvos a nagybeteg ágyánál.

Aztán megjelent Marion; egy csomó egyenruhás

vadállat lökdöste előre.

Indy leroskadt a homokba; szerencsére néhány

bokor eltakarta.

SZIGET

A FÖLDKÖZI-TENGEREN

Késő délután volt, mire Belloq találkozott Mohiénál. A francia csöppet sem örült, hogy Dietrich időnek előtte tudomást szerzett a terveiről.

Az aggályoskodó Dietrich biztosan akadékoskodni

fog a továbbiakban is, idegessége -

mintha csak ragályos lett volna - már Belloqot

is kezdte megfertőzni.

- Mindent előkészítettünk, pontosan az ön utasítása szerint, Belloq - mondta Mohler százados.

- Semmiről se feledkeztek meg?

- Semmiről.

- Akkor most szállítsák a helyszínre a frigyládát.

Mohler kérdő pillantást vetett Dietrichre, de mivel az nem szólt semmit, elindult, hogy szemmel

tartsa a katonákat, akik fölrakták a ládát egy dzsipre.

Dietrich ingerülten fordult Belloq-hoz:

- Miről van szó? Mire készülődnek?

- Azzal maga ne törődjön, Dietrich.

- Nekem mindennel törődnöm kell, ami ezzel

az istenverte frigylárával összefügg.

- Fel fogom nyitni a frigyládát. És vannak bizonyos...

bizonyos előfeltételek, amelyeket ennek során be kell tartanunk.

- Előfeltételek? Milyen előfeltételek?

- Nincs oka aggodalomra, barátom. Nem venném

a lelkemre, hogy még újabb gondokat okozzak magának.

- Ne szórakozzon velem, Belloq! Néha az az

érzésem, maga megfeledkezik arról, hogy itt én

parancsolok.

- Meg kell értenie: nem egyszerűen arról van

szó, hogy fölnyitunk egy ládát. Be kell tartanunk

egy bizonyos szertartás szabályait. Nem

egy láda kézigránátot nyitunk fel. Ez nem közönséges

vállalkozás.

- Mi lenne az a szertartás?

- Majd meglátja, ha itt lesz az ideje. De biztosíthatom, izgalomra semmi oka.

- Ha bármi történik a frigylárával, Belloq, a saját kezemmel hurkolom a maga nyakára a kötelet.

Megértette?

Belloq bólintott.

- Megható, hogy ennyire aggódik a frigyláráért.

De nem győzöm ismételni, fölösleges. Épségben

és biztonságban fog megérkezni Berlinbe, és a maga Führere elégedetten besorolhatja a gyűjteményébe.

- Nagyon ajánlom, hogy így is legyen.

- Így lesz. Garantálom.

- Na és a lány? Vele mi lesz? Nem szeretem

a lezáratlan ügyeket. Mit csináljunk a lánnyal?

- Azt hiszem, ezt nyugodtan a maga belátására bízhatom. Engem már nem érdekel. Semmi sem érdekel, tette hozzá gondolatban: semmi, a frigyládán kívül. Egyáltalán, miért is foglalkozott a lánnyal? Miért támadt az a kósza ötlete, hogy megvédi? Minden emberi érzelem semmivé válik, ha a frigyládáról van szó. Életben marad-e a lány vagy meghal: nem számít semmit. Ugyanaz a mámorító, várakozásteljes izgalom járta át, mint amikor a hajón nézegette a becsomagolt frigyládát. Alig tudta levenni a szemét a ládáról, amely most ott feküdt a dzsip hátsó ülésén. Hamarosan megtudom a titkát, gondolta.

Indy a bokrok fedezékében közelített a kikötőhöz.

Látta, amint a náci felültetik Mariont a dzsipre. Aztán a kocsi nekivágott az erdőnek.

Belloq és a német egy másik dzsipen követte

a frigyládát és Mariont. Hová a pokolba mennek?

- találgatta Indy. Tovább osont a fák között.

Egyszer csak - mintha a földből nőtt volna ki - egy német katona állt előtte. A pisztolya után nyúlt, de mielőtt előránthatta volna, Indy

fölkapott egy faágat, és ráhúzott vele a német

torkára. A fiatal katona csodálkozó arccal kapott

a torkához; szájából dőlni kezdett a vér.

Szeme kifordult; a német térdre rogyott.

Indy

megint lesújtott rá, ezúttal a koponyájára; a katona

elterült.

Indy törni kezdte a fejét, hova tüntesse el a nácit, amikor eszébe jutott valami.

Miért ne?

Valóban, miért is ne?

A dzsip lassan haladt a kanyargós úton.

- Nem tetszik nekem ez a szertartás! -
szólalt

meg Dietrich.

És akkor mennyire nem fog tetszeni, amikor
meg is látod, gondolta Belloq. Kapkodni
fogod

a teuton kockafejedet, barátom.

- Csakugyan nélkülözhetetlen? - kérdezte a
német.

- Igen. De vigasztalódjék azzal a
gondolattal,

hogy holnaptól a frigyláda a Führer kezében
lesz.

Dietrich nagyot sóhajtott.

Most már biztos volt benne, hogy a francia
nem épelméjű. A frigyláda teljesen elvette
az

eszét. Látni lehetett a tekintetén, hallani a szaggatott, kapkodó beszédén, érezni az ideges mozdulataiból, egész viselkedéséből.

Dietrich érezte, hogy egy perc nyugta se lesz

addig, amíg küldetését bevégezve vissza nem

ér Berlinbe.

A dzsip egy tisztásra ért, ahol sátrak, álcázott

óvóhelyek, barakkok álltak. A várakozó autók

mellett rádióantenna meredt az ég felé, mindenhol

katonák nyüzsögtek. Dietrich a tisztás túlsó vége felé bámult, ahol egy hatalmas kőtömb állt. Mintegy harminc láb magas volt, a teteje

teljesen sima. Az oldalába valamilyen ősi, rég

letűnt nép fiai lépcsőfokokat vágtak. Olyan volt,

mint egy hatalmas oltár; Belloq éppen ezért választotta

ezt a helyet. Ezt a sziklaoltárt mintha maga az isten állította volna ide, hogy rajta nyissák föl a frigyládát.

Belloq lenyűgözve, szótlanul bámulta a kőtömböt.

Csak akkor tért magához, amikor Mohler százados megérintette a vállát.

- Elkezdhetjük? - kérdezte a német.

Belloq bólintott. Mohiért követve bement egy

sátorba. Arra a népre gondolt, amely oltárrá farágta

ezt a sziklát, otthagya körülötte ismeretlen vallásának ereklyéit: elfeledett istenségek szobrainak maradványait, amelyek itt is, ott is

feltűntek a szigeten. A frigyláda megtalálta a

méltó környezetet. Ennél jobb hely kevés akadhatott volna.

- Látom, megvan a fehér selyem sátor -
mondta Belloq. Megtapogatta a puha
anyagot.

- Ahogyan ön rendelte - mondta Mohler.

- Helyes, nagyon helyes.

Belloq a sátor közepén álló ládához lépett,
felnyitotta,

szemügyre vette a tartalmát. A
szertartáshoz

szükséges díszes köntös is volt benne.

- Látom, ezt is pontosan úgy készítették el,
ahogy kértem. Igazán örülök.

A német ekkor egy körülbelül öt láb hosszú
elefántcsont pálcát nyújtott át neki. Belloq
ezt

is tüzetesen megvizsgálta.

- Tökéletes - mondta. - Remek munkát
végeztek.

- Remélem, nem feledkezik meg rólunk -
mosolygott
a német.

- Ígérem, hogy amint Berlinbe érek,
személyesen

teszek említést önről a Führernek.

- Köszönöm.

- Én köszönöm.

- Kicsit zsidós ez az öltözék, nem? -
kérdelte
a német.

- Nem is kicsit, barátom. Ez egy zsidó
szertartási
köntös.

- Nagy sikere lesz, ha megjelenik benne.

- Nem pályázom arra, hogy
megtapsoljanak,
százados. - Mohler elnézte Belloqot, amint
az

belebújt a brokátköntösbe. A francia
teljesen

átalakult: úgy festett, mint egy hamisítatlan
ószövetségi zsidó próféta. Tegye, amit akar,
gondolta Mohler, ha már ez a mániája.
Lehet,

hogy nem épeszű, de az se számít:
bejáratos

Hitlerhez - és Mohlernek ez volt a legfontosabb.

- Besötétedett már? - kérdezte Belloq.
Furcsán

érezte magát, mintha önmagától is eltávolodott

volna, idegenné vált egy testben, amely csak távolról volt ismerős számára.

- Még nem, de mindjárt sötét lesz - felelte a német.

- Naplementekor kell kezdenünk. Ez nagyon fontos.

- A frigyládát már fölvitték a kőre.

- Helyes.

Belloq magához vette az elefántcsont pálcát is, és kilépett a sátorból.

A német katonák elkerekedett szemmel bámultak

rá. Belloq érezte, hogy ellenszenvvel, szinte utálkozva méregetik, de most ez se hatolt

el teljesen a tudatáig. A mellette lépkedő Dietrich

szavait is csak nagy erőfeszítés árán tudta felfogni.

- Mit akar csinálni? Csak nem egy zsidó szertartást?

Elment magának az esze?

Belloq válaszra sem méltatta. Elindult fölfelé az időkoptatta lépcsőkön. A lemenő nap valószerűtlen, narancssárga fénnnyel árasztott el mindent.

A katonák jupiterlámpákat szereltek föl, amelyek

megvilágították a lépcsőt, a frigyládát.

Amint fölnézett a frigyládára, Belloq biztosra vélte, hogy valami halk zümmögést hall. S mintha

valami fény is áradt volna a ládából. De ekkor

valami elvonta a figyelmét, visszarántotta a földi

lét dolgai közé: mintha egy gyanús mozdulatot,

egy ismerős árnyat látott volna. Megállt a

lépcsőn, hátrafordult: észrevette, hogy az
egyik
katona furcsán lapít a többi közt. A sisakját
is
úgy húzta a fejébe, hogy árnyékot vessen
az
arcára. Belloq nem tudta honnan, de
furcsán
ismerős volt neki ez a figura.
Ahogy alaposabban szemügyre vette,
meglátta,
hogy a katona vállát egy gránátvető húzza
0
le; biztos ezért olyan különös a tartása,
gondolta
Belloq. De az a különös, ismerős érzés
vajon
mitől ébredhetett föl benne? Sötét sejtés
suhant
át az agyán. Ám rögtön világosság gyűlt a
fejében,
amint a katona lekapta a sisakját, és a
gránátvetővel

célba vette az oltár tetejét, a frigyládát,
amely védtelenül állt a magasban.

- Állj! - kiáltotta el magát Indy. - Ha bárki
megmozdul, visszaröpítem a frigyládát
Mózeshez!

- Jones, a maga kitartása bámulatos -
szólalt
meg Belloq.

- Csak nem képzeli, dr. Jones, hogy élve
elhagyhatja ezt a szigetet? - kiáltott oda
Dietrich.

- Minden attól függ, hogy maguk
hajlandóak-e
józanul gondolkodni. Nekem csak a lány
kell.

A frigyládát pedig biztosítéku magunknál
tartjuk,
amíg sértetlenül útnak nem indulunk
Angliába.

Azután a maguké lehet.

- És ha nemet mondunk? - érdeklődött
Dietrich.

- Akkor a frigyláda néhányukkal együtt a levegőbe repül. Nem hiszem, hogy Hitler jó néven venné.

Indy elindult a megkötözött Marion felé.

- Jól áll magán ez a német egyenruha, Jones -

szólt utána Belloq.

- Magán viszont lötyög a próféta köntöse.

Amíg ez a szóváltás zajlott, valaki Indy háta mögé került. Marion felsikoltott, és Indy sarkon

fordulva Mohlerrel találta magát szembe. A százados

rávetette magát, kiütötte a fegyvert a kezéből,

és egy ütéssel a földre terítette. Jones vadul birkózott vele, de pillanatok alatt már egy csomó

katona vette körül, és a túlerővel szemben alulmaradt.

Belloq csúfondáros mosollyal nézte, amint Indyt ártalmatlanná teszik a katonák.

- Szép volt, Jones. Ezt el kell ismernem.
- Beláthatja, dr. Jones, hogy örültséggel próbálkozott
- mondta Dietrich. - Jobban tette volna, ha belenyugszik a vereségbe.
- Majd megpróbálok belenyugodni - felelte Indy, és közben próbálta kitépni magát a katonák szorításából, de hasztalan.
- Gondoskodom róla, hogy sikerüljön - mondta Dietrich. Mosolyogva húzta elő a pisztolyát. Fölemelte, célzott.
- Várjon!
Belloq hangja ellentmondást nem tűrően mennydörgött, arca eltorzult a jupiterlámpák fényében.
Dietrich leengedte a pisztolyt.
- Ez az ember évek óta sok borsot tört az orrom alá. Bevallom, néha egészen jól elszórakoztam rajta. S bár szívesen megszabadulnék tőle,

szeretném, ha el kellene szenvednie az
utolsó

vereségét is. Hagyják életben amíg fel nem
nyitom

a frigyládát. Hadd nézze csak végig; lássa
a kincset, amely sohasem lesz az övé. Ha
felnyitom

a frigyládát, végezhetnek vele. Addig
kötözzék

csak oda a lány mellé.

Indyt odarángatták az egyik távoli
szobormaradványhoz

- így még ártalmatlanná téve is jó
messzire került a frigyládától - és
hozzákötözték;

válla összeért a Marionével.

- Félek, Indy - suttogta a lány.

- Nem mondhatnám, hogy nincs rá okod.

Indy nézte, amint Belloq fölmege az oltár
lépcsőin.

Undor fogta el a gondolattól, hogy Belloq
hozzaér a frigyládához, hogy ő nyitja fel.

Egész

életében csak erre a pillanatra vágyott, és most,
amikor végre elérkezik a pillanat, neki nem jut
más, csak a vereség keserűsége.

- Meg fogunk halni, Indy - mondta Marion. -
Meghalunk, ha nem találsz ki valamit.

Indy nem szólt semmit, alig hallotta a lány
szavait: valami egészen más kezdett
motoszkálni

a fejében, amint egyre tisztábban hallotta a
frigyláda szüntelen erősödő zümmögését.
Mi lehet

ez? Tekintete az eszelős franciára tapadt,
aki ószövetségi prófétának öltözve
lépkedett fölfelé.

- Hogy jutunk ki ebből? - kérdezte Marion.

- Isten segítségével.

- Ezt szójátéknak szántad?

- Vedd annak.

- Ie is jókor tudsz humorizálni. - Marion
hátrapillantott,
szeme alatt karikák sötétlettek. -

És mégis. Éppen ezért szeretlek.

- Komolyan?

- Hogy szeretlek-e? Hát persze.

- Azt hiszem, ez kölcsönös - bökte ki Indy, kissé maga is meglepődve önmagán.

- Semmi jót nem nézek ki ebből az egészből.

- Majd elválnak.

Belloq halk, monoton hangon kántálni kezdte

azt az ősi szertartási éneket, amelyet a csúcspdízt

ábrázoló pergamenről tanult meg.

Kántálását

a frigyláda erősödő zümmögése kísérte.

A titokzatos zúgás betöltötte a sötétséget.

Mire

Belloq a lépcső tetejére ért, már nem is hallotta

a saját hangját. Föllépett az oltár tetejére, és

ott állt előtte a frigyláda. Belloq megbűvölten

nézte. A láda az évszázadok során
sértetlenül
megőrizte szépségét. Nemcsak az
aranyozás
csillogott rajta: valami különös fény lengte
körül,
amely mintha a belsejéből áradt volna. Ez
a fényesség és a dübörgéssé erősödő
zúgás átjárta
Belloq egész testét; úgy érezte, megszűnik
a tér, megszűnik az idő, egész valója eggyé
válík
a frigylárával, s általa a titokzatos erővel.
Szólj meg!
Mondd el, mit tudsz, tárd föl előttem a
titkaidat!
A hangja mintha nem is a torkából, hanem
az egész testéből szólt volna. Belloq úgy
érezte,
fölemelkedik, lebeg, kiszakad a
földhözragadt
dolgok világából, dacol a világegyetem
törvényeivel.

Szólalj meg! Beszélj!

Fölemelte az elefántcsont pálcát,
beillesztette
a frigyláda fedele alá, s kezdte fölfeszíteni a
fedelet.

A robaj mindent betöltött. Belloq nem
hallotta, hogy odalent sorra durrannak szét
a
jupiterlámpák. Ez a dübörgés isten hangja,
gondolta.

Beszélj! Beszélj!

Hirtelen olyan üresnek érezte magát,
mintha
eddig a pillanatig nem is létezett volna;
minden
emléke semmivé lett. Különös nyugalom,
végtelen békesség ereszkedett rá, eggyé
vált a
sötét éjszakával, a világegyetem sötétjével,
a
végtelen, áthatolhatatlan űrrel. Megszűnt
létezni.

Semmivé lett, beleolvadt a frigyláda hangjába.

- Most nyitja föl - suttogta rekedten Indy.

- Ez a hang... - mondta Marion. - Bárcsak bedughatnám a fülemet. Mi ez a hang?

- A frigyládából jön.

- A frigyládából?

Indy erősen törte a fejét valamin, egy elhalványult

emléket próbált fölidézni. Mi az? Mi lehet az? Valami, amit nem is olyan régen hallott.

De

mi? A frigyládával függött össze, ez biztos.

De

mi volt az? Mi?

Belloq erőlködve feszegette a frigyláda fedelét.

Még a hold is úgy ragyogott az égen, mintha

a következő pillanatban szét akarna robbanni.

Az egész világ egyetlen hatalmas bombának

tűnt, amelyen félelmetesen rövid a kanóc,
és

Indy érezte, hogy ezt a kanócot már
meggyújtották.

Mi az? Mire akarok visszaemlékezni? - törte
a fejét Indy.

A fedél lassan felnyílt.

Belloqot a nagy erőlködéstől kiverte a
verejték,

de közben szünet nélkül kántált tovább, bár
a frigyláda zúgása elnyomott minden más
hangot.

Itt a pillanat. Az igazság, a megvilágosodás
pillanata. Belloq egész testében remegve
meredt

a fedélre, amely most hirtelen fbipattant. A
ládából

kicsapó fény elvakította a franciát. De

nem fordította el a tekintetét, nem mozdult.

A ragyogás, a földrengésszerű robaj szinte
hipnotizálta.

Izmai megmerevedtek, egész teste
megbénult.

A frigyláda fedele volt az utolsó dolog, amit életében látott.

Mert azután a frigyládából sisteregve felcsapó

tűzgömbök töltötték be az éjszakát, lángoszlopok

törtek elő, amelyek vakítóan csaptak az ég felé. Fehéren izzó fénykör vette körül a szigetet,

beragyogta a tenger vizét, felkorbácsolta a hullámokat,

amelyek tajtékozva ostromolták a partot.

És ez a fény belehasított Belloq testébe, átjárta

a szívét; több volt már ez, mint fénysugár:

fegyver volt ez, ellenállhatatlan, hatalmas erő,

amely átcikázott Belloq testén.

És Belloq mosolygott.

Mosolygott, mert egyetlen pillanatig ő maga volt az erő, az az erő, amely végül őt is fölemésztette.

De ez csak egyetlen pillanat volt,

s azután Belloq szeme kifolyt gödréből,
amely

fekete, üres lyukként tátongott; bőre levált a
húsáról, majd a hús is leégett a csontjairól.

És

Belloq még mindig mosolygott. Mosolygott
akkor

is, amikor emberi lényből egy maroknyi
hamuvá
vált.

Mikor a vakító fény belehasított a
sötétségbe,

és az éjszakát betöltötte a frigyládából
elszabadult

erő, Indy ösztönösen behunyta a szemét.

És ekkor egyszerre eszébe jutott az, amire
az

imént képtelen volt visszaemlékezni, az,
amit

az imám házában hallott: „Ki felnyitja a
frigyládát,

s szabadjára engedi a benne lakozó erőt,

halálnak halálával hal, amint ráemeli tekintetét”...

S a mennydörgő robajban, a vakító fényben,
amely elhalványította a csillagokat, rákiáltott Marionra:

- Ne nézz oda! Hunyd be a szemed!

Marion már az első tűzsugár kicsapódásakor
önkéntelenül behunyta a szemét, s jöllehet nem

értette, mitől rémült meg hirtelen Indy, még a

fejét is engedelmesen elfordította. Pedig szerette

volna látni, mi történik.

- Ne nézd! Ne nézz oda! - ordította megállás
nélkül Indy.

Körülöttük az egész sziget, az egész világ remegve

robajlott, mint egy robbanni készülő,

óriási motor; a fény sisteregve perzselte a
sötét
eget.

Ne nézz oda! Ne nézd! Ne nézd!

A felcsapó lángtorony magasan lebegett az
égen, mint egy istenség vakítóan fénylő
árnya.

Gyönyörűségesen és félelmetesen
ragyogott, s
elvakított mindenkit, aki ráemelte tekintetét.

Kiégette

a kötömb köré négyszöget vonó katonák
szemét, arcukról lenyúzta a bőrt, a húst:
nemsokára

egyenruhás csontvázak kerültek el a földön.

Kettéhasította azt a jóval távolabb álló
szobormaradványt

is, amelyhez Mariont és Indyt

kötözték. És ekkor a frigyláda fedele
visszacsapódott;

az éjszaka megint elsötétült, a tenger

elcsitult. Indy még sokáig várt, mielőtt
kinyitotta

a szemét.

Odafönt, az oltáron a frigyláda még mindig fényben úszott.

Robajlása zümmögéssé halkult, ám ez a halk

nesz fenyegető figyelmeztetést sugallt.

Indy Marionra nézett.

A lány szótlanul bámulta, milyen pusztítást vitt végbe a frigyláda. Pusztulás, halál mindenütt.

Szóra nyitotta a száját, de hang nem jött ki a torkán.

Nem is tudott volna mit mondani.

Marion fölnézett a frigyládára.

Lassan Indy keze után nyúlt, és szorosan belekulcsolta

a magáét.

EPILOGUS: WASHINGTON

Musgrave ezredes irodájának ablakain ragyogóan

sütött be a nap. A ház előtti füves részen

virágzó cseresznyefák leveleit fújta a szellő.

Az

égen még egy bárányszerű sem volt, vakító
kéken

tündökölt. Musgrave az íróasztalánál ült,
Eaton egy széken foglalt helyet az asztal
mellett.

Még egy ember volt a szobában, a falnak
támaszkodva álldogált. Egy szót sem szólt,
mégis

szinte sugárzott róla a tipikus bürokrata
aktakukac

fennsőbbrendűsége öntudata. - A
Közalkalmazott,

Akinek Hatalma Van - gondolta Indy - ez
képes még önmagát is iktatni és
lepecsételni.

- Nagyra értékeljük a szolgálatait - mondta
Musgrave.

- Az anyagi elismeréssel, gondolom, meg
van
elégedve.

Indy bólintott, azután előbb Marionra pillantott,
majd Marcus Brodyra.

Brody szólalt meg:

- Még mindig nem értem, miért nem kaphatja meg a múzeum a frigyládát.

- Biztos helyen van - felelte Eaton kitérőn.

- Hatalmas, gyilkos erőt rejt - fordult a tisztetekhez

Indy. - Ki kell deríteni, mi lehet az. Értsék meg, ez nem holmi játékszer.

Musgrave bólintott.

- A legjobb szakembereink vizsgálják, most, ebben a pillanatban is - mondta.

- Kik azok? - kérdezte Indy.

- Biztonsági okokból nem közölhetem a nevüket.

- Úgy állapotunk meg, hogy a frigyláda a múzeumé lesz. Önök is készséggel hozzájárultak.

Erre most elkezdenek ködösíteni. Ezen a

területen Brody a legjobb szakember. Miért nem

engedik, hogy legalább együtt dolgozzon az önök szakértőivel?

- Indy - szólt közbe Brody -, hagyd. Hagyd a fenébe.

- Nem hagyom! Erre az ügyre ráment a kedvenc

kalapom, hogy az ostromról ne is beszéljek.

- Biztosíthatom arról, hogy a frigyláda jó kezekben

van. És azt a bizonyos erőt az ön beszámolója

alapján beható vizsgálat tárgyává

tesszük, hogy kielégítő magyarázatot nyerjünk

a jelenség okát és mibenlétét illetően.

- „Alapos vizsgálat!”, „kielégítő magyarázat!”

- horkant föl Indy. - Az ügyvédem szokott ilyeneket mondani.

- Nézzék, kérem - szólalt meg Brody, belefáradva

a huzavonába -, mi csupán annyit kérünk,
hogy a múzeum megkaphassa a frigyládát.
És biztosítékot szeretnénk kapni, hogy
semmi károsodás nem éri, amíg az önök
birtokában
van.

- Ezt máris garantálhatom - mondta Eaton. -
Ami viszont a kérésük lényegét illeti, hát...
úgy
gondolom, sajnos felül kell vizsgálnunk a
korábbi
megállapodásunkat. A frigyládát aligha
adhatjuk
ki a kezünkből.

Csönd lett. Csak egy falióra ketyegését
lehetett

hallani. Végül Indy szólalt meg:

- Alighanem önök sincsenek tisztában vele,
hogy valójában mivel van dolguk, igaz?

Fölállt, és Mariont maga elé tessékelve
elindult
kifelé.

- Természetesen tartjuk majd a kapcsolatot
-

szólt utánuk Eaton. - Örülünk, hogy
találkoztunk.

És még egyszer köszönjük a munkáját.

Odakint, a meleg napsütésben, Marion
belekarolt

Indybe. Brody mellettük ballagott. Marion
szólalt meg:

- Hát ez világos, hogy ezek nem fognak
elárulni

semmit. Úgyhogy talán nem ártana, ha
kivernéd a fejedből a frigyládát, és
elkezdenél

az életeddel törődni, Jones.

Indy komoran nézett maga elé. Tudta, hogy
megfosztották valamitől, ami őt illetné.

- Szerintem megvan rá az okuk, hogy ne
adják

ki a kezükből a frigyládát - mondta Brody.

- Persze azért jókora csalódás ez
mindkettőnknek.

Marion megállt, megigazította a szandálján a

pántot. Aztán ismét belekarolt Indybe.

- Foglalkozz valami mással, a változatosság kedvéért.

- Például mivel?

- Például ezzel - felelte a lány, és megcsókolta.

- Nem olyan izgalmas, mint a frigyláda - mosolyodott

el Indy -, de jobb híján be kell érnem vele.

A faláda oldalán hatalmas pecsét virított:

„SZIGORÚAN TITKOS, KATONAI
HÍRSZERZÉS,

99906753, KINYITNI TILOS.” Egy
targoncán

feküdt, amelyet a raktáros szép komótosan
tolt maga előtt. Neki nem fájt a feje amiatt,
hogy

mi van a ládában. Egész életét ilyen ládák
közt

élte le: az egyik olyan volt neki, mint a másik,
csak a titkos kódszám különböztette meg őket,
de a raktárost a számok jelentése sem érdekelte,
csak az, hogy mikor lesz már végre fizetésnap.
Erősen benne volt a korban, és tudta, hogy nem sokat várhat már az élettől. Ezekről a ládáktól meg aztán végképp semmit. Százával heverték a raktárban, és láthatólag a kutya se törődött velük. A raktáros nem emlékezett rá, hogy valaha is kinyitották volna valamelyiket. Ott álltak egymás mellett, belepte őket a por, a pókok hálót szőttek köréjük. A férfi egykedvűen tolt

a targoncát. Megint egy láda - mit számít az?

Helyet keresett neki, lerakta a targoncáról, aztán

dühösen sziszegve beletúrt a fülébe. A fenébe,

gondolta, el kellene menni egy fülorvoshoz.

Mióta tolta a ládát, egyfolytában valami halk zümmögést hallott.